

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mart 2015 Sayı: 39

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Her geçen gün korkusu daha da büyüyen AKP hükümeti, “iç güvenlik paketi” adı altında büyük bir gayretle faşist yasaları çıkarmaya çalışıyor.

Haziran ayaklanmasından bu yana korkusu artmış olan hükümet, Kobane için yapılan 6-8 Ekim eylemlerini de bahane ederek “kamu güvenliği” demagojisiyle bu yasaları gündeme getirdi. Polise daha rahat öldürme yetkisi ile en küçük haklar için mücadeleye ağır hapis cezaları vermeyi amaçlayan maddelerle, kitleleri kıpırdamaz hale getirmek istiyor. Çok büyük bir tepki oluşmasına ve muhalefet partilerinin dahi karşı koymasına rağmen, ısrarla yasaları çıkartmaya çalışıyor.

Mecliste kafa-göz patlatacak kadar ileri giden AKP’li milletvekilleri, günler-geceler boyu mesayi yapıyor, can sipere yasayı savunuyorlar. Çünkü Erdoğan, “bu yasa mutlaka çıkacak” diye buyurdu! Davutoğlu, “ya çıkacak, ya çıkacak” dedi. Önümüzdeki seçimlerde yeniden aday olabilmeleri, mecliste gösterecekleri performanslarına bağlı. Sadece kolları indirip kaldırmak değil, kafa-göz patlatmak, tekme-tokat atmak da görevleri arasında...

Ama AKP’nin işi hiç kolay değil! Bir yandan yükselen tepkilerden bunalıyor, “çözüm süreci” kısıncında kıvranıyor; diğer yandan ABD’nin dayatmalarına katlanmak, isteklerini yerine getirmek zorunda kalıyor. Üstelik bir de kendi içinde çıkan sorunlarla boğuşuyor...

Başına sardığı IŞİD belası, onu her geçen gün daha fazla sıkıştırıyor. Süleyman Şah Türbesi’ni bir gece yarısı kaçırmaması, Suriye politikasının iflas ettiğinin en açık göstergesi oldu.

Sayfa 2’de sürüyor

Faşizm halka yönelmiş cellatlıktır İSYAN ATEŞİNİ KÖRÜKLE!

Hem Suriye'ye nota vererek, Esad rejimini tanıdığını ilan etti, hem de operasyonu PYD ile gerçekleştirerek ve türbeyi Kobane sınırları içine getirerek, yağıp gürlediği Kürt hareketine muhtaç kaldı. Öyle ki, TSK askeri araç ve teçhizatı Kobane içinden geçerken ve çıkarken, PYD tarafından kontrol edildi, sayımı yapıldı. Adeta Habur'dan giriş sırasında Peşmerge'ye yapılanların rövanşı alındı.

Diğer yandan AKP'li bakanlar HDP heyeti ile ortak bir basın toplantısı yaparak, Öcalan'ın "müzakere şartları"ni kamuoyuna duyurdular. PKK'nin "silahsızlanma"sına karşılık "iç güvenlik paketi"nin yeniden görüşülebileceğini vaadtiler. Böylece burjuva parlamentosunun göz boyamaya dönük bir kurum olduğu, asıl kararların meclis dışında alındığı bir kez daha görüldü.

AKP, kimi rötüşlarla bu yasayı çıkartmaya yine canla-başla çalışacaktır. Ama zaten yasa çıkmadan da fiilen uygulanmaktadır. Katil polisler hafif cezalarla kurtulmakta ve cinayetlerini işlemeye devam etmektedir. Cizre'de 12 yaşındaki Nihat Kazanhan'ı öldürmekten tutuklanan bir polis, kendilerine tutuklanmayacaklarının söylendiğini, o yüzden suçu kabul ettiğini, oysa katilin başka bir polis olduğunu söyledi. Böylece polislerin ne kadar cesaretlendirildiğini de itiraf etmiş oldu.

Bu öyle bir "öldürme özgürlüğü"ydü ki, geçtiğimiz günlerde trafik polisleri bile, bir basın mensubu arabasından indirip öldürebildiler.

Erdoğan'ın "destan yazar" polislerinin yanı sıra, "yeri geldiğinde asker, polis, alperen olan" esnafı da boş durmadı. Camına kar topu değdiği bahanesiyle bir kişiyi katledebildi. Esasında Nuh Köklü şahsında aydın, demokrat kişilerin "yaşam biçimine" duyulan öfke ve saldırıydı yapılan.

Bu ülkede insan hayatı ne yazık ki çok ucuz! İşçiler, kadınlar, çocuklar, hemen hergün öldürülüyor. Şimdi buna "nefret cinayetleri" eklendi. "Yaşam biçimi" öldürme sebebi oldu.

Birçok kadını, giyimi-kuşamı, duruşu-bakışı yüzünden öldürülebiliyorlar. Bir yandan dincigericilik, diğer yandan cinsellik pompalanarak, kadın-erkek ilişkisi en yoz ve en ilkel hale getiriliyor. Taciz, tecavüz olaylarındaki artış, bunun en somut göstergesi. Aynı şekilde kadın cinayetleri had safhada. Son 4 yılda 800 kadın öldürülmüş! Kadın katilleri arasında çok sayıda güvenlik güçleri de bulunuyor. Örneğin son 15 yılda 241 polis, 91 asker, 17 özel timci, 15 korucu, 45 gardiyan tecavüzden yargılanıyor, ama hiçbirisi ceza almıyor!

Özgecan'ın katledilişi, biriken öfkeyi patlattı. Ülkenin her yanında kitleler sokağa çıktı. Ancak cinayetlerin, tecavüzlerin arkası kesilmedi. Varolan

durum değişmediği sürece de kesilmeyecek!...

Faşizm, halka yönelen cellatlıktır. Kendi dışında herkese düşmandır. Kana ve cana doymak bilmez. Bir yandan en ağır sömürü ile işçi ve emekçileri iliğine dek sömürür, bir yandan da onları birbirine kırdırır. Mezhepsel, ulusal, cinsel ayrımları kışkırtarak, halkı kendi içinde böler ve düşmanlaştırır.

Bugün hem ülkemizde, hem de dünyada bunun örneklerini fazlasıyla görüyoruz ve yaşıyoruz. Uzun bir süredir bölgemizde süren emperyalist savaş, bunu körüklüyor. Dört bir yanımız savaş çemberi içinde. Bizi de bu çembere katmak için emperyalistler ve işbirlikçileri ellerinden geleni yapıyorlar.

ABD'nin AKP hükümetiyle birlikte başlattığı "eğit-donat" projesi kapsamında Suriyeli muhalifler ülkemizin topraklarında eğitiliyor, silahlandırılıyor ve savaşa gönderiliyor. AKP, son 4 yıldır IŞİD militanları başta olmak üzere Suriyeli muhaliflere yardım ve yataklık yaptı. Fakat bunların çoğu gizli-kapaklıydı. İlk kez resmi olarak böyle bir görev yerine getiriliyor. Bu, Suriye devletine açık savaş ilanıdır. Her ne kadar "eğit-donat"ın hedefi IŞİD olarak gösterilse de, ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden paylaşım savaşının bir parçasıdır.

Obama, geçtiğimiz günlerde "kara harekati" dahil savaşı büyüteceklerini duyurdu. Sözde Musul'u IŞİD'ten temizleme adına yeniden saldırıya geçiyorlar. Ve Musul Valisi, bu saldırıda Türkiye'nin de rol alacağını söyledi. Süleyman Şah Türbesi'ni kaçırma planını organize eden ABD, Türkiye'yi kendinin belirlediği çizgide savaşın içine daha fazla sokmanın zeminini hazırlıyor. Önümüzdeki günlerde IŞİD ya da farklı bir provokasyon ile Türkiye'nin savaşa doğrudan katılımı için her yolu deneyeceklerdir. Tıpkı Fransa'da olduğu gibi kitlelerin büyüyen tepkisini, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya kalkacaklardır.

Savaşa ve faşizme karşı birleşik mücadeleyi yükseltmek dışında bir seçeneğimiz yoktur. Gazi'yi Newroz'u, Sefaköy'ü, Kızıldere'yi andığımız Mart ayında, bir kez daha isyan ateşini körüklemeli ve zulmü rüzgara savurmamız! Faşist yasaların da sökmeyeceğini egemenlere göstermeliyiz!

Okurlara...

Merhaba,

AKP Hükümeti, bugüne kadar dolaylı olarak müdahil olduğu Suriye savaşına doğrudan katılma yönünde önemli bir adım attı. "Eğit-donat" adı verilen politikayla, radikal islamcı çetelere verdiği desteği resmileştirdi. Şimdi sıra Suriye işgaline katılmakta. Musul Valisi, IŞİD'e karşı savaşta Türkiye'nin de yeralacağını söyleyerek, bunun çok uzak olmadığını açıklamış oldu. ABD de Süleyman Şah Türbesi'nin taşınmasına önayak olarak, önemli bir engeli ortadan kaldırdı.

Savaş hazırlıklarının önemli bir parçası, ülke içinde muhalefeti susturmaktır; iç güvenlik paketi adı verilen saldırı programının hedefi de budur. Polisin yetkileri sınırsızlaştırılırken, en küçük bir muhalefet hareketini bile engellemek istiyor AKP Hükümeti.

Kürt hareketi ile "çözüm süreci"ne ilişkin yapılan son açıklama da bu konjonktürden bağımsız değil. ABD, Kürt hareketini bu savaşta yanına almak istemekte, Türkiye'yi de bu doğrultuda adım atmaya zorlamaktadır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

**Yayinevimizden çıkan
Feminizm mi Sosyalizm mi
adlı kitabı, kitapçılardan ve
büromuzdan temin edebilirsiniz.**

39. Sayıda

3	Süleyman Şah Türbesi; savaş ve zafer mijanseni
4	Yaşar Kemal'i kaybettik
5	PKK ve silahlanma
7	Nuh Köklü katledildi
	Üniversitelerde faşist saldırılar
8	"İç güvenlik paketi"
9	Laik-bilimsel-anadilde eğitim için boykot
10	Bir grev geldi geçti
11	Patronlara işgüvenliği paketi
12	Direnış Divan'ı
13	Torunlar Center'de patronlar aklanıyor
14	Özgecan'ın anısına
16	Kapitalizmde ekonomiler krize girer
17	Hapishanedeki çocuklara işkence ve tecavüz
18	Libya'da IŞİD ve savaş
20	Geçmişteki geleceğimiz Komün
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Feminizm mi Sosyalizm mi

Suriye’de bulunan Süleyman Şah Türbesi’ne Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) tarafından 22 Şubat’ta bir “askeri operasyon” yapıldı. Türkiye sınırları dışındaki tek “Türk toprağı” olarak geçen bu türbe, uzun süredir IŞİD’in tehdidi altındaydı. Hatta operasyondan 3-4 gün önce buradaki askerlerin durumu mecliste gündeme getirilmiş, muhalif partilerin soruları AKP’li bakanlar tarafından geçiştirilmişti.

O hafta sonu, “TSK’nın başarılı operasyonu” tantanası ile kitleler uyandılar. Adına “Şah Fırat” denilen operasyonun, TSK’ya bağlı 100’ün üzerinde zırhlı araç ve 700’ün üzerinde personel ile gerçek-

CHP ve MHP’nin “vatan topraklarını bıraktınız” türü milliyetçi çıkışları bir yana, **PYD’nin TSK’ya “escortluk” yaptığını gösteren fotoğrafların ortaya çıkması** ve art arda yapılan açıklamalar, yaratılmak istenen havayı erken bozdu.

Kobane’den TSK geçti

Süleyman Şah Türbesi, Kobane’nin 33 km güneyinde bulunan Karakozak Köyü’nde Fırat suyunun kenarına bulunuyordu. Daha önce Halep yakınlarında olan türbe, “güvenlik” nedeniyle buraya taşınmıştı.

TSK’nın “türbe”ye ulaşması için Kobane’den geçmesi şarttı. Zaten

yazdılar. Operasyon öncesi Enver Müslim’in Türkiye’ye geldiğini, operasyonun bu görüşmeler sonrasında gerçekleştiğini bildirdiler. Ardından Kobane Kantonu Dışişleri Sözcüsü İdris Nassan, TSK’nın “Kobane kantonunun izni dahilinde Kobane’den girdiği”ni söyledi. Bütün bu gelişmeler üzerine YPG Basın Merkezi’nden yazılı bir açıklama yapıldı ve son nokta konulmuş oldu:

“Bu operasyon YPG Komutanlığımızın bilgisi dahilinde ve YPG Kobanê güçlerimizin katılımıyla gerçekleştirilmiştir... Türk devlet yetkilileri(yle) yürütülen 4 günlük tartışmalar ardından operasyon planlaması somutlaştırılmıştır... Türk ordusu, daha önce belirlenen yol hattı üzerinden güçlerimize ait araçlar eşliğinde ilerleyerek Süleyman Şah türbesine ulaşmıştır. Güçlerimizin denetiminde bulunan alanlar içinde Türk askerlerinin mevzilenendirilmesi ve ikmalinde sorumluluk alan güçlerimiz geri çekilme esnasında da bu görevini eksiksiz yerine getirmiştir.”

Operasyonun arkasında ABD var Süleyman Şah Türbesi ve çevresi yaklaşık bir yıldır IŞİD kuşatması altındaydı. Bölgedeki birçok cami ve türbeyi havaya uçuran IŞİD, Türkiye ile yakın ilişkilerinden dolayı türbeye saldırı düzenlemedi. Ancak **başta ABD olmak üzere emperyalistlerin baskısıyla Türkiye’nin IŞİD’e verdiği destek azalınca, onu bir koz olarak kullanmaya başladı.** Türbedeki askerî personelin değiştirilmesine de izin vermedi. Hatta gıda ve diğer ihtiyaç malzemelerinin karşılanmasını bile rüşvete bağladı.

YPG-YPJ güçlerinin ilerlemesi ile “türbe”nin durumu daha kritik bir hal aldı. **Türbenin PYD’nin kontrolüne geçmesi ya da onu kaybedeceğini anlayan IŞİD tarafından yıkılması, Türk askerlerinin rehin alınması veya öldürülmesi, AKP Hükümetini çok zor bir duruma sokacaktı.** Esasın da IŞİD’in Musul Konsolosluğundaki 49 personeli rehin almasından bu yana türbenin tahliyesi gündemdeydi. Son gelişmeler bunu bir yerde zorunlu hale getirdi. Daha önemlisi, **ABD’nin bir süredir bu yönde Türkiye’ye yaptığı baskı da artmıştı.**

ABD, Irak ve Suriye’deki enerji kaynaklarını taşımak için “güvenli koridor” oluşturmak istiyordu. Bu koridor, Süleyman Şah Türbesi’ni de içine alarak, Kürtlerin bulunduğu bölgeyi

Süleyman Şah türbesi üzerinden Savaş ve zafer mizansenini

leştirdiği ve yeni türbenin Türkiye-Kobane sınırındaki Eşme köyünde inşa edileceği söylendi. Askerlerin oraya bayrak dikmesi, ABD askerlerinin bayrak dikmesine tıpatıp benzetilerek medyaya servis edilmiş ve AKP yanlısı tüm gazetelerin birinci sayfasından, televizyon kanallarından kitleye sunulmuştu. Ardından yine ABD’nin Bin Ladin operasyonundaki mizansene uygun biçimde, Genelkurmay Başkanı ile Başbakan Davutoğlu’nun operasyonu yönettiğini gösteren fotoğraflar medyada yer aldı.

Herşey ABD’ye öykünen bir mizansen içinde sunuluyordu ama “Türkiye bu operasyonu tek başına” yapmıştı! Ne ABD’den, ne Suriye’den, ne de PYD’den yardım alınmıştı! Türkiye, “uluslararası sözleşmelerden” doğan hakkını kullanmış, onlara sadece bildirilmişti! Ve “tereyağından kıl çeker gibi”, “bir askerın burnu bile kanamadan” (bir asker kaza sonucu ölmüş olsa da) büyük bir başarı ile operasyon tamamlanmıştı! Resmi açıklamalar böyleydi. Tıpkı Musul’da rehin alınan büyükelçilik çalışanlarının Türkiye’ye getirilişinde olduğu gibi, verilen tavizler, atılan geri adımlar saklanarak, medya aracılığıyla “zafer” havası yaymaya çalıştılar.

Fakat bu hava çok kısa sürede dağıldı.

TSK’ya bağlı zırhlı araçlar, Suruç-Mürşitpınar-Kobane üzerinden 37 kilometrelik güzergahı katederek operasyonu gerçekleştirdiler. Bu bölgelerin YPG-YPJ güçleri tarafından kontrol edildiği de biliniyor. Dahası, **IŞİD çetelerini Kobane’den püskürten YPG-YPJ, adım adım ilerleyerek Süleyman Şah Türbesi’nin de içinde bulunduğu bölgeye ulaşmıştı.** 19 Şubat’ta türbenin 2 km yakınına kadar yaklaştıklarını, oradaki köyleri IŞİD’ten temizlediklerini bildirdiler. Ancak türbeye yönelik herhangi bir operasyon “Türkiye topraklarına girmek” anlamına geleceği için, bundan kaçınılmışlardı.

İlk olarak HDP milletvekili Hasip Kaplan, operasyonun YPG ile birlikte yapıldığını duyurdu. *“30 yıldır çatışan TSK ve YPG ilk kez aynı operasyon içinde yer aldı, bu bir milattır”* diyen Kaplan, türbenin yeni taşındığı alanın da *“Kobane kantonu kontrolünde olduğunu”* söyledi. Zaten büyük bir merasimle dikilen Türk bayrağının hemen ilerisinde PYD ve Öcalan bayraklarının görüldüğü fotoğraflar, ertesi gün basında yer buldu.

Newyork Times’tan BBC’ye **uluslararası basın, operasyonun Kobani Kantonu başkanı Enver Müslim’le mutabakat halinde gerçekleştirdiğini**

ABD, Irak ve Suriye’deki enerji kaynaklarını taşımak için “güvenli koridor” oluşturmak istiyordu. Bu koridor, Süleyman Şah Türbesi’ni de içine alan Kürtlerin bulunduğu bölgeyi kapsıyordu. ABD, türbenin tahliyesini AKP hükümetine dayattı, o da kabul etti. ABD, operasyondan önce türbenin çevresindeki IŞİD mevzilerini bombaladı, YGP de, güvenlik koridorunun açılmasını sağladı.

kapsıyordu. Bunun için Süleyman Şah Türbesi ile ilgili sıkıntının giderilmesi gerekiyordu. ABD, türbenin tahliyesini hükümete dayattı, o da biraz zamana yayararak bunu kabul etti.

Operasyonun daha önceden planlandığı, ancak hükümetin buna yönelik bir “algı çalışması” yapmak için süre istediği, sonradan açığa çıktı. Olayın kitlelere nasıl anlatılacağı, ne tür demagojilerin kullanılacağı, hatta basına servis edilecek fotoğrafların bile önceden hazırlandığı anlaşıldı. Yani askeri operasyondan ziyade bir algı operasyonu üzerinde durulmuştu. Çünkü askeri olarak herşey çok önceden planlanmıştı. Operasyon, ABD’nin öncülüğünde YPG ve TSK ile birlikte yapılacaktı.

Nitekim ABD, operasyondan önce türbenin çevresindeki IŞİD mevzilerini bombaladı, YGP de, güvenlik koridorunun açılmasını sağladı. TSK, ABD ve YPG tarafından temizlenen ve harızrlanan alana girmiş oldu.

IŞİD’in veya Esad’ın, Türk askerlerine bir saldırı düzenlemesi zaten beklenmiyordu. Suriye devletine operasyonla ilgili bilgi, hem Türkiye hem de ABD tarafından verilmişti. Dolayısıyla herhangi bir çatışma, hatta en küçük bir sorun yaşanmadan operasyon tamamlanmış oldu.

* * *

Hal böyleyken bilinçli bir şekilde operasyonda askeri araç ve personel sayısı yüksek tutuldu ve TSK’nın büyük bir askeri başarısıymış gibi sunuldu. **AKP hükümeti de bunu seçim öncesi bir “zafer” olarak kullanmak istedi.**

Şimdi PYD’nin kontrolünde bulunan Türkiye’nin sınırlarına en yakın bölgede yeni bir türbe inşaatına başlandı. Buraya AVM dikileceği ve turizme açılacağı söyleniyor. AKP hükümetine de yakışan bu olur. Onu artık asıl ilgilendiren türbe üzerinden elde edeceği ranttır.

Türbenin tahliyesi ile, hükümetin başta Suriye olmak üzere dış politikasının iflas ettiği ve siyasi olarak yenildiği ortadadır. Tüm çabasına rağmen bunu örtmeyi başaramamıştır.

Elinde tek kalan, bu durumu ekonomik kazanca çevirebilmektir, o da bunu yapmaktadır. Elbette yalan ve demagojiyle bu gerçeği perdelemeye devam edecektir.

Edebiyatın Çınarı Yaşar Kemal’i kaybettik

Edebiyatın büyük ustası Yaşar Kemal, 28 Şubat’ta aramızdan ayrıldı. Yaklaşık bir aydır İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi’nde yoğun bakımda tutuluyordu. Doktorlar, Yaşar Kemal’in “çoklu organ yetmezliği” nedeniyle yaşamını yitirdiğini açıkladılar.

Asıl adı Kemal Sadık Gökçeli olan Yaşar Kemal, 1923 yılında Van Gölü’ne yakın Muradiye ilçesine bağlı Ernis köyünde doğdu. Türkmen köyünde tek Kürt ailenin çocuğu olarak doğup büyümüşü. Evde sadece Kürtçe, köyde ise Türkçe konuştuklarını söylerdi. Onun için usta öykücü Sait Faik, Yaşar Kemal’i “Türk’ten çok Kürt, Kürt’ten çok Türk” olarak tanımlamıştır.

Daha sonra ailesiyle birlikte Adana’ya göç ettiler. Buradaki halkın yaşamından oldukça etkilendi ve romanlarında, öykülerinde onları anlattı. Eğitimi ortaokul son sınıfında bırakmak zorunda kaldı. İrgatlık, işçilik, arzuhalcilik gibi işler yaptı. İlk şiir ve öykülerini 1940’lı yıllarda yayınladı. 1952’de ilk öykü kitabı olan “Sarı Sıcak”ta yer alan “Bebek” adlı öyküsü, önce Fransızca ve İngilizce’ye çevrildi, sonra İtalyanca, Rusça ve diğer dillere...

Dünyaca ünlü “İnce Memed” romanı ise, 1955’te yayınlandı. Eserlerinde destansı bir dil kullanan Yaşar Kemal, ağalık sistemine ve sömürüye karşı mücadeleyi anlattı. Bir eşkiyanın ağaya başkaldısını konu alan İnce Memed, yurtdışında 140’ı aşkın baskı yaptı. Yaklaşık 40 dile çevrildi. Daha sonraki yıllarda bir söyleşisinde, bu romanı eşkiya olan ve dağda vurulan amcasının oğlundan esinlenerek yazdığını söyleyecekti. Ayrıca çocukluğunun eşkiyalar içinde geçtiğini, dayısının da “büyük bir eşkiya” olduğunu belirtecekti.

Cumhuriyet gazetesinde yazmaya başladığında “Yaşar Kemal” adını kullandı ve o günden sonra Yaşar Kemal olarak kaldı. İnce Memed dışında Yer Demir Gök Bakır, Yılanı Öldürseler, Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana, Ağrı Dağı Efsanesi, Bir Ada Hikayesi gibi çok bilinen romanları vardır. Ve Nobel’e aday gösterilen ilk Türkiyeli yazar olmuştur.

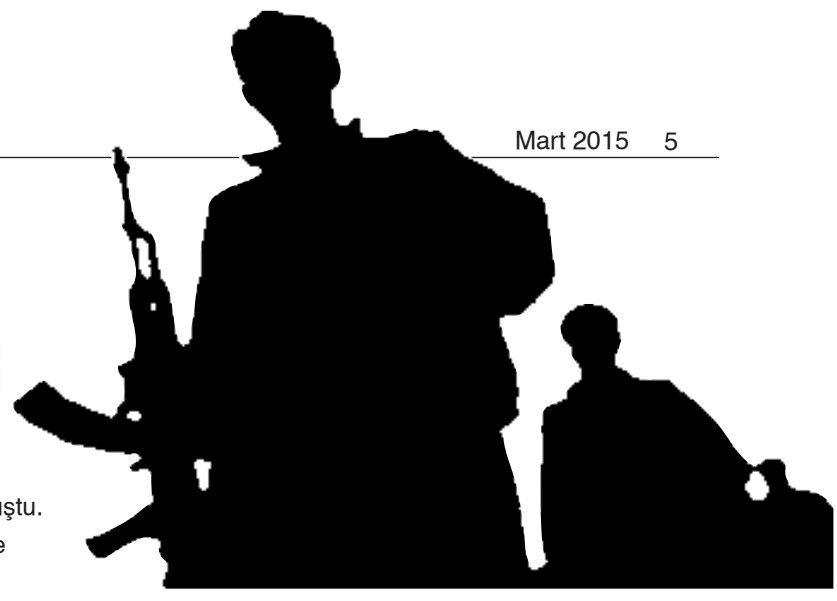
Yaşar Kemal, sadece büyük bir edebiyat ustası değildi. Kürt sorunundan tutsakların durumuna kadar birçok önemli konuda tavrı alan sayılı aydınlardan biridir. Kürt halkı üzerindeki baskı ve şiddete, asimilasyon politikalarına karşı çıktı. Bu doğrultuda birçok etkinliğe, toplantıya katıldı. 1996 yılındaki ölüm orucunda, Zülfü Livaneli ve Can Dündar ile birlikte “arabulucu”luk görevini üstlendi. Tutsaklarla görüştü, devlete “bu çocukları öldürmeyin” çağrısı yaptı. Fakat devlet, o zaman da verdiği sözleri tutmamış ve tam 12 devrimci tutsak şehit düşmüştü.

Devlete karşı olan bu tutumundan dolayı hakkında birçok kez davalar açıldı, yargılandı, hatta tutuklandı. En son 1995’te bini aşkın yazar ve sanatçı ile birlikte ortak olarak yayıncısı olduğu “Türkiye’de Düşünce Özgürlüğü” adlı kitabı nedeniyle 20 ay hapis cezası istemiyle yargılandı. “Zulmün artsın” başlıklı makalesinden dolayı yargılandı, hapis ve para cezasına çarptırıldı. AİHM’e başvuran Yaşar Kemal, haklı bulundu. Tüm bu yargılamalara rağmen inandığı şeyleri savunmaktan ve yazmaktan geri durmadı.

Halk tarafından çok sevilen ve sayılan bir yazar ve aydıdı. Eserlerinde halkın acılarını, sevinçlerini, sorunlarını işledi. Doğaya olan tutkusu ve betimlemeleriyle ünlüydü.

Devrimci-demokrat bir aydıdı ve bir büyük çınarı daha kaybettik. Ama eserleriyle ve duruşuyla hep yaşayacak... “Abdi Ağa”lar yenilecek, “İnce Memed”ler kazanacak!

PKK ve silahsızlanma

Hükümetin uzun bir süredir beklediği “silahsızlanma” çağrısı, 28 Şubat’ta gerçekleşti. Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan’ın başkanlık ettiği hükümet heyeti ile, Sırrı Süreyya Önder, Pervin Buldan ve İdris Baluken’den oluşan HDP heyeti, Dolmabahçe’de biraraya gelerek “tarihi” olarak nitenen Öcalan’ın çağrısını kamuoyuna duyurdular.

Hatırlanacaktır, 2013 Newroz’unda da Sırrı Süreyya Önder, Diyarbakır’da kürsüye çıkmış ve Öcalan’ın “*artık silahlar sussun, fikirler ve siyaset konuşsun*” dediği mesajını okumuştur. Öcalan şimdi “*silahlı mücadeleyi bırakma temelinde, PKK’yi olağanüstü kongreyi toplamaya*” davet ediyordu. Öcalan’ın bu mesajını Önder, bu kez AKP’li bakanların huzurunda okudu. Ardından “*barışa her zamankinden daha yakın olduklarını*” ekledi ve herkesi sürece destek vermeye çağırdı.

Burjuva medyanın “silahlara veda” olarak kodladığı Öcalan’ın çağrısı, esasında uzun süredir konuşuluyordu. Hatta 15 Şubat’ta böyle bir çağrı yapılacağı duyurulmuştu. Fakat Kandil’le yapılan görüşmelerde farklı sesler çıkınca, biraz gecikmeli oldu. Yine uzun süredir konuşulan Öcalan’ın “müzakere” için önerdiği 10 madde de, nihayet tam metin olarak açıklandı.

Bitmeyen “silahsızlanma” çağrıları
Öcalan’ın 1999 Şubat’ında tutsak alındığı andan itibaren “PKK’nin silahsızlanması” belirli aralıklarla ama sürekli biçimde gündeme getirilmiştir. İlk olarak Öcalan’ın çağrısıyla PKK, ‘99’da silahlı güçlerini Güney Kürdistan’a çektiğini duyurdu. Hatta “barış grupları” oluşturularak Türkiye’ye gönderdi. Ama o gruplar, ülkeye ayak basar basmaz tutuklandılar. Yıllarca hapis yattılar. İçlerinde hastalananlar, ölenler oldu.

Keza 2003 yılında ABD’nin Irak’ı işgale hazırlandığı bir dönemde, bizzat ABD Genelkurmay Başkanı tarafından PKK’nin “silahsızlandırılıp etkisiz hale getirileceği” söylendi. PKK liderlerine Norveç gibi bir Avrupa ülkesine sürgün, diğer militanlara “genel af” ile dağdan indirme planları yapıldı. Fakat çıka çıka “eve dönüş” adını verdikleri bir pişmanlık yasası çıktı.

En son 2009 yılında “Kürt açılımı” denilerek, gerillaların silahlarını bırakıp gelmeleri istendi. “Dağda silahla gezeceklerine, düz ovada siyaset yapsınlar” denildi. Ama Habur’dan gerillaların girişi ile sonrasında yaşananlar hatırlardadır. Hepsi hakkında davalar açıldı, bir kısmı tutuklandı, bir kısmı yeniden Mahmur Kampı’na dönmek zorunda kaldı.

Esasında **Öcalan’ın tutsak edildiği ‘99 yılından itibaren PKK, Öcalan’dan gelen talimatlar ışığında “paradigma değişikliği” yapmış, eski savunduğu görüşleri terketmişti.** Adını bile değiştirmiş (önce Kadek, sonrasında Kongra-Gel)

silahları bırakmaya hazır olduğunu duyurmuştu.

Irak işgali öncesi tüm dünyada ve ülkemizde

o güne dek görülen en büyük savaş karşıtı

hareket gelişirken, dışında kalmaya özen gösterdi.

Başta ABD olmak üzere işgalci emperyalistlerin Ortadoğu’yu yeniden dizayn etmelerini “Kürtlerin özgürlüğe kavuşması” olarak gördü ve olumladı. Hatta “demokratik sömürgecilik” tanımıyla taltif etti.

Bütün bu geri adımlara rağmen, emperyalistler ve işbirlikçileri “AB reformları” çerçevesindeki kısıntıları bile fazla gördüler. **Askeri olarak bitiremedikleri Kürt hareketini, oyalama taktikleri ile tasfiye etmeyi hedeflediler. AKP hükümeti dönemi, “açılım”, “çözüm” vb. isimler altında hep bu taktiklerle geçti.** Özellikle de seçim dönemlerinde “ateşkes”ler sağlandı, son olarak 2013’te gerillanın bir kısmının Türkiye sınırları dışına çıkması gerçekleşti. Bütün bunlar elbette AKP’nin elini güçlendirdi

*Barış dedik bunca yıl
Kardeşlik dedik-sevgi dedik
Yepyeni umutlar doğurduk umut tacirlerinden
Düştiük peşlerine korkusuz
Aç-susuz
Ve en dikenli yollarda yalınayak
Gelecekleri kapkara
Dilleri yumuşak
Yalanları güzel ve ak
Girdiler dünyamıza alkışlanarak*

*Onlar da barış dediler bizim gibi
Kardeşlik dediler- sevgi dediler
Hatta kurşun yağmuru akşamlara karşı
Yalnızca gül ve güvercin dediler
Sonra sığındıkları gizli beyler
Defne dallarıyla tutuşturup ateşleri
Güvercinleri pişirmeden yediler*

(...)

*Hangi ışıktı o karanlık gecede
Hangi sevgi – hangi gül
Hangi barıştı onca ölümler içinde*

*Sevgiyse çocuk yüzü diyorduk
Barışsa sabah sözlü
Patlayıp fışkıran
Leylak yüreği bir şafakla parlayan
Ne açlık – ne zulüm – ne de kan
Ancak biz kazandığımız zaman
Adnan Yücel*

ve seçimlerden zaferle çıkmasına büyük bir etki yaptı. Öcalan bile, hükümeti AKP’ye “altın tepsi içinde sunduklarını” söyledi.

Şimdi yine bir seçim arifesinde “silahsızlanma” çağrısı ile beklenti çitası yükseltilmiş durumda. Ama “akan nehirde iki kez yıkanamayacağı” gibi, hiçbir şey birbirinin tekrarı olmuyor. Bugünkü konjonktür, dünden çok farklı.

Herşeyden önce bir **Rojava gerçeği var. Onun Kürt hareketine sunduğu olanaklar, verdiği güven ve moral var.** Bu açılardan Kürt hareketinin eskisinden çok daha güçlü bir şekilde “pazarlık masası”nda oturduğunu söyleyebiliriz. Fakat bakışa-çısında köklü bir değişiklik olmadığı için, emperyalistlerle ve işbirlikçilerle uzlaşmakta bir beis görmüyor. “Müzakere metni” olarak sunulan 10 maddenin (yani demokratikleşme yönünde adımların) hala AKP hükümeti tarafından atabileceği yönünde bir beklenti yaratmasında olduğu gibi...

PKK “silahsızlanmayı” kabul edecek mi?

Öcalan’ın çağrısı üzerine KCK yazılı bir açıklama yaparak yanıt verdi. Sözkonusu 10 maddeyi kendilerinin de kabul ettiğini belirten açıklamada, AKP’nin “iç güvenlik yasası”nı geri çekmesi istendi ve Öcalan’la doğrudan görüşme olanaklarının sağlanması talebi yineleni.

Elbette AKP hükümeti ile HDP heyeti ortak bir açıklama yapmadan Kandil’in de görüşleri alınmıştı. Ancak bir süredir Kandil’den gelen açıklamalar farklı olabiliyordu. Bu durum “Öcalan ile Kandil arasında görüş ayrılığı” şeklinde yorumlandı. Özellikle hükümet yanlısı gazeteler “Öcalan’a Kandil darbesi” başlıkları attılar; Öcalan’la rahat anlaşıldığı, ama Kandil’in durumu zora soktuğuna dair yazılar yazdılar. AKP’nin medyadaki “siyasi komiseri” olarak bilinen Abdülkadir Selvi, “*çözüm sürecinin çok önemli bir aşamaya geldiğini, ama HDP ve Kandil’in Öcalan’ı engellediğini*” yazdı. Ona göre çözüm, 50 hasta mahkumun bırakılması, İmralı’ya yeni mahkumların gönderilmesi, İzleme Kurulu’nun oluşturulması ile büyük oranda sağlanacaktı.

Fakat aynı günlerde PKK adına yapılan tüm açıklamalarda PKK’nin silah bırakmayacağı yinele- niyordu. Duran Kalkan, “*PKK silah bırakmaz, niye bıraksın? Türk devleti silahsızlansın!*” demişti kısa bir süre önce. 15 Şubat’ta ise KCK açıklamasında “çözüm süreci” için “*son derece tehlikeli, kritik ve bitme noktasında*” olduğu söylenmişti. Esasında **son bir yıldır tam beş kez, bu yönlü açıklamalarla “çözüm süreci” bitirilmişti! Ama “süreç” devam etti ve bugüne gelindi...**

Şimdi PKK’nin Nisan ayında “silahlara veda”

kongresini toplayıp toplamayacağı tartışılıyor. Kongre ne zaman toplanır ve nasıl kararlar alınır bilinmez. Fakat daha önceden **PKK'nin Türkiye'de silah bırakacağı, ancak Suriye, Irak, İran gibi ülkelerde silahlı güç olarak varlığını sürdüreceği söylenmişti. Ortadoğu'da emperyalist savaşın böylesine kızıştığı bir ortamda PKK'nin tümünden silahsızlanması zaten söz konusu olamaz.** IŞİD ile savaş gündeme geldiğinden beri PKK'nin PYD üzerinden daha fazla silahlandığı da biliniyor. Son dönemde 235 uçak savar aldığı belirtiliyor mesela. Ayrıca Kobane'de Alman malı bazukalarla IŞİD tanklarına saldırdıkları görülüyor. Kısacası **eskisinden daha fazla silahlanmış ve hem siyasi hem de askeri olarak daha da güçlenmiş durumdadır.**

Kandil ile Öcalan arasında yer yer ortaya çıkan "görüş ayrılığı"nda Rojava ile daha da belirginleşen yeni koşulların rolü büyüktür. Öcalan'ın uzun yılları bulan tutsaklığı ve üzerindeki baskı ile düşünüldüğünde farklı görüşlerin çıkması normaldir de. Her ne kadar Kandil'den yapılan açıklamalarda Öcalan ile hiçbir görüş ayrılıkları olmadığı sıkça yineleniyorsa da, özellikle son bir yılda "çözüm süreci"ne dair farklı sözler söylenmiştir. **Bunun ne kadarı "taktiksel"dir ya da hükümeti sıkıştırmaya dönük bir "görev paylaşımı"dır bilinmez. Ama bu çıkışların işe yaradığı ve Öcalan'ın elini güçlendirdiği de ortadadır.** Öncesinden daha güvenli ve daha ileri taleplerle çıkması, bunun göstergesidir.

"Çağrı"nın zamanlanması

"Çağrı"nın içeriği kadar zamanlaması da dikkat çekicidir. **Bir yanı seçim arifesine denk getirilmesi ise, diğeri ABD'nin Ortadoğu'da savaşı yeniden alevlendirdiği bir dönemde yapılmış olmasıdır.** Hatta içe dönük olan yanından daha belirleyici olanı, bölgedeki ve dünyadaki gelişmelerdir.

Obama, 18 Şubat'ta yaptığı konuşmada, Musul'u IŞİD işgalinden kurtarmak için "kara hareketi" da dahil yeni bir saldırı başlatacaklarını duyurdu. AB emperyalistleri de "IŞİD'e karşı savaş" adı altında Ortadoğu'nun paylaşımında aktif bir şekilde yer almaya çalışıyorlar. Zaten Fransa'daki Charlie Hebdo baskınının bununla doğrudan ilgisi vardır. **Emperyalistler, kitlelerde IŞİD'e karşı oluşan öfkeyi, savaş politikalarına havale etmeye ve her olayı bu**

şekilde değerlendirmeye çalışıyor.

Örneğin Fransa, bu baskının ardından Ortadoğu'daki savaşa daha fazla müdahil olmaya başladı. 8 Şubat'ta Fransa Cumhurbaşkanı Hollande'ın, Elysee Sarayı'nda PYD Eşbaşkanı Asya Abdullah ile YPJ Komutanı Nesrin Abdullah'ı hem de birini yöresel, diğerini askeri kıyafetlerle kabul etmesi, bunun bir göstergesiydi. Fransa, her iki Kürt kadınına resmi olarak davet etmiş ve özel jet uçaklarını göndererek aldırtmıştı. **PYD yetkililerinin açıkladığı gibi, Kürt liderlerinin "geleneksel kıyafetlerle kabul biçimi, Kürt kimliği, Kürt siyasi varlığı ve Kürt savunma gücünün Fransa liderliğince kabul edildiği" anlamına geliyordu.**

Bu durumu Türkiye sessizlikle geçiştirmeyi tercih etti. Ardından 22 Şubat'ta Süleyman Şah Türbesi'nin tahliyesi için yapılan operasyonu, PYD ile birlikte yaptıkları ortaya çıktı. ABD'nin başkanlığında YPG-YPJ güçleri ile TSK biraya getirilmiş, günler öncesinden Kobane Başkanı Enver Müslim Ankara'ya çağırılmış ve operasyon birlikte yapılmıştı. Başbakan'dan Genelkurmay'a bunlar yalanlansa da, fotoğraflar ve PYD'nin resmi açıklamalarıyla herşey apaçık ortadaydı. **Türkiye, örtük biçimde de olsa PYD'yi muhatap almış ve Kobane'yi tanımış oldu.** Daha önce Irak'taki "Kürt Federe Devleti"ni "kırmızı çizgi" olarak ilan edip sonrasında pembeleşmesi ve gidecek en yakın müttefiki halini alması gibi, Rojava için de benzer bir sürecin izlenmesi, şaşırtıcı olmaz.

Türbe operasyonundan önce ABD'li yetkililerin Türkiye'ye gelip "eğit-donat" denilen, Suriye'nin muhalif güçlerini eğitime ve silahlandırmaya resmen başlamaları, Türkiye'yi savaşın içine daha fazla sokan bir diğer gelişmeydi.

Kısacası son bir ay içindeki bu gelişmeleri arka arkaya sıraladığımızda, **ABD ve AB emperyalistlerinin Ortadoğu'daki paylaşım savaşını "IŞİD'e karşı savaş" şeklinde kodlayarak yeniden yükselteceği anlaşılıyor. Bu noktada başta PKK, PYD olmak üzere Kürt silahlı güçlerine ihtiyaçları var.** Ayrıca Türkiye'den de IŞİD'e desteğini kesmesi ve savaşa daha aktif biçimde dahil olması isteniyor.

Böyle bir konjonktürde ABD'nin AKP hükümetini "çözüm süreci"nde adım atmaya zorlaması kaçınılmazdır. Zaten giderek daha fazla yıpranan ve kendi içinde de sorunlar yaşayan AKP'nin de bu baskıya karşı koyma şansı yoktur. Süleyman Şah operasyonunun birlikte organize edilmesi bile, bunu

Müzakere başlıkları

- 1- Demokratik siyaset tanımı ve içeriği
- 2- Demokratik çözümün ulusal ve yerel boyutlarının tanımlanması
- 3- Özgür vatandaşlığın, yasal ve demokratik güvenceleri
- 4- Demokratik siyasetin devlet ve toplumla ilişkisi ve bunun kurumsallaşmasına yönelik başlıklar
- 5- Çözüm sürecinin sosyo-ekonomik boyutları
- 6- Çözüm sürecinde demokrasi-güvenlik ilişkisinin, kamu düzenini ve özgürlükleri koruyacak şekilde ele alınması
- 7- Kadın, kültür ve ekolojik sorunlarının yasal çözümleri ve güvenceleri
- 8- Kimlik kavramı, tanımı ve tanımlanmasına dönük çoğulcu demokratik anlayışın geliştirilmesi
- 9- Demokratik cumhuriyet, ortak vatan ve milletin demokratik ölçütlerle tanımlanması, çoğulcu demokratik sistem içerisinde yasal ve anayasal güvencelere kavuşturulması
- 10- Bütün bu demokratik hamle ve dönüşümleri içselleştirmeyi hedefleyen yeni bir anayasa

göstermektedir. Aksi halde AKP'nin içine düşeceği durum, altından kalkamayacağı kadar ağır olabilir.

AKP bir dönem daha hükümette kalabilmek için ABD'ye istediği tavizleri verecektir. Bu AKP'yi kurtarabilir mi, elbette onun garantisi yoktur ve daha önemlisi bunun belirleyicisi ABD değildir. Ama Kürt hareketi üzerindeki etkisini de gözönüne aldığımızda, her seçim döneminde olduğu gibi ABD'nin tutumunun önemli bir rolü olacağı muhakkaktır.

Seçimlere yansımaları

"Silahsızlanma" çağrısının seçimlerden üç ay kadar kısa bir süre önce yapılmış olması ve Nisan ayına kadar da süre konulması, bir kez daha AKP'nin seçim manevrası olarak yorumlanmasına yol açtı.

Bu durumun AKP ve HDP'ye yarayacağını söyleyenler fazladır. Öncekilere olduğu gibi AKP'ye yarama ihtimali daha yüksektir. **Sınırlı ve sembolik bile olsa PKK'nin "silahsızlanma" kararı alması, seçim öncesinde AKP'nin işine gelir.** Herşeyden önce "çözüm süreci"ni böyle bir noktaya getirmiş olmanın propagandasını yapacağı gibi, seçimlere "huzurlu" bir ortamda giriyor olmanın rahatlığını yaşayacaktır. AKP'nin toplumsal muhalefetten nasıl korktuğu, Haziran ve 6-8 Ekim olaylarında görülmüştür. **Kürt hareketiyle uzlaşarak muhalefetin önemli bir dinamiğini en azından seçimlere kadar sokaktan uzak tutması, AKP'nin hanesine kazanç olarak girecektir.**

Fakat HDP'nin işi zordur. Seçimlere parti olarak girme kararı alan HDP, yüzde 10 barajını aşabilmek için, Kürtlerin dışında laik, demokrat, devrimci kesimlerin de oylarını almak zorundadır. Ve son dönemde bu kesimlerden HDP'ye kayış olmuştur. Ancak **HDP'nin zora düşen AKP'ye bir kez daha "can simidi" uzatması, bu kesimlerin tepkisini arttırır.** Zaten AKP ile HDP heyetinin ortak açıklamasının hemen ardından bu yönlü tepkiler gelmeye başlamıştır.

HDP, bunun farkında olarak eşbaşkanı

PYD Eşbaşkanı Asya Abdullah ile YPJ Komutanı Nesrin Abdullah, Fransa Cumhurbaşkanı Hollande ile birlikte Elysee Sarayı'nda

Demirtaş'ın ağızından AKP'ye karşı konuşmalarını sürdürmektedir. Ayrıca gerek Pervin Buldan, gerekse KCK yaptıkları açıklamalarla “iç güvenlik paketi”nin geri alınması şartını ileri sürmüşlerdir. AKP'den de bu yönde açıklamalar yapılmıştır.

“İç güvenlik paketi” tümünden geri çekilir mi, yoksa rötuşlanarak mı geçirilir, önümüzdeki günlerde görülecektir. Ancak bu paket çekilse bile, PKK'nın seçim öncesi açıklayacağı bir “silahsızlanma” kararı, AKP'nin işine yarayacak, bu da HDP'ye sempati duymaya başlayan bazı kesimleri uzaklaştıracaktır.

Elbette sorun, önümüzdeki seçimlere etkisinden çok daha büyük ve kapsamlıdır. Ancak AKP'nin bir referandum haline soktuğu 7 Haziran seçimlerinde Kürt hareketinin AKP'ye yeniden sunacağı bir “hayat öpücüğü” tepkileri arttırır ve şovenizmi güçlendirir.

“Müzakere metni” olarak sunulan 10 madde, sonuçlandırıldığında mı “silahsızlanma” kararı alınacaktır; yoksa “silahsızlanma” kararı alındıktan sonra mı bu maddeler üzerinde müzakere yürütülecektir, belli değildir. Kürt hareketi birincisini, AKP hükümeti ikincisini ileri sürerek, ellerini güçlendirmeye çalışmaktadır. Ama **kesin olan, bu gelişmenin arkasında ABD'nin olduğu ve önümüzdeki günlerde Türkiye'nin daha fazla savaşın içine gireceğidir.** Bunun da işçi ve emekçilere, ezilen halklara bir yararı yoktur. Aksine her yönden çok daha fazla acılar, sıkıntılar doğuracaktır.

Lenin'in “*silah elde etmeye ve bunların kullanışını öğrenmeye çalışmayan ezilen bir sınıf (ezilen bir halk -bn) köle muamelesi görmeyi hak eder*” sözü, koşullardan bağımsız olarak meseleye ilkesel olarak nasıl bakılması gerektiğini çok net biçimde ortaya koyuyor. **Ezilen sınıf ve halklar için tek çözüm, dün olduğu gibi bugün de, daha fazla örgütlenmek ve silahlanmaktır.** Emperyalistlerin, işbirlikçi çetelerin tepeden tırnağa silahlandığı ve saldırıya geçtiği şöylesi bir kesitte bu çok daha geçerlidir.

Gazeteci Nuh Köklü katledildi

ATV-Sabah grevinin örgütleyicilerinden gazeteci Nuh Köklü, 17 Şubat'ta katledildi. Kadıköy'de, “iç güvenlik yasa”sını protesto eyleminden, Yeldeğirmeni Dayanışması'ndan arkadaşlarıyla birlikte döndüklerinde gerçekleşti bu gerici-faşist saldırı.

Bir kartopunun camına değdiğini iddia ede esnaf Serkan Azizoğlu, önce beyzbol sopasıyla gruba saldırdı. Elindeki beyzbol sopası alınınca, dükkana geri dönüp, bu defa bıçakla çıktı ve Nuh Köklü'yü kalbinden bıçaklayarak öldürdü. Katil öylesine pervasızdı ki, saldırı sonrasında “gözü altına alın-sam da yarın çıkarım, benim raporum var” diye bağıırıyordu. Büyük bir soğukkanlılıkla dükkana geri dönüp bıçağı yıkayıp temizlemişti.

Toplanan kitle katili etkisiz hale getirdi; polis gözü altına aldı ve katil ertesi gün tutuklandı. Saldırı sırasında Nazım Coşaner'in de katile yardım ettiği, sonradan görüntülerden ortaya çıktı. Sedat Peker mafyasıyla ilişkisi olduğu ortaya çıkan Nazım Coşaner, halen tutuklanmamış değil.

18 Şubat'ta devrimci kurumlar, sendikalar ve Köklü'nün arkadaşları, Kadıköy'de katledildiği yere yürüdü. Burada tabutunun başında saygı duruşu ve konuşmalar yapıldı. Nuh'un bir nefret cinayetiyle katledildiği, faşist tekçi anlayışın böyle katiller yarattığı söylendi. Bu katliamın takipçisi olunacağı vurgulandı. Konuşmaların ardından cenaze Ankara'ya gönderildi. Ertesi gün, Ankara-Etimesgut'ta ailesi, arkadaşları, sendikalar, milletvekilleri ve gazetecilerin katılımıyla Nuh Köklü toprağa verildi. Tabut mezara indirilirken üzerine kartopu bırakıldı.

Yaşanan saldırı basitçe bir “cinnet” ya da kazara gelişen bir durum değildir. Ali İsmail Korkmaz davası sürerken, Erdoğan'ın “esnaf gerektiğinde Alperen, gerektiğinde

ülkücü olacaktır ve kendi bölgesini koruyacaktır” sözleri hafızalarda tazeliğini koruyor. Bir süredir AKP hükümetinin esnafı örgütleme, faşistleştirme ve kendi bölgesinde “muhiber vatandaş”

olarak konumlandırma politikası olduğu biliniyor. Zaten Haziran ayaklanması döneminde İstanbul'da “palalı”ların ortaya çıkması, Eskişehir'de polis ile birlikte esnafın saldırısı bunun örnekleriydi. Devlet onları paramiliter güç olarak hazırlıyor ve kitle eylemlerine karşı da sokaklara sürüyor.

Gerçekleşen saldırının tesadüf olmadığını gösteren işaretler oldukça fazladır. Nuh Köklü bölgede tanınan bir devrimci-demokrattır. Mahalleyi koruma amaçlı eylemlere önderlik etmektedir. Köklü'yle birlikte yürüyen grup bir eylemden çıkmıştır ve ara sokaklarda slogan atarak yürümeye devam etmiştir. Katil esnaf bu sloganları duyacak bir noktadadır. Üstelik “kızılı-erkekli” yürümekte, birbirlerine kartopu atarak eğlenmektedirler. Erdoğan tarafından takdis edilmiş olan “alperen esnaf”ı öfkeliendiren ve harekete geçiren budur. Saldırı kartopuna değil, yaşam tarzıdır.

Nuh Köklü, sadece işyerindeki grev mücadelesinde değil, bulunduğu her alanda demokrasi mücadelesinde en ön saflarda yer alan bir insandır. Tanıyan herkeste iz bırakan, bulunduğu her ortama birşeyler katmayı başarabilen insanlardandır. Böylesine çarpık bir anlayış tarafından katledilmesi, onun kaybını daha katlanmaz hale getirmiştir.

Üniversitelerde faşist saldırganlık

Ege Üniversitesi'nde 21 Şubat'ta faşistler, polis desteğiyle yurtsever, devrimci öğrencilere saldırdı. Edebiyat Fakültesi'nde satırlar, bıçaklar ve sopalarla saldıran 200 kişilik faşist gruptan İzmir üniversitelerinin reisi Fırat Yılmaz Çakıroğlu aldığı bıçak darbesiyle öldü. Saldırıda 3'ü ağır olmak üzere 6 öğrenci yaralandı.

Hastanede tedavi gören öğrenciler Çakıroğlu'nu öldürmek iddiasıyla gözü altına alındı, biri tutuklandı. Ancak tutuklanan öğrenci de serbest bırakıldı.

Faşist saldırının günler öncesinden planlandığı, özel güvenliğinin faşist grubun saldıracağını polise bildirdiği, ancak polisin olaylar olduktan sonra geldiği ortaya çıktı. Ağır yaralanan Çakıroğlu için çağırılan ambulansın engellenerek 45 dakika geciktiği de görüldü. Ayrıca saldırıya uğrayan öğrencilerin yaptığı açıklamada, faşist Çakıroğlu'nun arkadaşları tarafından bıçaklandığı belirtiliyor. Bu durumun mobese kameralarından görüleceği de söyleniyor. Faşist grubun saldırıdan saatler önce bir sınıfta beklediği, öğrenci olmayan faşistlerin de okula ellerini-kollarını sallayarak girdiği açığa çıktı.

Bu faşist saldırının ardından, Çakıroğlu'nun ölmesini bahane eden faşist gruplar, İzmir, Ankara, Kayseri, Kocaeli'nde HDP binalarına, Erzurum'da Kürtlerin

oturduğu mahalleye saldırdı. Saldırıları üniversitelerde de sürdü; devrimci-demokrat öğrenciler faşist saldırıları püskürttüler. Niğde Üniversitesi, Erzurum Atatürk Üniversitesi, Marmara Üniversitesi'nde saldırılar meydana geldi.

24 Şubat'ta Marmara Üniversitesi'ne gelen 150 kişilik faşist grup, ellerinde her türlü aletle girdikleri okulda, 15 kişilik yurtsever öğrenci grubuna saldırdı. Polis saldırıya uğrayan öğrencileri ablukaya alarak faşistlere yardım etti. Saldırıyı duyup okula gelen devrimci, yurtsever öğrenciler, önce faşistleri püskürttü, ardından sloganlarla Kadıköy'e yürüdü. Yürüyüş sırasında “Faşizme karşı omuz omuza”, “Katil polis üniversiteden defol”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Biji bratiya gelan” sloganları atıldı.

Ankara Üniversitesi ve Ege Üniversitesi'nde okullara 3 gün ara verildi. 26 Şubat'ta ise Ankara Üniversitesi'nde sivil faşistler silahlarla devrimci-yurtsever öğrencilere saldırdılar. İki öğrenci ve bir güvenlikçi yaralandı. Polis üniversiteye girerek 50'den fazla öğrenciyi gözü altına aldı.

Aynı akşam Yüksel Caddesi'nde bu saldırılar protesto edildi. Ankara Üniversitesi yönetiminin istifa etmesi istendi. 27 Şubat'ta Ankara Üniversitesi DTCF öğrencileri kampüs içinde eylem düzenleyerek, Cebeci'de yaşanan saldırıyı protesto etti. Saldırı sırasında silah kullanan faşist ise, oluşan tepkiler üzerine mahkeme tarafından tutuklandı.

“İç güvenlik paketi” ve parlamentonun gerçek yüzü

“İç güvenlik paketi” adı verilen ve polisin kitlelere saldırganlığını artırmayı hedefleyen yasa tasarısı, mecliste görüşülmeye başlandı. Ancak paket gündeme geldiği andan itibaren, kitlelerin büyük tepkisi ile karşılandı. Hukukçulardan öğrencilere kadar çok geniş bir kesim yasaya karşı eylemler ve protestolar gerçekleştirdi.

Paketin maddeleri öylesine büyük hak gaspları taşıyordu ki, hükümet partisi bile paketi savunmakta zorlanıyordu. Yasa ile en temel burjuva hukuk kuralları bile gaspediliyor, muhalif her kesim, polisin keyfi tutumlarına teslim ediliyor. Ev baskınından telefon dinlemelere, gözaltına almaktan üst aramasına kadar pekçok konu, burjuva hukuk içinde bile mahkeme kararı gerektirirken; yeni yasa, mahkeme kararı ya da savcı izni olmadan, polisin “makul şüphe”sini yeterli buluyor. 1 Mayıs gibi meşru eylemlere katılmak, yasal bir derginin ya da partinin flamalarını taşımak, sınırsızca gaz sıkılan bir alanda yüzünü kapamak, polisin pervasızca ateş ettiği bir eylemde sapan kullanmak, yanbaşında insanlar katledilirken sokaklara dökülmek, tutuklanmak ve ağır cezalar almak için gerekçe haline getiriliyor.

AKP hükümetinin artan korkusu

AKP hükümeti, 2013 Haziranı’nda milyonlarca insan sokaklara döküldüğünde, büyük bir korku yaşamıştı. Devlet karşısında ortaya çıkan büyük direniş, düzen partilerinin ve reformistlerin de yardımıyla, hükümeti yıkan bir güce ulaşamadı; ancak AKP, bir daha böyle bir hareketin oluşmaması için baskıyı artırmaya karar verdi. Arkasından 17-25 Aralık büyük yolsuzluk operasyonları, AKP’ye dönük muhalefeti ve kitle tepkisini daha da büyüttü. “Hırsız-katil” sloganları, en sıradan eylemlerde ya da Erdoğan’ın “halk içine” çıktığı yerlerde bile atılır oldu. “Ayakkabı kutusu”ndan, “sıfırlama”ya kadar birçok “hit” kelime, Erdoğan’ın yolsuzluklarının simgesine dönüştü. Erdoğan, bu konudaki teşhir ve alayları durdurmayı başaramadı.

Ne internet yasakları, ne gazeteci yargılamaları, ne lise öğrencilerinin polis tarafından dersten çıkarılıp tutuklanması, ne cemaat operasyonları, ne de devrimcilere dönük saldırılar... Hiçbirisi kitle hareketini ve AKP’ye karşı yükselen tepkileri zayıflatamadı, Erdoğan son iki yıldır koltuğunda rahat ve güven içinde oturamadı.

Son olarak 6-8 Ekim Kobane eylemlerinin arkasından, bu yasa gündeme geldi. Kitleleri eskisi kadar kolay manipüle edemeyen, demagoji ya da saldırı ile susturamayan AKP, hukuku tümünden rafa kaldırmaya, kazanılmış hakları gaspetmeye, faşist diktatörlüğü güçlendirmeye yöneldi. Hukuksuz biçimde herkesin tutuklanabileceği, muhalefet eden

bütün gazetelerin ve kurumların kapatılabileceği, eylem yapan kitlelerin katledileceği bir ortam oluşturmak istediler. Yeni yasa bunun ürünü olarak gündeme geldi.

Sokakta ve mecliste direniş

Paket gündeme geldiği andan itibaren, kitlelerin eylemleri ve protestoları da hızla tırmandı. Son üç aydır sürekli olarak paketin taşıdığı saldırı maddeleri tartışıldı, teşhir edildi, kitlelerin eylemi yükseldi. Ve paket meclise bu tepkilerin gölgesinde geldi. Sonrasında her aşamada tepkilerin sonuçları kendisini tekrar tekrar gösterdi.

En başta paketin görüşme tarihi, iki defa ertelenmek zorunda kalındı. Erdoğan’ın bastırması sonucunda 17 Şubat günü görüşmeler başladı. Sokaklarda eylemler sürerken, meclisteki muhalefet partilerinin tümü, yasayı engellemek için her yöntemi kullandılar. İlk günün çatışması öylesine sert geçti ki, 4’ü CHP’li, 1’i HDP’li 5 milletvekili yaralandı. HDP’li kadın milletvekilleri, kürsüde AKP’lilerin saldırısına uğradı. Meclis tokmakları, milletvekillerini dövmek için kullanıldı. Önceki yıllarda Tayvan ve Güney Kore gibi ülkelerin meclislerinde görülen sahneler ortaya çıktı.

Buna karşın başta HDP milletvekilleri olmak üzere muhalif partilerin milletvekilleri, bugüne dek pek görülmeyen bir direniş sergilediler. Kürsünün önünde oturma eylemi yapmaktan, paketin içindeki yasaklar listesinde yeralan “puşi” ile meclise gelerek yüzlerini kapamaya kadar, değişik biçimlerde direnişlerini sürdürdüler.

AKP milletvekillerinin saldırı hazırlığıyla meclise gelmesi, muhalefet partilerinin herşeye rağmen şiddetli direnişi ve “meclisten cenaze çıkacak” kaygısının oluşması, önce AKP’de de bir şaşkınlık yarattı ve saldırının pervasızlığını kısmen hafifletti. Ancak Abdullah Gül’ün “paket yeniden görüşülebilir” sözüyle müdahalesinin ardından Erdoğan bir kere daha “gürledi” ve “her ne pahasına olursa olsun yasa çıkacak” diyerek milletvekillerine talimatı verdi. Bunun üzerine meclisteki tartışma ve saldırganlık yeniden şiddetlendi.

Mecliste değil, pazarlıkta

Meclisteki yaşanan şiddet, paketin hızını kesmişti. 132 maddelik paketin, bir haftada ancak 30 kadar maddesi geçebildi. Ancak bunlar, temel haklara saldırı anlamına gelen en önemli maddelerdi.

Bu arada, HDP ile “çözüm süreci” üzerinden pazarlıkları yürüten hükümet, paketin meclisten geçen maddelerinin yeniden görüşülebileceğini açıkladı. Bu açıklama, burjuva parlamentonun ne kadar göstermelik bir kurum olduğunu göstermeye yetmiştir. Mecliste bir hafta boyunca kıran kırana yürütülen bir “savaş”ta hükümet tek bir geri adım atmamış, ama meclis dışında silahlı bir güçle (PKK) silah bırakma pazarlığı yürütürken, bu konuyu da pazarlık maddesi haline getirebilmiş ve geri adım atmaya kabul etmiştir. Hükümet adına yapılan açıklamada, büyük bir rahatlıkla

“yasayı yeniden görüşebiliriz” diyebilmişlerdir.

Lenin’in veciz sözüyle parlamentonun “burjuvazinin ahır”ı olduğu, “iç güvenlik yasası” görüşmeleri sırasında en çıplak haliyle bir kez daha görüldü. Gerçekte “milleti temsilen” kararlar alan bir kurum olmadığı, asıl pazarlıkların dışarıda yürütüldüğü, sadece tiyatro oynamakla görevli bir sahne olduğu, bundan daha açık ortaya konamazdı.

Bu arada, HDP eşbaşkanı Demirtaş’ın, paket konusu yaklaşımı da dikkate değerdir. Demirtaş, “bonzai ve molotof maddelerini getirin, paketi hemen geçirelim” diye birçok defa açıklama yaptı. PKK’nin gençlik örgütlenmesinin “bundan sonra molotof kullanmayacağız” diye duyuru yaptığını biliyoruz. Herşey bir yana, bugün molotof kullanmak, silahlı adam öldürmekten daha ağır cezaya tabi durumda. Yeni yasa, bunu daha da ağırlaştırıyor. Polis ateş ederek birini öldürdüğünde cezasız kalıyor, bir eylemci molotof attığında, ömrünün kalanını hapiste geçiriyor. Demirtaş, en azından “hukuki” davranmak adına, bu “eşitsizliğin” giderilmesini savunabilirdi.

Yasa geçmeden uygulanıyor

İç güvenlik paketi adı verilen faşist saldırganlık, daha yasalaşmadan uygulanmaya başlamıştı zaten. Erdoğan’ı eleştiren bir twitt attığı için 13 yaşında bir çocuk tutuklandı. Metal grevi “milli güvenliği bozduğu” için yasaklandı. İzmir’de Adliye içinde ve çevresinde basın açıklaması yapmak valilik kararıyla yasaklandı. Polise dübünlü plastik mermi atan silahlar

satın alındı. Yeni tomalar, yeni biber gazlarından sonra, şimdi de “zırh delen mermi”lerden 3 milyon adet alındığı ortaya çıktı.

Bu saldırılardan biz de payımıza düşeni aldık. Der-gimizin bürosu ve yazışları müdürümüzün evi, sabahın erken saatlerinde onlarca polis tarafından basıldı. Bilgisayarlarımıza, fotoğraf makinelerimize el konuldu. Aradan iki aydan fazla geçmesine rağmen hala verilmedi. 1 Mayıs’a katılmak, Soma’yı protesto etmek, internet yasağına karşı eylem yapmak vb. “suç”lardan yazışları müdürümüze ve çalışanlarımıza soruşturma açıldı...

Kısacası yasa henüz meclisten geçmedi ama uygulaması aylar öncesinden başladı. Zaten bu düzende önce uygulama başlar, sonra ona kılıf hazırlanır. Meclisin görevi de budur. Yasadışı yapılanları yasal hale getirmek...

Bugün paketle ilgili ne türden pazarlıklar yürütülürse yürütülsün, AKP kitlelerin eylemlerine daha şiddetli saldırmak için hazırlık yapıyor. Bunun en önemli nedeni de, Türkiye’nin savaşa sokulması için atılan adımlardır. İki yıldır Türkiye’nin savaşa girmesi için Reyhanlı provakasyonundan Suriye uçağının düşürülmesine kadar her adımı attılar, ama başaramadılar. Ama bugün Türkiye, “eğit-donat” adıyla Suriye’de savaşan cihatçı çeteleri verdiği maddi ve askeri desteğini resmileştiriyor. Keza, “İŞİD’e karşı savaş” bahanesiyle bölgedeki savaş şiddetlendirme hazırlığında olan ABD’nin koalisyonuna katılıyor.

Savaş koşulları, ülke içindeki muhalefetin mutlak biçimde bitirilmesini, kitlelerin sindirilmesini, itiraz edenlerin tamamen susturulmasını zorunlu kılar. AKP hükümeti de, mecliste ya da pazarlıklarda, her ne yaparsa yapsın, bu yasayı fiilen uygulamanın yollarını arayacaktır.

Bunu engellemenin tek yolu, pazarlıklara ya da başka unsurlara bel bağlamadan, hak gasplarına karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Laik-bilimsel-anadilde eğitim için miting ve boykot

8 Şubat günü, İstanbul-Kadıköy meydanında “Gericiliğe karşı laik-bilimsel-anadilde eğitim” için miting yapıldı. Arkasından, aynı taleplerle, 13 Şubat günü bütün ülkede boykot gerçekleştirildi. Mitinge katılım yüksekti; sadece öğrencilerin değil, Eğitim-Sen’in de katıldığı boykot etkili olmuştu.

Bu miting ve boykot, son yıllarda AKP eliyle eğitim sisteminin giderek daha gerici hale getirilmesine karşı önemli bir tepkiyi ifade ediyordu. Erdoğan, her fırsatta “dindar ve kindar gençlik” istediklerini söyledi. 4+4+4 eğitim sistemiyle, 5 yaşındaki kız çocuklarının başörtüsü takmasının önünü açtılar. Cemaatçi dersanelerde, karma eğitim zaten yıllar önce kalkmıştı; şimdi ilk ve orta öğretimde de karma eğitimi ortadan kaldırmak istiyorlardı. Zaten imam-hatip okullarında, bu konuda yol almışlardı. Yol aldıkları bir başka konu, imam-hatip okullarının yaygınlaştırılması oldu. Lise sınavlarını öyle bir hale getirdiler ki, düz lise kaldırıldı, bütün liselere sınavla giriş zorunlu hale getirildi, belli bir puanın altındaki çocuklara, tek alternatif olarak imam-hatip okulu dayatıldı. Spor salonu, laboratuvarı olmayan okullara mescit açılması “normal”leştirildi. Liselerde adına “seçmeli ders” denilen “Peygamberin hayatı”, “Kuran” gibi dersler, “seçmese de” zorunlu tutuldu. Kreşlerde ve ana okullarında “değerler eğitimi” adı altında 4-5 yaşındaki çocuklara ölüm-cehennem gibi kavramlar öğretilmeye, yemek duası ettirilmeye başlandı. Diyanet İşleri’nin bütçesi 6 milyar liraya yaklaşarak, pek çok bakanlığın bütçesini geride bıraktı.

Bütün bu saldırılar, AKP’nin ülkeyi dinci-gerici-bağnaz bir topluma, gençleri düşünmeyen-sorgulamayan, Allah korkusuyla egemenlerin sözünden çıkmayan bir sürüye çevirme amacını taşıyordu. Aleviler ve Müslüman olmayanlar tümüyle yok sayılıyor ve asimile ediliyor, laik Sünniler ise bağnazlığa mahkum ediliyordu.

Geçmişte de dinci-gerici saldırganlığa karşı Alevilerin gerçekleştirdiği eylemler, mitingler oldu. Keza AİHM, Türkiye’de zorunlu din dersine karşı dava açan Alevi çocuklarını haklı bulmuş, onların din dersine girmemeleri gerektiği kararını almıştı. Ancak bu eylemler ve kazanımlar, AKP’nin gerici saldırganlığını durdurmaya yetmedi. Bugün bir adım daha ileri atıldı ve önce bir miting, ardından bütün ülkeye yayılan bir boykot gerçekleştirildi.

8 Şubat mitingi

Alevi Bektaşî Federasyonları, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi Vakıfları Federasyonu ve Eğitim-Sen’in örgütlediği, “Gericiliğe karşı laik, bilimsel, anadilde eğitim” mitingi 8 Şubat’ta Kadıköy’de yapıldı. Kadıköy Belediyesi ve Haydarpaşa Numunesi yönünden kortejler oluşturarak sabahın erken saatlerinden itibaren Kadıköy Meydanı’na yüründü. Alevi kurumlarının yanı sıra, aralarında PDD’nin de bulunduğu pek çok kurum mitinge katıldı.

“Devletin Alevisi olmayacağız”, “Savaşa değil eğitime bütçe”, “Zorunlu din dersi kaldırılсын”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganları yürüyüş boyunca ve miting alanında atıldı. Saygı duruşunun ardından semah yapıldı. Mitingi örgütleyen kurum temsilcileri konuştu. Ortak basın açıklamasında ise AKP’nin eğitimde gerçekleştirdiği saldırılara değinildi. Bu saldırılar karşısında boyun eğilme-yeceği vurgusu yapıldı. Miting söylenen türküler ve çekilen halaylarla son buldu. Mitinge on binlerce kişi katıldı.

13 Şubat boykotu

13 Şubat’ta AKP hükümetinin eğitimdeki gericileştirme politikalarına karşı Eğitim-Sen ve Alevi kurumlarının çağrısıyla okullarda boykot yapıldı. Öğrenciler okula gitmediler, öğretmenler greve çıktılar. Boykot için okul önlerinde veliler, öğretmenler ve öğrencilerin katıldığı yürüyüşler ve basın açıklamaları gerçekleşti. Boykotun yapıldığı her yerde kitleler sokaklara döküldü ve Milli Eğitim İl ve ilçe müdürlüklerine yürüyüşler yaptılar.

İzmir’de valilik boykotu “yasak” ilan etti ve boykot için yapılan yürüyüşe saldırdı. Gaz bombası, plastik mermi ve tazyikli suyla kitleye saldıran polis, aralarında sendika başkanlarının da bulunduğu 25 kişiyi gözaltına aldı.

İstanbul’da Eğitim-Sen Beyazıt’ta toplandı. Beyazıt tramvay durağında toplanan kitle, saat 13.30’da İl Milli Eğitim Müdürlüğü’ne yürüdü. PDD ve birçok devrimci kurum da katıldı. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Çağaloğlu Yokuşu’ndaki İl Milli Eğitim Müdürlüğü önüne polis tomalarla barikat kurdu. Burada Eğitim-Sen adına yapılan açıklamada, eğitimdeki gericileştirme yasalarının bir an önce geri çekilmesi istendi. Eylemlerin büyüyerek devam edeceği belirtildi.

Bu eylemler önemli bir dönüm noktasını ifade ediyordu. Alevi halkının ilk defa gerçekleştirdiği boykot, devlette büyük bir korkuya yol açtı. Bazı illerde yasaklama kararı çıkarttılar, sadece öğrencileri değil, öğretmen ve velileri de tehdit ettiler. Başta İzmir olmak üzere birçok yerde kitlesel gözaltı ve tutuklama terörü estirdiler. Genel olarak yoksaymaya çalıştılar, etkisiz kaldığını iddia ettiler.

Sadece bu korku ve saldırganlık bile, boykotun etkili olduğunu gösteriyor. Kararlı bir mücadele ile, AKP’nin politikalarını yerle bir etmenin mümkün olduğunu da...

Bir grev geldi geçti... İşçiler kendi gücüne güvenmelidir!

Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin grevi daha birinci günündeyken, Bakanlar Kurulu kararıyla ertelendi. Erteleme gerekçesi olarak da yine 'milli güvenliği ve sağlığı tehdit ettiği' gösterildi. Grevin "milli güvenlik"le bir alakası olmadığı çok açık. Ama hükümet burjuvazinin kendisine verdiği görevi yerine getirmiş oldu.

Metal sektörü sanayinin can damarı. Metalde yaşanacak bir grev bütün ekonomiyi etkiler. Bu yüzden hükümetin grevi ertelemesini burjuvazi alkışlarla karşıladı. Zaten **Danıştay'ın savunma istemine, hükümet 'milli güvenlik millî ekonomi birbirinden ayrılmaz' şeklinde yanıt vermiş, sermayenin güvenliğini esas aldığını açıkça göstermişti.** Dolayısıyla metal grevini de erteleyeceği belliydi.

Hükümet görevini yaptı, ya sendikacılar? Malesef buna evet diyemiyoruz.

İşbirlikçi, uzlaşmacı sendikacılar, işçilerin greve çıkmasını pek istemezler. İşçilerden büyük bir basınç gelmedikçe ya da rakiplerinden bir atak olup da koltuğunu kaybetme korkusu yaşamadıkça greve çıkmazlar. Metal grevinde de bu tablo karşımıza çıktı. Türk Metal ve Öz Çelik-İş, grevin lafını bile duymak istemediler. Patronlar tarafından getirilen TİS'i imzaladılar. **Birleşik Metal de, tabandan yükselen grev isteğine boyun eğmek zorunda kaldı. Fakat gerçekte istemedikleri ortaya çıktı.** Grev öncesi yapılan eylemlerde, özellikle Gebze mitinginde işçilerin "başkan bizi greve götür" coşkulu isteğini sendika yöneticileri hep geçitirdiler. İstekli ve hazır olunsaydı, yasaklanacağı ayan beyan ortadayken, grev komiteleri oluşturulur fiili greve gidileceği açıklanabilirdi. Ama bu beklentiyi boşa düşürdüler.

İşçiler sendikacıların bahanelerini elinden aldı

Grev beklentisi boş bir beklenti değildi. Buna koşullar elverişli, işçiler hazır. **Son bir yıldır işçi ve emekçilerin direnişlerinde gözle görülür bir artış vardı.** Grevin gündemde olduğu günlerde, İstanbul, Kastamonu, Kayseri Bilecik, Sivas vb illerde gerçekleşen kitlesel eylemler, mücadelenin ileriye doğru yükseldiğini gösteriyordu. Hele Kayseri'deki Boydak Holding'e bağlı 5 fabrikada 3 bine yakın işçisinin gerçekleştirdiği fiili grev, gidilmesi gereken yolu gösteriyordu.

İşçilerde örgütlenme ve mücadele isteği bu denli artmışken, "koşullar elverişli değil", "işçiler hazır değil" bahaneleri de tutmuyordu. İşçiler sendikacıların bu bahanelerini bildikleri için,

Metal işçileri dövüşmeden teslim olmadılar. Grev kararını almaları bile başlı başına önemliydi. Yasaklama kararına rağmen, iki gün fiili grev gerçekleştirdiler. Ne var ki, bir öncü misyonu oynayıp sınıfın desteğini kazanma olanağı varken, bu fırsatı iyi değerlendiremediler. İşçiler kendi komitelerini oluşturmadıkça, kendi kararlarını alıp yaşama geçirmediği, varolan sendikaların harekete geçmesi mümkün değildir.

eylemlerde en sık "bu yoldan dönmeyiz aklıktan ölmeyiz" sloganını attılar. **Grev oylamalarında yüksek oranda "evet" çıkması da bunun bir diğer göstergesiydi.** Kısacası işçiler pratik tutumlarıyla sendika yöneticilerine grevden kaçacak yol bırakmadılar. Dahası, grevin yasaklanacağını öngörerek grev komitelerinde "yasağı tanımayoruz fiili grev" kararını bile almışlardı. Ne var ki, bu kararı sendika yöneticilerine kabullendiremediler.

Grev yerini bayrama çeviren işçiler, grev yasağını duyduklarında öfkeleri daha bir arttı. Bir işçi bu durumu şöyle anlatıyor: "Grev yasağı duyulduğu gün bütün işçiler fabrikalara akın etti. Sanki sihirli bir değnek değdi, bütün işçiler birlik oldu. Herkes işgal istiyordu. Sonra sendikacılar geldi 'aynı fikirdeyiz grev komitelerini toplayıp karar vereceğiz' dediler. Biz buna güvendik, çünkü komitemizin kararı belliydi. Ama pazartesi bir geldik ki her şey bitmiş, bize 'çalışın' dendi!"

Başka bir işçi de şunları söylüyor: "25 yıllık işçi var. 80-90 bin lira tazminatı var. Eğer fiili grev yapılırsa 'tazminatın yanar' diye uyardık, 'yanarsa yansın' dedi. Herkes göze almıştı bedel ödemeyi. Bedel ödenmeden olmuyor bu işler. Biz hazırдық!"

İşçilerin fiili bir greve hazır olduklarını her biçimde gösterdiler. Hatta bazı patronlar, grev yasağından sonra işçilere işe başlama tebligatını hemen gönderemediler. Çünkü tebligatı yırtan işçiler, "bize bu dayatmayı yaparsanız, girer fabrikayı yakarız" diyerek tepki gösterdi. Bunun üzerine patronlar "idari izin" göstermek zorunda kaldılar.

Görüldüğü gibi işçiler, tazminatlarının yakılması da göze alarak işgale, fiili greve hazır bekliyorlar. Fakat bir süre sonra "Yücel Boru işçileri içeri girmiş,

üretmeye başlamış", "Sarkusan işçileri gitmiş", "Çayırova Boru işbaşı yapmış" vb söylentiler dolaşmaya başlıyor. **Muhtemeldir ki, direnişi kırmak, işçiler arasında kuşku uyandırmak için patronlar bu söylentileri bilinçli olarak yayıyor. Sendika yöneticileri de bunu boşa çıkaracak herhangi bir şey yapmıyorlar.** Bu da işçilerde önemli bir kırılma yaratıyor.

Akşama doğru sendikacılar, grev çadırlarını ve grev pankartlarını söküp gidiyorlar...

Bu bir grevin en hazin öyküsüdür.

İşçiler fiili grev yolunu açıyor

Sendika grev kararını almıştı.

Ancak ona uygun bir hazırlık ve girişim olmadı.

Sendikacıların "işçiler hazır değil" bahanesi boşa düşünce, başka gerekçeler üretmeye başladılar. Kaldı ki, işçiler hazır değilse, onu hazırlayacak olan da yine sendikadır. Şimdi deniyor ki, "siz bakmayın işçilerin öyle konuştuğuna, görüldüğü gibi değil!" Ya da "tek bir fabrika değil ki, içeri girip işgal edesin! Kaç fabrika, 10 bin işçi, nasıl yönetecek-sin?!"

İşbirlikçi-uzlaşmacı sendikacılar, işçilerden korkuyorlar. İşçilere karşı güvensizler! Ama gerçekte kendilerine güvenmiyorlar ve sınıfa yabancılaşmışlar! Hükümet açıktan "ben patronların karı için bu grevi yasaklıyorum" diyor. Sendika yöneticilerine düşen de, "biz de işçilerin çıkarını için greve devam ediyoruz" olmalıydı. Gerçek anlamda sınıf sendikacılığı yapanların tutumu böyle olurdu.

Sınıf sendikacılığı mı, yoksa bürokrat sendikacılık mı yapıldığı bu dönemde bir kez daha ortaya çıktı.

Bir yandan "bu yasalar greve engel", diyeceksiniz, bir yandan da yasalara bağlı mücadele yürüteceksiniz! Mahkemelerden beklenti içerisine gireceksiniz, işçileri de bu yönde beklentiye sokacaksınız! Mahkemeden işçilerin lehine karar çıksa bile, hükümetin yeniden erteleme yetkisi var. Bu nereye kadar böyle sürebilir? Fiili greve gitmekten başka bir yol var mıdır? Ve bu koşullarda fiili grev, son derece meşru, zorunlu bir biçim değil midir?

Zaten işçiler bunun yolunu açtı. Kayseri'de kurulu Boytaş mobilya işçileri, üstelik yandaş bir sendikaya rağmen, onu aşarak, fiili grevle patronla sendikacıların işbirliğini alt-üst ettiler. Patronun önerdiği sözleşmenin üzerinde sözleşme imzaladılar.

Birleşik Metal'in grev yasağına karşı pasif tutumundan dolayı, MESS'ten istifa edip protokol

imzalayan patronlar da cesaretlenip protokole uymuyor artık. Delpi Otomotiv, Alstom, Bekaert, Dostel Makine ve Schneider Enerji (Schneider 3 ayrı işletme) MESS'ten ayrılıp TİS imzalıyacaklarına dair sendika ile protokol yapmışlardı. Şimdi imzaladıkları protokolü geçiştirmekteler.

Birleşik Metal İş, bu süreçten yenilgiyle çıkmıştır ve bunun sonuçlarını yaşamaktadır. Oysa üzerine düşeni yerine getirseydi, hem sendika, hem de işçi sınıfı, bu durumdan çok güçlü çıkardı. Nasıl ki metal sektörü burjuvazi için kilit bir sektörsé, diğer sektörleri de etkiliyorsa, işçiler için de tersten bir etki yarattırdı. Ki AKP hükümeti Danıştay'a verdiği savunmada, "MESS ile sözleşmeyi imzalayan diğer iki sendikanın işçileri de grevi destekler" diyerek, korkusunu belirmiştir.

Yaşanacak bir fiili grev, burjuvazinin pervasızca saldırılarını durduracaktı. Hükümetin açıktan patronların yanında yer alan tutumunu değiştirmeye zorlayacaktı. Ve işçi-emekçilerin mücadelesini ileriye taşıyacaktı.

Her şey bitmiş değil

Kuşkusuz **işçiler yeterli bilinç ve iş örgütlenmeye sahip olsalardı, grev komitelerinin aldığı kararı sendikalara kabul ettirir ya da onlara rağmen sürdürürlerdi. İşçiler inisiyatif koyacak, öne çıkacak birilerini bekliyor.** Bir işçi diyor ki, "herkesin kucağında odun var, ateşi yakacak birini arıyor; işçilerde öfke var ama fabrikamızda karar alan ve bunu uygulayan bir yapı yok!"

İşçiler bunu sendikadan bekliyor. Fakat işbirlikçi, uzlaşmacı sendikalar, bu beklentiye her defasında boşa çıkarıyorlar. İşçiler kendi güçlerine güvenmeyi ve kendi taban örgütlerini kurup kararlarını sendikaya dayatmayı başaramadığı sürece de bu çemberi kıramayacaklar.

Ama her şey bitmiş değil! Dahası **metal işçileri dövüşmeden teslim olmadılar. Grev kararını almaları bile başlı başına önemliydi. Yasaklama kararına rağmen, iki gün fiili grev gerçekleştirdiler.** Ne var ki, bir öncü misyonu oynayıp sınıfın desteğini kazanma olanağı varken, bu fırsatı iyi değerlendiremediler.

Asıl önemlisi, **sonucu ne olusa olsun, işçi ve emekçiler, dövüşmeden teslim olanları değil, direnenleri takip eder.**

Son yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki, işçiler kendi komitelerini oluşturmadıkça, kendi kararlarını alıp yaşama geçirmedikçe, varolan sendikaların hareketine geçmesi mümkün değildir. O halde, işçiler inisiyatifi ele almalı, kendi gücüne güvenmeli ve sınıf dayanışmasını güçlendirmelidir.

Patronlara işgüvenliği paketi

Ermenek maden işçilerinin katliamından sonra AKP hükümeti "iş güvenliği"ne dönük düzenlemeler yapacağını, buna dönük çalışmalar başlattığını söylemişti. Hazırlanan "iş güvenliği" paketi meclis alt komisyonundan geçti. İşçinin güvenliği iddiasıyla getirilen ve alt komisyondan geçen paket, bırakalım işçinin güvenliğini patronları ödüllendiren hükümlerle dolu. Torba yasa tasarısında işçi güvenliği ve sağlığı ile ilgili bir şey bulmak, mümkün değil.

Bakmayın adının "iş güvenliği" paketi olmasına. AKP hükümetinin her zaman yaptığı gibi torba yasa. Adı "iş güvenliği" olan pakette 33 yasa değişikliği öngörülüyor. İmar kanunundan kat mülkiyetine birçok düzenleme var. Biz burada sadece "iş güvenliği" kısmını konu ediyoruz.

Pakette çalışanların kendisine yazılı olarak üç defa uyarı yapılmasına rağmen, iş güvenliği hususlarına aykırı hareket etmesi halinde, patronlara işçiyi işten tazminatsız atma yetkisi veriyor. Bu yasayla patronlar sevmediği veya kendisine itaat etmeyen öncü işçileri çok rahatlıkla "üç kez uyardım, yine iş güvenliği tedbirlerine uymadı" diyerek işten atabilir.

Yine başka bir maddesinde; "işyeri hekimliği ve iş güvenliği uzmanı" bölümüne yeni düzenleme getirilmiş. Ek yapılmış desek daha doğru olur. Yürürlükteki yasa işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı, işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili alınması gereken önlemleri patronlara bildirmek zorunda. Patronlar "hayati tehlike arz eden" yerlerle ilgili tedbir almazsa, işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı bunu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na bildirmek zorunda. Tasarıyla bu bildirim bir kurum daha eklenmiş. Bakanlığın yanı sıra Başbakanlığa da bildirecek ve bunu işyerinde çalışanların görebileceği bir noktaya asacak! Ne büyük değişiklik!

Bütün değişiklik ve çabalar, patronlara idari bir yaptırım gelmesini önlemek üzerinedir. Her şeyden önce işyeri hekimi ve iş uzmanının maaşını patronlardan alması, işçi güvenliğinden ne anladıklarını ortaya koyuyor. İş güvenliği uzmanının, parasını aldığı yere karşı olumsuz bir rapor yazması ne kadar mümkündür? Şimdi de benzer şekilde "hayati tehlike arz eden" yerin tutanağını işçilerin göreceği bir yere asması isteniyor. Böyle bir şeyi yapabilir mi? İşyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı bağımsız bir kurum tarafından denetlenmediği ve parasını bu kurumdan aldığı sürece, patronlara karşı bir rapor tutmaları oldukça zordur.

Hal böyleyken tasarıda bildirim yapmayan işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanına yaptırımlar getiriliyor. Buna göre işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanının bildirim yapmadığı tespit edilirse, belgeleri 3 ay, tekrarında ise 6 ay askıya alınacak. Kötü niyetle gerçek dışı bildirimde bulunduğu mahkeme tarafından tespit edilirse, belgeleri 6 ay askıya alınacak. Tasarıda bu bildirimlerden dolayı hekim ve iş güvenliği uzmanının

sözleşmesine son verilmeyecek ibaresi de konmuş!

Ayrıca tasarı patronlara af getiriyor. Tasarıdaki düzenleme yasallaşırsa, yürürlüğe girdiği tarihten itibaren 6 ay içinde iş güvenliği uzmanı ve işyeri hekimi görevlendirme yükümlülüğünü yerine getirmeyen patronlara, geriye dönük idari para cezası uygulanmayacak. Böylece aylarca, yıllarca işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı çalıştırmayarak, işçilerin güvenliğini ve sağlığını tehlikeye atan patronlar, 6 ay içinde yükümlüklerini yerine getirdiklerinde afedilmiş olacaklar.

Tasarıda, ölümlü "iş kazası" yaşanan maden ocaklarında, patronlara kamu ihalelerine mahkeme kararıyla iki yıla kadar men cezası getiriliyor. Dikkat edilirse sadece maden iş kolunu koymuşlar. Sanki sadece maden ocaklarında iş cinayetleri yaşanıyor. Pakette patronlara dönük tek yaptırım bu. Ki mahkemelerin patronlar aleyhine karar verdikleri pek görülmemiştir.

Diğer taraftan tasarıda patronlara ödül ve teşvik maddeleri de söz konusu. Şöyle ki; üç yıl içerisinde ölümlü ya da yaralanma ile sonuçlanan bir "iş kazası" yaşamayan işyerlerine ek bir teşvik getiriliyor. Buna göre üç yıl içerisinde herhangi bir ölüm veya yaralanma olmayan işyerlerinin ödedikleri işsizlik sigorta primleri, üç yıl boyunca yüzde ikiden yüzde bire düşürülecek. Patronlara sunulan bu kıyak da, işsizlik fonundan sağlanacaktır. Yani yine işçiden kesilecek. Üstelik bu yasayla patronlar, teşvik primi almak için işyerindeki yaralanmaları kayda geçirmeyecekler.

Görüldüğü gibi paket, patronların azami kar güvenliğini almaya dönük hazırlanmıştır. Bu tasarının alt komisyondan geçtiği bu günlerde, iş cinayetlerinde sınırlı da olsa tutuklu kimi yöneticiler (patronlar değil) az bir ceza ile teker teker bırakılıyor. Torunlar İnşaat'tan tutalım da Soma'ya kadar böyle oldu. Buna karşın iş cinayetlerinde bir azalma söz konusu değildir. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin açıklamasına göre, Şubat ayında en az 85 işçi katledilmiştir.

Taslağın işçilere değil, patronlara güvenlik getirdiği görülmüştür. İşçinin iş güvenliği ve sağlığı ancak kendi mücadelesiyle sağlanacaktır.

Direnış Divan'ı

Divan Pastanesi'nin Taşdelen fabrikasında çalışan işçiler, 18 Şubat tarihinden bugün direnişler. Sendikalaştıkları için; haklarını savundukları için; insanca çalışma koşulları istedikleri için...

Haziran Ayaklanması sırasında "demokrasi şampiyonluğu"na soyunan Divan patronu Koç ise, haklarını isteyen işçileri işten atarak karşılık verdi. **Egemen sınıflar arası çelişkiler nedeniyle, 2013 Haziranı'nda sokakta direnen, haklarını savunan eylemcilere sahip çıkıyormuş gibi görünen Koç, kendi fabrikasında direnen, haklarını savunan işçileri, kapının önüne koymakta tereddüt etmedi.**

Divan işçileri arasında bir süredir giderek tırmanmakta olan hoşnutsuzluk ve itirazlar, yılbaşı öncesinde açıktan tepkilere dönüşmeye başladı. Yılbaşı öncesi aylarda, bitmek tükenmek bilmez mesailer, işçileri fazlasıyla bunaltmıştı. Bayram nedeniyle mesai, yılbaşı nedeniyle mesai, "fabrikayı taşıyacağız, stok yapmalıyız" gerekçesiyle mesai... Fazla mesailer adeta günlük mesailere dönüşmüştü. Üstelik zorunluydu; yasaya göre fazla mesaiye kalmama hakkı varken, Divan'da ancak istisnai durumlarda izin sözkonusu olabiliyordu. Üstelik mesai paraları tam ödenmiyordu. İşçiler ne kadar çok mesaiye kalırlarsa, mesai ücretleri o kadar düşük oluyordu; vergi kesintisi adı altında, mesai paraları gaspediliyordu.

Patronlar sömürüyü derinleştirmek için yöntem bulmakta sınır tanımıyorlar. Yılbaşı öncesi aylar süren bu yoğun mesai döneminde, önce öğlen çayları kaldırıldı. Arkasından akşam mesailerindeki yemekleri kaldırdılar, ekmek arası kumanya dağıtmaya başladılar. İşçiler buna çok büyük tepki gösterince "iş yoğunluğu" gibi anlamsız gerekçelerle itirazları geçiştirmeye çalıştılar. Sonrasında akşam mesailerinde de yemek çıkardılar, ancak bu defa yemek parasını ücretlerden kesmeye başladılar.

Aynı günlerde bir başka baskı unsuru daha gündeme geldi. Yemek-çay molalarında hava almak ya da sigara içmek için dışarıya çıkmak isteyenlere kıyafet değiştirme zorunluluğu getirildi. İş önlükleriyle dışarıya çıkmak yasaklandı. Bunun için "hijyen koşullarına uymak" diye, kabul edilebilir bir gerekçe getiriyorlardı. Ancak mola süresi öylesine kısaydı ki, giyinme odasına gidip üst değiştirmek, dışarıdan döndükten sonra bir daha üst değiştirmek başlı başına bir işkenceye dönüşüyordu. Açıkçası, bu koşullarda dışarıya çıkmamak daha akılcı oluyordu. Böylece dışarı çıkmayı da fiilen engellemiş oldular.

Ve işler giderek yoğunlaştı. Ne kadar yoğun çalışılırsa çalışılsın, iş yetiştirmiyordu. Üstelik, bu dönemde işten atılanların işleri de, çalışanların üzerine yığılmaktaydı. İşçiler müthiş bir sömürü altında çalışıyor, bir de alay edercesine "ayda bir defa doğumgünü kutlamak" gibi, son dönemde moda olan yöntemlerle işçiye değer veriyormuş imajı yaratmaya çalışıyorlardı.

Haklarını savunmak

Bardağı taşıran damla, yılbaşı zamları ile geldi. Beklenenin çok altın zamlar verilmişti. Ücretler zaten son derece düşüktü. 10 yıllık, 20 yıllık, hatta 25 yıllık işçiler olmasına rağmen, ücretler 1200 ile 1800 lira arasında değişiyordu. Zamlar, adeta işçilerle alay eder gibi verilmişti.

Hemen arkasından imza kampanyası başlatıldı.

Divan işçisi, artık üzerindeki baskıya karşı harekete geçmişti. İmza metninde başta zamlar olmak üzere, son dönemde giderek ağırlaşan çalışma koşulları eleştiriliyor ve düzeltilmesi isteniyordu. Fabrikadaki yaklaşık 120 işçinin, tamamına yakını metne imza attı. İmzalar müdürlere verildi.

İdari bölümde tam bir panik oluştuğunu söylemek zor değil. Şubat ayı başında işçilerle toplantılar düzenlemeye başladılar. İşçiler, 20'şer kişilik gruplar halinde toplantıya çağırıldı. Müdürler toplantıya hazırlıklı gelmişlerdi. Son derece yumuşak bir dille konuşuyor, işçileri ikna etmeye çalışıyorlardı. Bir de Koç ile AKP'nin arasının açık olduğu söylenir; oysa müdürlerin kullandıkları argümanlar, işçilerin sömürüsü sözkonusu olduğunda, devlet ile patronlar arasında bir ayrım olmadığını, tersine tam bir fikir ve çıkar birliği olduğunu göstermeye yetiyor.

Mesela müdürlerin işçileri ikna etmede kullandıkları en önemli söylem "size devletin verdiğiinden daha fazla zam verdik!" Ne enflasyon, ne açlık sınırının ne kadar olduğu... Hiçbiri önemli değil. Devletin kamuya layık gördüğü zam oranları, bütün patronlar için yeterli bir parametre.

Kullandıkları bir başka cümle ise, işçilerin ne kadar vahşi bir sömürüye maruz kaldığını, sınıfsal sömürünün ulaştığı boyutu göstermeye yetiyor: "Ücretleriniz zamanında yatıyor, daha ne istiyorsunuz?" Öyle ya, **bugün kayıtlı çalışan işçilerin önemli bir kısmı zamanında ücretlerini alamıyor.** İşçiler üretimi yapıyor, patron malı satıyor, karlar patronun kasasına giriyor; ama işçilerin ücreti zamanında ödenmiyor! Bu nedenle Divan işçisi halinden memnun olmalı! Aldıkları ücret açlık sınırının altında, ama "zamanında yatırılıyor!"

Yapılan toplantıda önce yumuşak bir üslupla ve alt perdeden başlayan uyarılar, giderek tehditkar bir hale dönüştü. Birçok işçi, bu saldırılara tepki gösterince, tepki gösterilen işçiler hedef alındı. Hatta "niye bu kadar huzursuzsun" türünden basit ifadelerle, sorunun kaynağı sanki işyerindeki baskı değil de, başka şeylermiş gibi davrandı müdürler. Sonuçta toplantı işçileri ikna eden değil, öfkelerini büyüten oldular.

Ve toplantıların büyüttüğü öfke, işçileri bir adım daha ileriye götürdü: Sendikada örgütlenmek!

Direnış başlıyor

Yapılan toplantı sonrasında bazı işçilerin patronlar tarafından vazgeçirildiği görüldü. Hatta "neyi imzaladığımı bilmiyordum" diyerek özür dileyen bir iki kişi çıktı işçilerinden. Ama işçilerin büyük çoğunluğu, artık sorunlarını çözmek için daha büyük bir istek duyuyordu. Bu arada, imza toplayanlardan üç işçi "işyerinde huzuru bozmaktan" ve tazminatsız işten atıldı. Ve müdürler bunu gelip tek tek bütün işçilere anlatıp ve gözdağı verdiler.

Onların atılması, süreci hızlandırdı. 14 Şubat günü bir grup işçi, **DİSK'e bağlı Gıda-iş sendikasına gittiler. Sendikacılarla konuşup hemen üye olurlar. Öne çıkan işçilerden bir komite kurdular.**

16 Şubat pazartesi günü, sendikada ikinci toplantı gerçekleştirildi. Bu defa işçilerin ezici çoğunluğu toplantıya katıldı. Toplantının sonunda üye sayısı 70'i geçmişti artık. **Ertesi gün için yemek boykotu**

yapılması kararı alındı. İşçilerin büyük bir bölümü boykota katıldılar. Boykot sırasında ajitasyon çeken bir işçi, boykottan hemen sonra müdürler tarafından toplantı odasına çağırıldı. Bunu duyan diğer işçiler, **hemen üretimi durdurdu ve toplantı odasının kapısına dayandılar.** "Biz artık sendikalıyız, arkadaşımızı çekip tehdit edemezsiniz, ne söyleyecekse biz bizim yanımızda söyleyin, sendika temsilcimizle konuşun" sözleriyle arkadaşlarını içeriden aldılar.

120 işçinin yarısından fazlası üye olduğu için, sendika patronla görüşür ve yetki başvurusunda bulunur. Yemek boykotunun yapıldığı günün akşamı, 9 işçi daha işten atılır. Yine tazminatsız ve yine "işyerinde huzuru bozmaktan"! Üstelik atıldıkları, geceyarısı gelen bir telefonla ya da cep mesajıyla duyurulur.

Ertesi gün, atılan işçilerden dördü kapının önünde, servislerle içeriye girebilen 8'i ise fabrikanın bahçesinde direnişe geçtiler. Bunu duyan işçilerin tamamına yakını, yemekhanede toplanıp protesto eylemine başladılar. Talep, atılan işçilerin geri alınmasıdır. Patronlar tehditler savurur, işçileri ikna etmeye çalışır, ama ilk gün atılanlar kapının önünde, diğer işçiler yemekhanede büyük bir kararlılıkla direnişi sürdürdüler. Patronlar direnişi kırmak için yemekhanenin elektrikliğini ve sularını kesti, işçileri yemeksiz bıraktı, hatta dışarıdan gönderilen yiyeceklerin içeri alınmasını bile engelledi. Bu şiddetli baskı, işçilerden bazılarının geri adım atarak yemekhaneden ayrılmasına neden oldu. 48 işçi ise, üç gün-üç gece boyunca yemekhane direnişini sürdürdü. Patronların polis çağırıp işçileri polisle dışarı atacakları tehdidi üzerine üçüncü günün sonunda yemekhaneden çıktılar.

Artık atılan işçi sayısı toplamda 60'a ulaşmıştır. İlk atılanlar, ilk üç gün kapının önünde, kar ve tipinin altında sürdürdüler direnişlerini. Yemekhanedekiler çıktuktan sonra ise, büyük bir çadır kuruldu. Şimdi işçiler çadırın içinde kalıyor, direnişi nasıl yürüteceklerine dair toplantılar gerçekleştiriyor, gelen ziyaretçilerle konuşuyor, destek ve dayanışmayı güçlendirmek için kurumları geziyorlar. Başka işçi direnişlerini anlamaya çalışıyor, aynı sorunları yaşayıp aynı sömürüyle karşı karşıya olduklarını görüyorlar. Sınıf mücadelesini, dayanışmayı, sınıf kardeşliğini öğreniyorlar.

Taksim'de Divan Otelі önünde eylem yapma kararını, patron görüşme talebinde bulunduğu için ertelediler. Kazanmanın tek yolunun sınıf mücadelesini yükseltmek, daha militan ve daha kararlı bir eylem hattı izlemek olduğunu da öğreniyorlar.

"Grev ve direniş okulundan geçmeyen hiçbir proleterin kararlı bir devrim savaşçısı olamayacağını" söylemişti ustalar.. Şimdi Divan işçileri de, bu okulda okuyor, kendi yaşam haklarını nasıl savunacaklarını öğreniyorlar.

Mecidiyeköy'de bulunan Torunlar Center'da 6 Eylül'de meydana gelen ve 10 işçinin asansörle 32. kattan düşerek ölmesine ilişkin işçi aileleri tarafından açılan davanın ikinci duruşması, 12 Şubat günü İstanbul 13'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Sadece 3'ü tutuklu 25 sanığın yargılandığı davada, göstermelik olarak yürütülen mahkemenin, sanıkları aklayacağı daha baştan belli olmuştu. En başta, yaşanan katliama ve inşaatteki güvenlik ihlallerine tanıklık etmek isteyen inşaat işçilerinin hiçbirisi, mahkemenin hiçbir aşamasında ifadeye çağırılmamışlardı. Tutuklu sanıkların mahkemeye getirilmemesi, tutuksuz sanıklardan Ertan Okur'un duruşmaya telekonferans yöntemiyle katılması, ailenin ve avukatların itirazlarının dikkate alınmaması, bunun somut göstergesiydi.

Keza tutuksuz sanıklardan Ahmet Sait Demir'in, çalıştığı NCA iş güvenliği firmasının "sadece işçileri koruyucu önlemlerle ilgilendiği, asansörle ilgilerinin olmadığı" yönünde ifade vermesi, adeta katledilen işçilerle alay etmek gibiydi. Duruşmada sorulara verilen yanıtlarda, inşaat alanında makine mühendisleri olduğu, ancak asansör ve vinç sorumlusu makine

Torunlar Center'da patronlar aklanıyor

mühendisi bulunmadığı ortaya çıktı. Yine ifadelerde, son bir haftadır asansörde arıza olduğu, katliamın yaşandığı gün de asansörde sıkıntı çıktığı ve bu nedenle işçilerin huzursuz olduğu, Planlama Müdürü Bahadır Uçar'ın bu konuda uyarılmasına rağmen, müdürün bunu umursamadığı açıkça ortaya kondu.

Avukatlar heyetin duruşmadan çekilmesini talep ettiler, ancak bu talep de reddedildi. Mahkeme 20 Şubat'a ertelendi. 20 Şubat'taki duruşmada ise, mahkeme tutuklu 3 sanığa da tahliye kararı verince, davada tutuklu sanık kalmadı.

Zaten katliamın asli sorumlusu olan

patronlar hakkında takipsizlik kararı verilmiş; kamuoyu baskısı üzerine, inşaat sahası çalışanlarından bazıları yem olarak ortaya atılmıştı. Onlar da tahliye edilerek kurtarılmış oldu.

Oysa inşaat çalışanı ve iş cinayetinin tanığı olan işçiler, en pahalı ve gösterişli inşaat sahalarında, işçilerin can güvenliğinin hiç olmadığı anlatıyorlar. Torunlar'daki katliamın unsuru olan asansörün, iki yılda en az 100 kere, daha alçak mesafelerden düşmüş olması, bunun en çarpıcı göstergesi. İşçiler cangüvenliği olmadığı için asansörü kullanmayı reddetmişler ve merdivenlerden yürüyerek çıkmaya başlamışlar. Ancak bu durum, "iş

kaybına neden olur" diye patronlar tarafından yasaklanmış. Oysa patronlar kendileri inşaata geliklerinde asansörü kullanmayıp merdivenlerden inip çıkıyorlarmış. Birçok işçi salt bu arızalar ve sıkça yaşanan iş kazalarından dolayı işi bırakmış.

Bugün Torunlar Center'da işçiler, iş cinayeti öncesindeki aynı koşullarda çalışmaya devam ediyorlar. Yoksulluk ve çaresizlik, onların ölümlerle burun buruna yaşamalarına neden oluyor. Ve bu durumu değiştirecek olan tek şey, bu sömürü koşullarına karşı mücadele etmek.

Maden işçileri eylemde

Geçtiğimiz yıl Soma'da ve Ermenek'te üst üste yaşanan madenci katliamından sağ kurtulan işçiler, yaşadıklarına sevinemiyor. Çünkü şimdi de açlıktan ölmek için uğraşıyorlar.

Yaşanan katliamlar bir öfke patlamasına neden olarak kitleleri sokaklara dökünce, AKP hükümeti madencilere pek çok sözler vermişti. Bu sözlerin herbiri zaman içinde deforme edildi, gevşetildi, sonra da unutturuldu. Sendika da bu süreçte işbirlikçi yüzünü gösterdi ve işçilerin haklarını savunan değil, öfkelerini durdurmaya çalışan bir rol oynadı. Ve katliamdan bu yana Soma madencileri, sürekli eylem yapmak zorunda kaldılar. İşçiler şimdi de seslerini duyurmak için Ankara'ya geldiler.

Soma katliamı sonrasında Soma Maden AŞ'ye bağlı Eynez ve Atabacası Maden Ocağı'nda 2 bin 800 işçi işten atıldı. Katliamdan kurtulan, ama işsizlik ve açlığa mahkum edilen madenciler, kıdem tazminatı başta olmak üzere hiçbir haklarını alamadıklarını söylüyorlar.

Madenciler TKİ ile konuştuklarında, "sorunlarınızı Soma Holding ile çözün" yanıtını alıyor; Soma

Holding'e gittiklerinde, "mal varlığımıza tedbir konuldu, ödeme yapamayız" diye reddediliyorlar. Maden-iş sendikası ise hiç ortalarda gözüküyor. Bunun üzerine hükümetin devreye girmesini, soruna çözüm bulmasını istiyorlar.

Bu taleple 10 Şubat günü, 15 otobüslük konvoyla Ankara'ya gelen madenciler, tazminatları ödenmeden Soma'ya dönmeyeceklerini söylediler. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde eylem yapan Soma işçileri, talepleri kabul edilmezse, ailelerinin de Ankara'ya geleceğini ve birlikte direneceklerini ilan ettiler.

Ermenek'te bakanlara tepki

Çalışan işçileri açlığa mahkum eden devlet, katliamda ölen işçilerin ailelerini susturmak için her yolu deniyor. Soma'da ölen madencilerin ailelerine 100-150 bin lira arası para yardımı yapılmıştı.

Ermenek'te Has Şekerler Madencilik'te ölen madencilerin ailelerine ise, TOBB tarafından ev hediye edildi. Devlet tapu dağıtım törenini, kendi şovuna çevirmeye

çalışınca, ailelerin tepkisi yükseldi.

Enerji Bakanı Taner Yıldız konuşma yapmak için kürsüye çıkınca AKP'liler "Türkiye sizinle gurur duyuyor" diye slogan atmak istediler.

Ancak ölen madencilerden birinin eşi, "Bizim canımız gitti, siz neyle gurur duyuyorsunuz" diye haykırıncı, neye uğradıklarını şaşırdılar. Korumaların müdahalesi de kitledeki tepkiyi dindirmeye yetmedi.

Devlet, adeta birkaç kuruş dağıtarak yoksul insanların acılarını satın almaya çalışıyor. Ancak katliamda sorumluluğu olduğu gerçeğini unutturamıyor, bu öfkeyi bitiremiyor.

Aşağıdaki yazı, yayınevimizden çıkan *Feminizm mi Sosyalizm mi* adlı kitaptan alınmıştır.

Özgecan'ın anısına...

kontrolünü artıran adımlar ya da “ıdam” türü uygulamaların yeniden tartışmaya açılmasında asıl hedef, özel olarak devrimci-demokrat güçler, genel olarak da Haziran ayaklanması gibi, eğitim boykotu gibi muhalif kitle hareketleridir. İdam cezasının yasal olduğu dönemde, en çok devrimci-lere uygulanması; genel kitle güvenliği için kuruldu-ğu söylenen mobese sisteminin devrimci-muhalif eylemlere katılanları tespit etmek için kullanılması vb. bunun somut göstergeleridir.

Diğer taraftan yasal düzenlemeler, kendi başına asla caydırıcı değildir, olamaz da. Yasalar caydırıcı olsaydı, mesela şeriatın geçerli olduğu ülkelerde hiç suç işlenmemesi gerekirdi. Ya da idam cezasının olduğu ülkelerde, idama neden olan suçlar sıfırlanırdı. Oysa öyle olmuyor.

Yasal düzenlemeler tek başına yeterli değildir, ama önemlidir. İnsanlığa karşı işlenen suçlarda en ağır cezalar verilmelidir. Ülkemizde tecavüz ve kadın cinayetlerinde “tahrik”, “töre”, “iyi hal” vb. adlar altında indirimler yapılmaktadır. Tecavüz davalarında sanıklar genellikle tutuksuz yargılanmakta, kadın cinayetlerinde ise birkaç yıl yatıp çıkmaktadır. Keza bu davalarda, bir biçimde suç kadının üzerine yıkılmaktadır. Hatta 15 yaşın üstünde tecavüze uğrayan kızların “nıza” sı olduğu varsayılmakta, tecavüz kadar ağır bir suçun meşruiyeti oluşturulmaktadır. Yasalar daha ağır cezaları öngörse bile, hukuk sistemi, mahkemenin “taktiri” ile en hafif cezaları vermekte, hatta genellikle ceza vermemektedir. Öncelikle bu durum değiştirilmelidir.

Daha önemlisi ise, bu suçların bu kadar artması-na neden olan, toplumsal dokuyu değiştirmekdir.

Birincisi, hangi gerekçeyle olursa olsun, kadınla erkeği ayırtıran, birbirine yabancılaştıran her tür yaklaşım kesin olarak reddedilmelidir. Burjuva ideologlar “erkekler mantığıyla, kadınlar duygularıyla hareket eder” diyerek kadınla erkeğin farklı dünyalarda yaşadığını iddia eder. Faşistler kadını evle sınırlar, toplumsal yaşamda kadına yer bırakmaz. Dinci gericiler, kadının bir “tahrik unsuru” olduğunu iddia ederek erkeğin gözünden uzak

Onun hayata umutla bakan gözleri ile, yaşadığı korkunç vahşet arasındaki uçurum öylesine sarsıcı ki...

Gencecik bir kız... Okuldan eve dönmek için minibüse bindiğinde... Savaşmış Özgecan, yaşamı-nı korumak için... Aşâğılık hayvan ellerini kesmiş... Yaralı bedenini yakmışlar... Katilin babası da yardım etmiş...

* * *

Bu topraklarda hergün kadınlar tecavüze uğruyor, katlediliyor. Ama ilk defa bir tecavüz ve cinayet, kitlelerde böylesine bir infial yarattı, bütün bir halkın ayağa kalkmasına neden oldu. Daha haberin duyulduğu gün, pekçok yerde protestolar gerçekleştirildi, eylemler yapıldı.

Dahası, kitlelerin öfkesi katil(ler)den ziyade, hükümete-devlete yöneldi; eylemlerde asıl olarak devleti hedefe çakan konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Çünkü bir genç kız, tümüyle masum biçimde, devletin politikalarının kurbanı olarak tecavüze uğramış, bütün gücüyle direnmiş ve katledilmişti.

Kitlelerin infiali, Berkin'in katledilmesine gösterilen öfke patlamasına benziyordu. Aslında hem Berkin, hem de Özgecan, aynı sürecin öne çıkan parçasıydılar. Berkin, kitleleri susturma, sindirme saldırısının sonucu olarak polis tarafından katledilmişti; Özgecan ise, toplumun dokusunu değiştirme, dinci-gericiliği hakim kılarak sindirme politikasının sonucu bir faşist tarafından katledildi. Ve ikisi de, bir direniş sembolüne dönüştü.

Özgecan'a saldıran katilin faşist olması çarpıcıdır; ama yaşamın doğasına da uygundur. Ancak bir faşist, tesadüfen karşısına çıkan bir insana karşı bu kadar vahşi ve psikopatça bir saldırı gerçekleştirebilir.

Bir kadın cinayetine karşı böylesine büyük bir öfke patlaması yaşanmasının nedenleri tartışılıyor. Bu çok açık aslında. Ne kadar aksi iddia edilse de, toplumda genel olarak kadın cinayetlerinde bir “meşruiyet” algısı oluşturulmuş durumda. Bir koca karısını öldürdüğünde, mahkemedeki savunmasını “kıskançlık” üzerine kurabiliyor mesela. Ya da bir baba-abi, “töre” nedeniyle evin kız çocuğunu vahşetle öldürebiliyor. Ve bunlar, mahkemede

“hafifletici” unsur olarak dikkate alınıyor, ceza indirimi uygulanıyor! Sömürücü toplumlarda “kadın”ın, erkeğe “ait” bir “mülk” olarak görülmesi, yaşamında ki bir erkeğin, onun bedeni ve yaşamı üzerinde her tür tasarruf hakkına sahip olmasını sağlıyor çünkü. Ya da tecavüz olgusu, kadının “tahrik” unsuru oluşturması üzerinden tartışılabilir.

Oysa Özgecan'a dönük saldırıda bunların hiçbirisi yoktu. Sıradan bir genç kız, öylesine tesadüfi biçimde bu saldırının kurbanı olmuştu ki; ve saldırı öylesine vahşi ve pervasızdı ki; kitlelerdeki sahip-lenme, özdeşleşme ve ortaya çıkan tablonun her bir unsuruna karşı öfke, son derece büyük oldu.

Elbette her geçen yıl katlanarak artan kadın üzerindeki baskıya, tacize, tecavüze ve neredeyse her gün işlenen kadın cinayetlerine karşı, biriken öfke bir yerde patlayacaktı. Genel olarak AKP hükümetinin gemi azaıya alan saldırılarına tepkiler zaten büyüyordu. Özgecan'ın katlinden birkaç gün önce Antep'teki esnaflara polis amirinin zoruyla sıkılan biber gazı, büyük bir tepki toplamış, bunun üzerine polis amiri görevden alınmıştı. Keza laik, bilimsel, anadilde eğitim için gerçekleşen boykot ve boykota karşı yapılan saldırılar, tepkileri arttırmıştı. Özgecan'ın masumiyeti ve cinayetin vahşeti, bardağı taşıran son damla oldu ve bir sel olup sokağa taşı.

* * *

Devlet bu olayda inisiyatifli ele almak için hızla harekete geçti. Hatta Erdoğan, iki kızını hemen Özgecan'ın ailesine taziyeye gönderdi. Aileyi sindirmek için atılan adımların yanısıra, saldırıyı baha-ne ederek “ıdam” tartışmalarını yeniden başlattılar. Bu durumu, kitle üzerindeki denetim, tahakküm, kontrol ve baskıyı artırma bahanesine çevirmeye çalışıyorlar. Yaşanan saldırının nedenlerini bir kenara bırakarak sonuçlarını hedefe çakıyor, kitlelerin dikkatini de buraya çekmeye uğraşıyorlar. Sorunları çözmenin tek yöntemi olarak daha fazla “güvenlik” diyerek, yeni saldırılarına zemin hazırlıyorlar.

Ve bu türden devlet

durması gerektiğini vaazeder. (Mesela dinci-gerici FEM dersanesi, üniversite sınavına hazırlanan çocukları “homojen” sınıflarda okutma gerekçesini “karma sınıflarda karşı cinsle birlikte eğitim yapmak, dikkat dağıtıcı oluyor” diye açıklıyor. Aynı gerekçeyle AKP de “karma eğitime karşı” açıklamalar yapıyor.) Feministler, kadınların yaşam ve mücadele alanlarını erkeklere yasaklar, eylemlerden erkekleri kovar, kadınları erkeklere karşı tepki ile hareket etmeye teşvik eder. (Mesela Özgecan'ın katledilmesine, kadınıyla erkeğiyle milyonlarca insan tepki gösterirken, feministler sürekli “kadınlar Özgecan'a sahip çıktı” söyle-riyle bu tepkiyi nüfusun kadın yarısıyla sınırlandırmaya, kitleleri bölerek güçten düşürmeye çalıştılar. Ama onlar bile bu defa erkekleri eylemlerden dışlamayı başaramadılar.)

Bu yaklaşımların herbirisi, kadınla erkeğin dünyalarını ayırtıran unsurlardır. Ve yaşamı, mücadeleyi, eğitimi, günlük hayatı paylaşmayan, duyguları ve düşünceleri ortaklaşmayan kadınla erkeğin, ortaklaşacağı tek bir konu kalır geriye: cinsel yaşam. Bunu da her kesim kendi meşrebince yaşar; gerici-faşist, insanlıktan çıkmış kesimlerin meşrebi de kadına tecavüz etmektir.

İkincisi, olgu ve olaylara cins kimliğiyle yaklaşımdan kesin olarak kaçınmak gerekir. Mesela Özgecan katliamının arkasından, solcu-demokrat erkekler bile “erkekliğimizden utandık” dediler. Oysa “kadın” ya da “erkek” olma halleri üzerinde bu kadar durmak yerine, “insan” olmak, “insanlaşmak” üzerine durmak daha doğrudur.

Üçüncüsü, son on yılda, devletin bilinçli biçimde laiklik karşıtı olarak attığı her adım, sorunu derinleştirmiştir. Devletin her kademesinden, “erkek çocuk, annesinin dizinden yukarısını görürse tahrik olur”, “6 yaşındaki kıza evlenmek caizdir”, “kadınların gülmesi tahrik edicidir”, “hamile kadının gezmesi ayıptır” türü konuşmalar yapılmakta, okul öncesi kız çocukları türbana sokularak “erkekleri tahrik etmesi engellenmekte”dir. Dinci-gericiliğin doğası, kadını sadece bir cinsel meta olarak tanım-lamakta ve kadına dönük her tür saldırıyı meşru görmektedir. Dinci-gericilik arttıkça, kadının aşağılanması da, kadına dönük şiddet de artmaktadır. Kapanan kadınların sayısı çoğaldıkça, tecavüz, en-dest ve kadın cinayetlerinin sayısında büyük bir artış yaşanmaktadır. Aradaki ilişki son derece doğrudan ve nettir.

Dördüncüsü, burjuvazi kitlelerin dikkatini dağıtmak, mücadeleden uzaklaştırmak için cinselliği kışkırtmaktadır. Televizyondaki giyim yarışması programlarından erotik bir hazla kek yiyen kadın reklamlarına, kız çocuklarının facebook'a kendilerini cinsel bir metaya dönüştüren fotoğraflarını yükleme modasından dizilerde tecavüzlerin meşrulaştırılma-sına kadar her alanda yozlaşma körüklenmekte;

cinsel yaşam doğallığından uzaklaştı-rlarak “yaşamın tek anlamlı yönü” haline getirilmektedir. Böyle olunca, cinsel sorunu olanlar artmakta; çığırından çıkarak, kendisine kapitalizm tarafından “vaadedilen”lere ulaşmak için en aşâğılık yöntemleri bile kullanacak hale gelmek-tedir.

Tüm bu nedenlerden dolayı, iki temel konu vazgeçilmez önemdedir. Birincisi kadını metalaştıran, ikincisi kadınla erkeği birbirine yabancılaştıran-aynıştıran her tür unsura karşı mutlak biçimde mücadele edilmelidir. İster burjuva yozlulukla, ister faşist saldırganlıkla, ister dinci gerici tutuculukla, ister feminist ayrımcılıkla olsun, kadınla erkeği yaşamın gerçek sorunlarından, sınıfsal sömürüden uzaklaştırarak sadece cins kimliklerine odaklandıran tüm yaklaşımlar son bulmalıdır.

Tecavüzden enseste, kadına saldırıdan kadın ci-nayetlerine kadar her tür cinsel saldırının, geri bırak-tırılmış ülkelerde yoğun olduğu iddia edilmektedir. Oysa Hindistan'dan ABD'ye, Suudi Arabistan'dan İngiltere'ye kadar, kapitalist dünyanın her bir türünde bu saldırganlık yaşanmaktadır. Çünkü kaynağını

sömürücü toplumsal yapıdan almaktadır. Ülkenin özelliklerine göre farklılaşan tek unsur, yaşanma biçimi ve yarattığı etkidir.

Bu saldırganlığın azalmasının tek yolu ise, kadın ve erkek emekçilerin (salt kadınların değil), sisteme karşı sınıf mücadelesinin (salt kadın hak-ları mücadelesinin değil) yükseltilmesidir. Tıpkı Haziran ayaklanması günlerinde olduğu gibi, tıpkı 2010 Tekel direnişinde olduğu gibi, tıpkı '80 öncesi devrimci dalgasında olduğu gibi...

* * *

Özgecan için yapılan eylemlerin, sadece katili değil, sistemi hedeflemesi; devletin cinayete ortak olduğunun görülüp devletten hesap sorulması; “yas-ta değil isyandayız” sloganı etrafında birleşmesi son derece önemlidir.

Özgecan, kendi canı pahasına, tıpkı Berkin gibi, kitle hareketini ateşleyen, en geri kesimleri bile sokaklara döken bir rol oynamıştır. O kendi hayatını korumak için savaşırken, geride kalanlara da savaşma gücü aşılamıştır. Bu gücü görmek ve iyi değerlendirmek gerekir.

16 Şubat 2015

Neden 8 Mart Neden “Emekçi Kadın”

Bugün artık giderek artan sayıda kesim, 8 Mart'ı “Dünya Kadınlar Günü” olarak kut-lamaktadır. Öyle ki, devrimci yapılar ve reformist partiler arasında bile, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” diyenlerin sayısı azalmaktadır. Elbette burada sorun, salt “emekçi” ke-limesinden ibaret değildir. Kadının özgürleşme mücadelesine bakışla, kadını toplumsal olarak konumlandırmaıyla ilgili bir farklılaşma sözkonusudur.

8 Mart, kadının ezilmesinin nedeni olan kapitalizme karşı bir kavga çağrısı olarak mı kutlanacaktır; yoksa, renkli ve çalgılı bir karnaval havasında, içi boşaltılmış göstermelik mesajlar eşliğinde, adeta bir “kadınlar matinesi” ya da “anneler günü” formunda mı? Kadının yüzyıllardır biriktirdiği öfke, doğrudan bu çürümüş sömürücü ve zorba düzene karşı, devrim ve sosyalizme mi akıtılacaktır; yoksa düzen-içi çözümlere, sandığa, şu ya da bu düzen partisine mi? Fark bu kadar açık, kesin ve derindir. Sadece “kadın”a-kadın sorununa bakışın değil, sınıflar mücadelesini ele alışı-n da somut bir ifadesidir.

Sınıf mücadelesinin genel yükselişi dışında, ne genel olarak kadın sorununun çözümü, ne de emekçi kadına dönük her türden saldırının püskürtülmesi mümkündür.

8 Mart'ın dünya devrim hareketine kazandırılması süreci bile, bunun somut kanıtıdır. 1857'li yılların ‘vaatler ülkesi’ Amerika'da, Newyork kentinde, sömürü had safha-dadır. Çoğu kadın 40 bin dokuma işçisi, ağır çalışma koşullarından dolayı greve gider. Günde 16 saate varan sürelerde çalışıp düşük ücret almalarına karşı bir isyandır bu. Amerikan burjuvazisiyle dişe diş bir kavga başlar. Grevin yaygın-laşacağından korkan patron, grevcileri fabrikaya hapseder. Ardından çıkan yangında 129 kadın işçi yanarak can verir.

Günlerden 8 Mart'tır...

Bu yangın, mücadelenin alevlerini de yükseltir ve yayar. İşgününün kısaltıl-ması ve bazı siyasi haklar için Manhattan iplik işçisi kadınlar da grev yaparlar. Bu greve polis acımasızca saldırır, 140 işçi kadın öldürölür, yüzlerce tutuklanır.

Günlerden yine 8 Mart'tır...

1910 yılında Kopenhag'ta toplanan Sosyalist Kadınların İkinci Konferansı'nda Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart, emekçi kadınların mücadele günü olarak ilan edilir.

Bu kısa tarihçe; 8 Mart'ın doğuşunun ve tüm dünyaya yayılışının hiç de sınıflarüstü olmadığını gösterir. 8 Mart, işçi-emekçi kadınların mücadelesiyle ortaya çıkmış, onların öncüsü komünist kadınların çağrısıyla da enternas-yonalist bir gün halini almıştır. Yani doğuşundan uluslararası bir mücadele günü haline gelmesine kadar, her aşaması sınıfsaldır, devrimcidir.

ekonomiler büyür-küçülür ve krizlere girer

Yakın zaman önce IMF ve Dünya Bankası küresel büyüme tahminlerini açıkladı. Tahminler beklentilerin altındaydı. Dünya Bankası, Haziran ayında yüzde 3.4 olarak açıkladığı 2015 küresel ekonomik büyüme öngörüsünü, yüzde 3'e çekti. Aynı şekilde Uluslararası Para Fonu (IMF), 2015 yılı için büyüme tahminini, yüzde 0.3 aşağıya çekerek yüzde 3.5 düzeyine indirdi. Üstüne üstük ekonomideki bu küçülme, "petrol fiyatlarının düşüşüne" rağmen gerçekleşmişti. Bizi ilgilendiren ise, ekonomik kriz anlamına gelen bu tablo karşısında

işçi sınıfının durumudur.

Kapitalizm krizlerden beslenen ve krizler yaratan bir sistemdir. Yani dünya ekonomisinin büyümesi ya da küçülmesi bu bakış açısıyla okunmalı. Öncelikle şunu söyleyebiliriz; ekonominin küçülmesi en olumsuz şekilde emekçileri etkileyeceği gibi, büyümesi de bir o kadar emekçiye fayda sağlamayacaktır.

Ekonomi büyürken emekçilerin durumu nispi olarak iyileşir ama aynı zamanda mutlak olarak kötüleşir. Sermaye sahibi karına kar katarken, emekçi kırıntılarla yetinmek zorunda kalır.

Daha açık anlatmak gerekirse; ekonominin büyümesi, toplamda mal ve hizmet üretiminin artması, yani üretilen değer artması demektir. Üretilen değer artması, işçi ve emekçilerin yaşam koşullarına da yansımakta, onun payına düşen kırıntıları artırmaktadır elbette; ancak bu görece bir artıştır. Gerçekte, **üretilen değerden, işçi ve emekçilerin payına düşen bölümün oranı azalmıştır. Diğer taraftan, burjuvazinin bu değerden aldığı pay oranı artmıştır. Yani işçiler, ekonomi büyürken görünürde daha iyi yaşam koşullarına kavuşurken, gerçekte, dünyanın toplam zenginliğinden aldıkları pay oranı düşmüştür.** Ancak görünüş öylesine aldatıcıdır ki, işçiler ekonomi büyürken kendilerinin de zenginleştiğini sanırlar. Zaten burjuva propagandası hep bu yönde yapılır.

Üstelik diğer boyutları da vardır; **sermaye büyüdükçe ve teknoloji geliştikçe işçiler işinden olurlar.** Makineleşmenin artması içerideki emeğin verimliliğini de artırır. Bu da, üretimin hızlanması ve sömürünün artması demektir.

Dünya Bankası ve IMF'nin ikiye bölünmüşlüğü

Dünya Bankası ve IMF gibi kuruluşların raporlarında "bölüşüm"e yer vermediklerini görürüz. Bunu en iyi şekilde anlamak için bu örgütlerin kuruluşuna

gitmek gerekir. İkinci emperyalist savaş devam ederken, Amerika'da 1942 yılında 'Dış İşler Komisyonu' adlı gizli bir komisyon kuruluyor. Bu komisyonun içinde ABD başkanından, tekelci burjuvaziye kadar birçok kişi var. Konuşulan konu ise "komünizm tehdidi!" "Çevresel ekonomileri komünizmden kurtarmak!" mecburiyetinde hisseden bu komisyon, Türkiye'nin de içinde olduğu ülkelere askeri yardım kararı alıyor.

1944'te IMF ve Dünya Bankası bu komisyonun uzantısı olarak kuruluyor. Dünya Bankası çevre ülkelere proje vererek ekonomilerini canlandırmaya çalışıyor. Böylelikle bu ekonomileri "komünizm tehlikesi"nden de uzaklaştırmış oluyorlar. IMF ise başlangıçta ileri kapitalist ülkeler için kuruluyor. Çünkü kapitalizmin geliştiği bu ülkelerin ekonomileri de ithalat ve ihracatlarında açıklar veriyor. Artık **SB önderliğindeki sosyalist kampın var oluşu, emperyalist-kapitalist ülkeleri birlikte harekete zorluyor.** Borçlanma üzerine kurulu sistem, daha sonraları geç kapitalistleşen ülkeleri de kendilerine bağımlı hale getiriyor. Bu ülkelere kendi politikalarını empoze ediyorlar. Bağımlı hale geldikleri ve geri bırakıldıkları anlaşılmasın diye de her türlü kamufle yöntemi kullanıyorlar. **Böyle bir sistemden, elbette bölüşümde "adalet" beklenemez. Ama daha önemlisi, "artı-değer" sömürüsü var olduğu sürece, yani kapitalizm koşullarında zengin-yoksul arasındaki uçurumun kapanması bir yana giderek açılması kaçınılmazdır.** Yaşanan gerçeklik de budur. Fakat bu gerçeklik, burjuva iktisatçıları tarafından kamufle edilmekte, çarpıtılmaktadır.

Örneğin **ikinci emperyalist savaşın bitimine baktığımızda, 'sosyal devlet' olarak adlandırılan aldatıcı bir uygulamayı görürüz. Bu sistemin uygulanmak zorunda kalınmasının sebebi de komünizm korkusudur.** Sosyalist kampta yer alan ülkelerde kitlelerin yaşadığı refah koşulları, emperyalist-kapitalist ülkelerde yaşayan kitlelerde önemli bir çekim oluşturuyor ve sosyalizme duyulan ilgiyi arttırıyordu. Bu durum kapitalist dünya için çok ürkütücüydü. Asıl neden bu olmakla beraber, sosyal devlet o dönemin savaş sonrası yeni ekonomik koşullarına göre şekillendi. Bir taraftan bu ülkelerdeki

kitle hareketlerinin ulaştığı düzey, diğer taraftan bu ülkelerdeki ekonomik refahın getirdiği koşullar, sosyal devlet uygulamalarını mümkün kılmıştı. Ancak sosyal devlette de emekçiler fazla bir şey kazanamadılar.

Kapitalizmde krizler sürekli dir

Kapitalizmin sürekli kriz yaratarak bu krizleri kronikleştirmesi, kendini 2008 krizinde de gösterdi.

1929 büyük bunalımından ders alan kapitalist sistem, dünyayı bir anda paraya boğdu, devletler özel şirketlerin borçlarını üstlenerek tekellerin iflaslarını önledi ve krizi yayararak ötelemiş oldu.

Piyasaya para sürmek, krizi önlemiyor; sadece yayararak öteliyor. Çünkü kapitalist krizler mekanik bir olay değil, organik ve sistemin

işleyişinden kaynaklanmaktadır.

Kapitalizmin krizlerini daha iyi anlamak için krizlere daha derinlemesine bakmak gerekir. Örneğin 2008 krizini ele alırsak, bu krizin aslında 2008'de başlamadığını, temelinin 1970'lere kadar uzandığını görürüz.

Peki 1970'lerde olan bir şey nasıl 2008'e taşınabiliyor? Çünkü kesintisiz ve sürekli derinleşen bir kriz olarak yaşanmıyor. **Emperyalist sistem, çeşitli yöntemleri devreye sokarak, krizin etkilerini azaltabiliyor, krizi geriletebiliyor, birkaç yıl zaman kazanıyor.**

Kimi zaman emperyalist sermayenin yeni pazar alanlarına açılması, krizi öteleyen bir rol oynuyor. '80'lerden itibaren, Türkiye gibi birçok ülkede hızlı bir kapitalistleşme yaşandı; bu süreç, emperyalistlerin hem meta ihracını, hem de sermaye ihracını güçlendirdi. '90'lı yıllarda ise revizyonist kampın dağılması, SB'nin parçalanması ve etki gücünün zayıflaması, dünyayı bir Amerikan pazarına dönüştürmüştü.

Kimi zaman teknolojiye bir gelişme, pazarın derinleşmesine neden oluyor. Yine '90'ların başından itibaren önce bilgisayarların, arkasından internet ve cep telefonlarının üretilmesi, kapitalizmin krizini öteleyen bir rol oynamıştı. Bu koşullarda '70'lerden bu yana, kronik kriz koşulları geçerli iken, birkaç yıllık süreler halinde devrevi krizler, canlanma ve çöküşler kendini göstermeye devam ediyor. 2008'e geldiğimizde ise, sistemin tıkanma noktası ABD'de ortaya çıkıyor; 2009'da tüm dünyayı sarıyor.

Bu kriz, emperyalist-kapitalist sistemin krizidir ve yapısalıdır. Krizin ABD'de patlak vermesi, yine sistemin doğasıyla ilgilidir. ABD'nin dünya üzerindeki pazar alanlarını kaybediyor ve yeni pazar alanları yaratamıyor oluşu, üretim gücünün ve kalitesinin

(bilgi, silahlanma ve kısmen tarım sektörleri dışında) Çin gibi başka emperyalist ülkelerin üretim gücü ve kalitesi karşısında düşüş yaşaması, teknolojik atılım ile pazarı derinleştirme-yi başaracak yeni gelişmeler kaydedememesi gibi unsurlar, krizin öncelikle ABD’de başlamasının temel sebebidir.

Ancak kapitalizm, kitleleri kandırmak için sürekli demagojiler üretir. Özellikle sömürünün ve krizlerin kaynağının görülmesini engellemeye çalışır. Çünkü **krizlerin kaynağında, artı-değer sömürüsü vardır; dünyadaki zenginliklerin bir avuç burjuva tarafından gaspedilmesi vardır; insanın insan tarafından sömürüsü vardır.** Ve kitleler bunu gördüklerinde, tepkileri ve öfkeleri sisteme yönelecektir. Bundan korktukları için kamuflaj yöntemlerini sürekli kullanırlar.

‘Sosyal devlet’ dedikleri şey de aslında kapitalizmin devamı için aldatıcı bir mücadele yöntemi idi. Bugüne baktığımızda petrol fiyatlarının düşmesini de bu şekilde açıklayabiliriz. **Petrol fiyatlarının düşmesi bir yandan bir türlü aşılamayan krizin şiddetlenmesini bir süre daha öteledi. Bir yandan da Amerika’ya en çok sorun çıkaran ülkelerden biri olan Rusya’ya karşı silah olarak kullanıldı.** Çünkü Rusya büyük bir petrol üreticisiydi. Ancak **bu durum, yarın ABD’nin karşısına farklı sorunlar çıkaracaktır.** Mesela ABD’nin en büyük rakibi olan Çin, petrol fiyatlarının düşük olmasından en fazla faydalanan ülkeler arasındadır.

Kapitalizmde ekonomiler sürekli büyür ve küçülür. Krizler kapitalizmin doğal bir parçasıdır. **Önemli olan bu krizlerin kimi çökerttiği ya da kimi kalkındırdığıdır. Ve gerçekte krizler, tabiatı gereği en çok emekçileri etkiler.**

Kapitalist ekonominin “büyümek” diye bir sorunu var. Fakat bu, emekçinin derdi değil, sermayenin sorunudur. Çünkü “büyümek” sadece sermayenin payını arttırır, kapitalizmi krize sürükler. Ekonomisi “çok büyük” olan Amerika’da nüfusun sadece yüzde 1’lik kesimi servetin yüzde 48’ine, yani neredeyse yarısına sahiptir!

Dünyanın neresinde olursak olalım, emperyalist-kapitalist sistem içinde emekçiler hep sömürülür, değişen sadece sömürünün şeklidir. Bu nedenle, **gerçek ekonomik refahı, kitlelerin yaşam koşullarının iyileşmesini istiyorsak, mücadelenin hedefine emperyalist-kapitalist sistem çakılmalıdır.**

Hapishanelerde çocuklara tecavüz ve işkence

Hapishanelerden hak ihlalleri haberleri gelmeye devam ediyor. Hasta tutsakları tahliye etmeyerek katleden devlet, şimdi de “iç güvenlik yasası” çıkartarak, çıplak arama, disiplin soruşturmaları ve baskınları devreye sokmaya hazırlanıyor. Bazı hapishanelerde daha yasa çıkmadan bu uygulamalar başladı. Tutsaklar, yaşananları mektuplar ve ziyaretçileri aracılığıyla dışarıya aktarıırken, hapishaneleri izleme komisyonlarının inceleme talepleri Adalet Bakanlığı tarafından reddediliyor.

Hapishanelerde en kötü şartlarda ise çocuklar kalıyor. Pozantı’da gardiyanların çocuk mahkumlara tecavüz ettiği ve işkence yaptığı ortaya çıkmış, gardiyanlara göstermelik cezalar verilmişti. Çocuklar ise başka hapishanelere sürgün edilmiş, oralarda gardiyanların saldırılarına maruz kalmışlardı.

Henüz bu olay unutulmamışken, bir tecavüz olayı da İzmir Şakran Hapishanesi’nden geldi. İzmir Çocuk ve Gençlik Kapalı Cezaevi İnfaz Kurumu Müdürü Hamit Karslıoğlu’nun 2 Aralık 2014’te yazdığı rapora ortaya çıkan bu tecavüz ve işkence olaylarından sonra Şakran Hapishanesi’nde Meclis İzleme Komisyonu incelemelerde bulundu. Ancak çocukların büyük çoğunluğu korktukları için gerçekleri anlatamadılar. Yazışmada, çocukların zorla metal kaşıkları yedikleri, kendilerini kestikleri, sıvı deterjanları içtikleri vb belirtiliyor. Gardiyanların ise içeriye yasak maddeler soktukları söyleniyor. Çocuklar, bu durumu gardiyanlara bildirdiklerinde ise birkaç saatliğine başka koğuşa alınıyor, daha sonra tekrar aynı koğuşa getiriliyorlardı. Çocukların vücutlarında sigara söndürüldüğü, yattıkları sırada ayaklarına kolonya ya da parfüm dökülerek yakıldığı çıktı ortaya.

27 Şubat’ta Muğla CHP İl Binası’nda basın açıklaması düzenleyen Meclis Cezaevleri İzleme Komisyonu üyesi ve CHP Milletvekili Nurettin Demir, Muğla E Tipi Kapalı Hapishanesi’nde 4 çocuğun 53 gün

boyunca kendilerinden büyük çocuklar tarafından tecavüz ve işkenceye uğradığını açıkladı.

Bir diğer olay da Maltepe Hapishanesi’nde meydana geldi. Cumhuriyet Gazetesi’nde çıkan habere göre 14 Mayıs 2014’te 15 yaşındaki Onur Önal isimli çocuk gardiyanların gözü önünde dövüldü ve komaya girdi. Bu dayaktan bir ay sonra ölen Onur için, hapishane yönetimi “mescitte bayıldı” yalanını uydurmuştu.

TUHAY-DER’in yaptığı basın toplantısında, Van Hapishanesi’nde çocukların IŞİD’e kazandırılmaya çalışıldığını duyurdu. Çocukların verdiği bilgilerde, berber olarak gelen sakallı kişilerin IŞİD propagandası yaptığı ortaya çıktı.

27 Şubat’ta Diyarbakır E Tipi Hapishanesi önünde yapılan açıklamada, çocuk cezaevlerinin kapatılması istendi.

Çocuk hapishaneleri, çocuklar için bir cehennem dönmüş durumda. Bir taraftan işkence görüyorlar, diğer taraftan mafyanın baskısı altında kalıyor, mafyanın (bugün bir de IŞİD çıktı) tetikçiliğine zorlanıyorlar. Devletin en vahşi yüzünü görüyor, insanın insana yabancılaşmasının korkunç örnekleriyle karşılaşılıyorlar. Küçük yaşta, insanlık dışı koşullarla karşı karşıya kalan bu çocukların derhal tahliye edilmesi, çocuk hapishanelerinin kapatılması, bu hapishanelerde görev yapan tüm personelin yargılanarak cezalandırılması gerekiyor.

Maltepe Üniversitesi sağlık işçileri direniyor

Maltepe Üniversitesi Hastanesi’nde çalışan ve Devrimci Sağlık-İş’e üye oldukları için işten atılan 98 işçinin direnişi sürüyor.

Çadır direnişinin yanı sıra yaptıkları eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan işçiler, 25 Şubat’ta Maltepe Üniversitesi Rektörlüğü’nü işgal etti. “Atılan işçiler geri alınsın” pankartının asılmasının ardından, rektörlük önüne gelen çevik kuvvet 30 işçiyi işkence yaparak gözaltına aldı. Gözaltına alınan işçilerden birinin omuzu çıktı. Gözaltına alınanlar arasında Dev Sağlık-İş Genel Başkanı ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu da vardı.

Gözaltılar serbest bırakıldıktan sonra Maltepe’de bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş sonrası yapılan açıklamada, direnişin zaferle sonuçlanacağı ve hiçbir baskının işçileri yıldıramayacağı belirtildi.

Libya'da IŞİD ve savaş

IŞİD'in yeni vahşet haberi Libya'dan geldi. Aralık ve Ocak ayında Libya'da IŞİD tarafından kaçırılan 21 Mısırlı Hristiyan idam edildi. 13 Şubat'ta yayınlanan video görüntüsü, Mısır'da büyük bir öfke ve tepkiye yol açtı. Hemen arkasından Libya'ya dönük savaş çığırtkanlığı birden tırmandı. Önce 16 Şubat günü Mısır uçakları, Libya topraklarını bombalamaya başladı. Arkasından BM'ye, Irak ve Suriye'de olduğu gibi Libya'da da IŞİD'e karşı ortak hareket edilmesi çağrısında bulundu. Ve İtalya, Libya'ya dönük bir saldırıda yer alacağını söyledi.

Libya'da çok sayıda Mısırlı işçi bulunuyor. Bunların bir kısmı Müslüman, bir kısmı da Kıpti Hristiyan. Kaddafi'nin devrilmesinden bu yana artan savaş ortamı, Mısırlı işçileri durdurmaya yetmiyor. Kendi topraklarında karnını doyuracak iş bulamayanlar, çalışmak için savaşın ortasına girmek zorunda kalıyorlar. Ancak artık Libya da, IŞİD terörünün estiği ülkeler arasına girmiş durumda.

IŞİD artık Libya'da

ABD'nin 2011 yılında Libya'ya başlattığı saldırı, sadece devlet başkanı Kaddafi'yi devirmekle kalmadı, Libya'yı büyük bir savaş ve yıkımın ortasına itti. ABD, Kaddafi'yi devirmek için bir taraftan ülkedeki gerici aşiretleri savaşçı çeteler haline getirmiş, diğer taraftan başka ülkelerden gelen cihatçıların da Kaddafi'ye karşı savaşmasını sağlamıştı.

Kaddafi devrildi, linç edilerek öldürüldü; ancak savaş bitmedi. Bu defa aşiretler arasında iktidar savaşı başladı. **Bugün Libya, parçalara bölünmüş durumda. Emperyalistler tarafından meşru olarak görülen hükümet, başkenti terkedip Tobruk eyaletine çekilmek zorunda kalmış. Başkent Trablus eski hükümete kalmış. Libya'nın tamamı ise birçok cihatçı çete ve aşiret arasında paylaşılmış. Bu paylaşım, ülkenin doğusundaki Derna kenti, IŞİD'in kalesine dönüşmüş.**

IŞİD'in Derna'da ilk ortaya çıkışı, geçtiğimiz yılın Ekim ayına rastlıyor. Bu aynı zamanda, IŞİD'in Kobane'de yenilmeye ve geri çekilmeye başladığı tarih. O günlerde, IŞİD lideri Ebu Bekir El Bağdadi tarafından Libya özel hedef olarak seçilmiş, önemli kadrolar Derna'ya gönderilmiş. IŞİD 100 bin nüfuslu bu kentte, tıpkı Musul'da olduğu gibi, yerel aşiretlerle ve cihatçı çetelerle işbirliği yaparak güçlenmiş.

Bunlardan bazılarının zaten El Kaide ile bağlantısı var. Bu kesimleri, IŞİD'e katılmaya ikna etmiş. Ve Ekim 2014'te, silahlı bir grup Derna sokaklarında gösteri düzenleyip Bağdadi'ye bağlılık yemini ederek süreci başlatmış. Bugün bin kadar silahlı IŞİD'linin kentte konumlandığı tahmin ediliyor.

Derna'da artık "Libya devleti" adına herhangi bir faaliyet yok. Diğer taraftan, IŞİD'in "İslam Devleti" burada da hayata geçirilmiş. Kente, Roma İmparatorluğu sonrasında İslami yönetim tarafından kullanılan "Barka" ismi verilmiş. Kentin kontrolü tümüyle IŞİD'in eline geçmiş ve kendi polisini, mahkemesini, eğitim ve vergi sistemini oluşturmuş. Yerel radyo istasyonu ele geçirilmiş. Halkın üzerinde de ciddi bir baskı kurulmuş. Şehirdeki hoparlörlerden yapılan anonslarla, kitleler namazlarını evlerde değil, camide kılmaya çağırılıyor. Böylece kitle üzerindeki hakimiyeti artırmak hedefleniyor.

IŞİD çeteleri kentte sürekli devriye geziyorlar ve koydukları şeriat kurallarına uymayanları cezalandırıyorlar. Mesela namaz vakitlerinde dükkanların açık olması, cezalandırma gerekçelerinden birisi. **Şehirdeki stadyum, halka açık infazlar için kullanılıyor.** Çok sayıda gazeteci ve memurun yanı sıra, halktan insanlar da bu stadyumda öldürülmüş. IŞİD'in birden bu kadar hızla ve etkili biçimde büyümesi, yerel halkı korku içinde bırakıyor.

Derna'nın ardından IŞİD, Kaddafi'nin memleketi olan Sirte'ye, başkent Trablus'a ve radikal islamcılarının yatağı konumuna düşen Bingazi'ye de uzanmış durumda. IŞİD'in bu kentlerdeki etkinliği her geçen gün artıyor. Sirte radyo ve televizyonlarından cihat çağrıları yapılıyor. Bingazi ve Trablus'ta yerli halka IŞİD broşürleri dağıtılıyor. Çöldeki petrol kuyularına IŞİD bayraklarının dikildiği görülüyor. Diğer taraftan IŞİD'in hakim olduğu her yerde heykeller yıkılıyor. Eğitim kampları, camiler ve medyayı kullanarak,

hem örgütlülüğünü büyütüyor, hem de yerel halk üzerindeki baskısını. Kaddafi'nin komuta merkezleri, bugün IŞİD'in kalesine dönüşmüş durumda. Sirte'den yola çıkan kara bayraklı konvoylar, petrol limanlarına ya da başka kentlere saldırıya gidiyorlar.

Yerel islamcı gruplar da IŞİD'e bağlılık ilan ediyorlar. Libya'da en güçlü radikal islamcı çete olan ve ABD'nin Libya Konsolosunun öldürüldüğü saldırıyı gerçekleştiren Ensar El Şeriat üyeleri giderek artan sayıda IŞİD'e katılıyorlar. Yemen ve Tunuslu 400 savaşçı da Sirte'ye konuşlanmış durumda.

Libya'da yönetim cangılı

Irak'ta IŞİD'in ilerleyişinin arka planında, ABD'nin bölgede kaybetmekte olan hegemonyasını yeniden inşa çabası olduğunu görmüştük. 1 Haziran 2014 günü Amman'da ABD tarafından organize edilen toplantı sonrasında IŞİD'e ilerleme talimatının verildiği ve 10 Haziran'da Musul'un işgalinin burada planlandığı ortaya çıkmıştı. Şimdi de Libya'da IŞİD ilerliyor ve bu arada bazı emperyalist senaryolar sahneye konuluyor.

Libya'da Kaddafi'nin devrilmesinin ardından bir yönetim ve hegemonya boşluğu, ya da başka bir deyişle, pekçok hegemonya alanının oluştuğu biliniyor. Öyle ki, Tobruk ve Trablus'ta iki ayrı hükümetin yanı sıra, Bingazi'de hükümet ilan etmeyen, ama iki hükümeti de tanımayarak kendi idaresini yürüten odaklar söz konusu.

Libya'da uluslararası arenada meşru görünecek, böylece ABD'nin yaptığı operasyonu haklı gösterecek bir hükümet kurma çalışmaları oldukça zorlu ve sancılı olmuştur. Ancak güçlkle oluşturulan tablo, 25 Haziran 2014 tarihinde gerçekleşen parlamento seçimleri sonrasında yeniden bozuldu.

Önceki hükümet, İslamcı iktidar odaklarının temsilcisi olduğu için, hem ülke içinde hem de uluslararası arenada tepki çekiyordu. Haziran seçimlerini, liberal kanat kazandı. Yeni seçilen parlamento, Libya Temsilciler Meclisi (LTM) adını aldı. Ancak eski parlamento (Milli Genel Kongre-MGK) ile seçim sonuçları ve iktidar devri konusunda yaşanan anlaşmazlık nedeniyle, resmi devir teslim töreni yapılmadan göreve başladı. Ve MGK'nın çıkardığı engellemeler nedeniyle, başkente yerleşemediği için Tobruk'a çekilmek zorunda kaldı. MGK ise, görevi resmi olarak devretmediğini ileri sürerek, "Anayasa Mahkemesi karar verene kadar" Trablus'ta yerleşti. Sonrasında, aleyhine karar alan Anayasa Mahkemesi'nin kararı da tanımadığını ilan etti.

Batı yanlısı liberallerin hakim olduğu Tobruk hükümeti, ABD ve BM'nin doğrudan desteğini alıyor; emperyalist kurumlar Libya'daki meşru hükümet olarak Tobruk'u muhatap alıyorlar. **Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) gibi ülkeler de, Tobruk hükümetinin finansör-lüğünü yapıyorlar. İslamcıların hakim olduğu, Müslüman Kardeşler'in ve Ensar el Şeriat'ın**

da desteklediği, Milli Genel Kongre (MGK) ve Ömer el Hasi yönetimindeki Trablus'taki hükümet ise Türkiye ve Katar tarafından destekleniyor.

Aslında bu hükümetin, uzunca bir dönem Suudi Arabistan ve BAE'nin desteğini aldığı biliniyor, ancak genel olarak dünyada radikal islamcı hareketlere, özel olarak da Müslüman Kardeşler'e olan tepkiler artınca, bu desteği çekiyorlar.

İki hükümet arasındaki asıl çatışma ise, ekonominin hakimiyeti nedeniyle yaşanıyor. Trablus hükümeti, savaş nedeniyle üretimi son derece azalmış olsa da, petrol kaynaklarını elinde tutmaya devam ediyor. Tobruk hükümeti ise, Merkez Bankası'na düzenlediği bir saldırıyla buradaki paraya el koymayı başardı, petrol kaynaklarını da ele geçirmek için savaşıyor.

İki iktidar odağı, sadece iki ayrı hükümet değil, iki ayrı "ordu" yapılanması da oluşturdu. Kaddafi'nin linç edilmesinden sonra, Libya'da düzenli bir ordu yapılanması kalmamış, birbiriyle çatışan aşiretlerin kendi silahlı milisleri öne çıkmıştı. Hükümet yapısının ikiye ayrılması, silahlı güçleri de iki safta topladı. **Tobruk'taki hükümet, 20 yıl ABD'de yaşamış olan ve Kaddafi öldürüldükten sonra Libya'ya dönen General Halife Hafter'in komutasındaki "ulusal ordu" aracılığıyla, Trablus hükümetinin desteklediği islamcı çetelere karşı operasyonlara başladı. Trablus'taki radikal islamcı gruplar ise "Libya Şafağı" adını kullanıyor.**

ABD emperyalizmi, bu parçalanmışlığı ortadan kaldırmak adına, Cenevre müzakerelerini başlattı. Ancak Cenevre görüşmeleri, ateşkesi sağlamak dışında bir adım atamadı. Keza Aralık ayında Sudan'da düzenlenen ve Mısır, Sudan, Cezayir, Tunus, Çad ve Nijer'in katıldığı "5. Libya'ya komşu ülkeler toplantısı"nda da, "uluslararası diyalog sürecinin başlatılması" dışında bir karar alınamadı.

Libya'da IŞİD tarafından Hristiyan Kiptilerin katledilmesi ve ardından Mısır'ın bombardıman çığırkanlığı, işte bu koşullarda gündeme geldi.

Ve bu yanıyla, iki hükümet arasındaki iktidar kavgasından ve emperyalistlerin Libya üzerindeki hesaplarından bağımsız görünmüyor.

İŞİD'in perdelediği emperyalist hesaplar

Öyle ki, bugün IŞİD'e karşı savaşmak için emperyalistlerin Libya'ya müdahale etmesini isteyen Tobruk hükümeti, bu saldırı sırasında Trablus hükümetinin de etkisizleştirilmesini, kendi iktidarının sağlamlaştırılmasını istiyor. Bu doğrultuda, Libya topraklarını bombalayan Mısır ile birlikte hareket ediyor.

Aslında bu Mısır'ın Libya'ya ilk müdahalesi de değil. Ağustos 2014'te Mısır ve BAE, Trablus ve Misrata'ya hava saldırıları düzenlemiş, Ekim 2014'te ise Bingazi'yi bombalamıştı. Ve bu bombalamalar, o dönem hükümet olan, bugün de Trablus'ta hükümet iddiasını sürdüren yapıdan bağımsız

Bugün, dünya halklarının IŞİD'e karşı artan nefreti, ABD'yi fazlasıyla zorluyor.

Bu nefret ve tepki nedeniyle, kendisi de IŞİD'e karşıymış gibi görünmeye çalışıyor ve giderek artan bir biçimde IŞİD'e karşı operasyon gerçekleştirmekten sözediyor. Bir taraftan özellikle Libya gibi yerle bir ettiği ama tam hegemonyasını kuramadığı alanlarda, IŞİD'i kullanmaya devam ediyor. Diğer taraftan, ona karşı mücadele için çağrılar gerçekleştiriyor.

ve habersiz olarak, General Hafter'in desteğiyle (bugünkü Tobruk hükümetinin generali) gerçekleştirilmişti. Bu nedenle **Trablus hükümeti, Mısır'ın işgalci olduğunu ilan ederek bombardımana ve Libya'ya dönük her türden askeri operasyona tepki gösteriyor.**

Mısır Cumhurbaşkanı Sisi ise, Libya bombardımanını kendi ülkesinde yaşadığı sıkışmada adeta bir "soluk borusu" haline getiriyor. Hem Mısır vatandaşlarının öldürülmesine karşı hemen bir tepki göstererek milliyetçi duygulara hitap ediyor, hem de savaş çığırkanlığı içinde, Mısır'daki kitle hareketini bastırmayı hedefliyor. Üstelik **uluslararası alanda meşruluğu halen tartışmalı olan Sisi hükümeti, "IŞİD'e karşı savaştığı için", başta ABD olmak üzere emperyalist dünyayı arkasına alacağını düşünüyor.**

Bu arada **Rusya, artan sıcak çatışmaları, Libya savaşı başladığından bugüne sürdürülen silah ambargosunu delmek için bahane olarak kullanıyor.** Kaddafi döneminde, Libya askeri uçak ve füze sistemlerinden teçhizatına kadar silahlanma ihtiyaçlarının önemli bölümünü Rusya'dan karşılamıştı. Öyle ki, Rus silah şirketi Rosoboroneksport Kaddafi'nin devrilmesinden hemen önce 2010 yılında 8.6 milyar dolarlık silah satışı gerçekleştirmişti. Kaddafi'nin devrilmesi, Rusya'nın elindeki bu önemli pazarı kaybetmesine yol açmıştı. Şimdi Tobruk

hükümetinin talepte bulunmasından yararlanarak, silah ambargosunu kaldırtmayı hedefliyor.

Libya'da yeni askeri ve siyasi müdahale olanakları arayan bir başka ülke ise Fransa'dır. Libya saldırısını ilk başlatan, ABD'nin tetikçiliğini yapan ülkeydi Fransa. Arkasından Mali'de, Çad'da saldırılar gerçekleştirdi, Afrika topraklarında pay istediğini göstermiş oldu. Şimdi de, Mısır'ın başlattığı konjonktürü değerlendirerek Libya'ya yeniden müdahale etmek istiyor.

İtalya ise, Libya'ya sadece 300 km uzaklıkta olması nedeniyle, Libya'daki her hareketin, kendi güvenliğini de doğrudan ilgilendirdiğini iddia ederek konuya dahil oluyor. Aradaki mesafe, Roma ve Vatikan'a kadar uzanmasa bile, İtalya'nın güney kentlerinin IŞİD'in füze saldırılarına maruz kalmaları için yeterli bir mesafe. Zaten IŞİD, "Vatikan'a halifelik bayrağı dikeceğiz" diyerek, İtalya'nın bu gerekçesini güçlendiriyor. Afrika'dan Avrupa'ya uzanan en kestirme kaçak göçmen hattının Libya'dan İtalya'ya giden denizyolu üzerinde kurulu olması son derece önemli. Ve bu hattın kontrolü artık IŞİD'in elinde. İtalya bu hat üzerinden IŞİD'in kendi topraklarına sızacağını düşünüyor. Üstelik kişi başına 6 bin dolara kadar yükselen insan ticareti "geliri"nin de IŞİD'e kalması, güçlü bir zenginlik kaynağı yaratıyor.

Libya'nın en önemli zenginlik kaynağı ise petrol ve doğalgaz. **Yerel aşiretlerin son üç yıldır en şiddetli savaş sebebi olan petrol ve doğalgaz, bugün IŞİD'in de gözünü diktığı hedef konumunda.**

İŞİD'in güçlenmesinde en önemli unsurun, ABD'nin desteği olduğu biliniyor. IŞİD'in Irak ve Suriye'deki ilerleyişi sırasında bu açıkça görülmüştü. Ancak ABD bu ilişkiyi hiçbir zaman resmileştirmedi, ÖSO'ya yaptığı tarzda açıktan destek vermedi. IŞİD'in uyguladığı vahşi terörün yarattığı korku ortamından yararlanıyor ve kendi politikalarını hayata geçirmek için uygun zemine dönüştürüyor, ancak açıktan destek vermiyordu.

Bugün, dünya halklarının IŞİD'e karşı artan nefreti, ABD'yi fazlasıyla zorluyor. Bu nefret ve tepki nedeniyle, kendisi de IŞİD'e karşıymış gibi görünmeye çalışıyor ve giderek artan bir biçimde IŞİD'e karşı operasyon gerçekleştirmekten sözediyor. Bir taraftan özellikle Libya gibi yerle bir ettiği ama tam hegemonyasını kuramadığı alanlarda, IŞİD'i kullanmaya devam ediyor. Diğer taraftan, ona karşı mücadele için çağrılar gerçekleştiriyor. Ortalığı karıştıran kendisi olmasına rağmen, sonradan gelip oradaki halkları kurtaran rolünü oynamak istiyor.

Bugün Libya'da sahnelenen oyun da, bu politikaya uygundur. Ancak bu arada Libya halkı 4 yıldır korkunç bir savaşın, pervasız bir vahşetin, şeriatın boğucu şiddetinin pençesinde, insanlıkdışı koşullarda yaşam savaşı veriyor.

Geçmişteki geleceğimiz KOMÜN

Fransa toprağı devrimin toprağıdır. 1789 Büyük Fransız Devrimi, 1830 Şubat, 1848 ve Haziran, 1848 ayaklanmaları, nice kahramanlık destanına sahne olmuştur. Fransız halkı, yarattığı değerlerle geleceğe sadece militanlığı taşımakla kalmamış, aynı zamanda Marksist düşüncenin gelişiminde pay sahibi olmuştur. Marks'ın tarihin ilk komünisti olarak nitelediği, 1789 Fransız Devrimi'nin önderlerinden olan Babeuf, yine Fransa topraklarında yetişmiştir. İşte Paris Komünü bu devrimci gelenekleri taşıyan Paris proletaryasının ellerinde şekillenen tarihin ilk proletarya diktatörlüğüdür.

141 yıl önce Fransa proletaryası, "gökyüzünü fethettiler" Komün'le ilk kez, proletarya diktatörlüğünün deneyimini gösterdiler dünya işçi ve emekçilerine. Gözüpeklikleri ve cesaretleriyle, Lyon barikatlarından, 1848 devriminin yenilgilerinden çıkardıkları derslerle, daha güçlü bir şekilde çıktılar burjuvazinin karşısına. Şanlı '17 Ekim Devrimi'nin esin kaynağı, aynı zamanda bugüne de ışık tutan bir fener oldular. Ezilenler ezenlerine karşı, tarih boyunca nice kavgalara girdiler, nice bedeller ödediler ve ödedikleri bedellerin karşısında kazandıklarını gönderine çektiler yüreklerin. O kazanımlar ki, işçi ve emekçilerin beyninde bir hayal olmaktan çıkıp gerçeğe dönüştü ilk kez Paris Komünü'nde...

Komün'e giden yol

Napoleon Bonaparte'in 2 Aralık 1851'de gerçekleştirdiği hükümet darbesiyle ulusal meclisi dağıtarak kurduğu imparatorluk, 1870 yılına gelindiğinde tam bir çıkmaz içindeydi. Bu sürede burjuvazi, sermaye birikimi ve sınai gelişim yönünde önemli adımlar atmış durumdayken emekçi kitleler görülmemiş bir sefalet yaşıyorlardı.

Yaşanan hoşnutsuzlukları geri plana itecek ve Fransızları bir bütün olarak "kaynaştıracak" bir dış macera zorunluluğu, Bonapart'ı 1870'de Bismarck Prusyası'na savaş ilan etmeye itti. Sadece 46 gün süren savaştan sonra Bonaparte teslim oldu. Bu yenilgiden hemen iki gün sonra 4 Eylül 1870'de Paris Devrimi patlak verdi. Proletaryanın damgasının oldukça belirgin olduğu 1870 Paris Devrimi'yle yeni cumhuriyet ilan edildi.

Devrim sonrası hükümeti burjuvaziye veren Paris halkı, Ulusal Muhafız'a girerek silahlandı. Egemen sınıflar, sırf Paris'i silahlı işçilerden arındırmak için, "sözde düşman-esasta sınıf kardeşi" olan Bismarck ordularına Paris'i teslim etti. Proleterlerin ellerindeki silahlara el koymak için, cephe birliklerini 18 Mart 1871'de Paris'e gönderen Thieres ulusal ihanet hükümeti, hiç ummadığı bir cevapla karşılaştı: "Vive la Comüne!" (Yaşasın Komün!) Tarihin ilk proletarya diktatörlüğü için artık "Alea lecta Est!" (Ok Yaydan Çıktı!)

Bu andan sonra geri dönüş olmazdı. Çünkü Lenin'in de Bolşeviklere yönelik olarak Ekim 1917 Ayak-

lanması'na çağrı niteliğindeki bildirisinde belirttiği gibi "Eylemde duraksama ölüm demektir!" İşte tam da bu yüzden daha önce Paris proletaryasının ayaklanmaya kalkışmasını tam bir "çılgınlık" olacağını belirten Marks, o andan sonra bu çılgınlığa ortak oldu. Komün'ü

sonuna kadar destekledi, yol gösterdi. Ancak bunları yaparken, hayatı boyunca hiçbir "çılgınlığa" kalkışmamış, "soğukkanlı efendi" ama aynı zamanda oportünist beyler gibi ahkam kesmedi.

İlk siyasal kararı, "sürekli ordunun kaldırılması ve silahlandırılmış halk ile değiştirilmesi" olan Komün'ün sadece parlamenter bir kurum değil, hem yasamayı hem de yürütmeyi üstlenen bir organ olması, yönetim görevlileri ve memurları seçimle göreve gelmesi ve her an görevden alınabilmesi, işçi ücretleriyle aynı ücreti alması kararları ona "proletarya diktatörlüğü" devleti özelliğini kazandıran temel noktalar idi.

Öyle ki, Marks ve Engels, Komünist Manifesto'da sonradan yaptıkları tek düzeltmeyi işte bu örnekten hareketle yapmışlardır. Komün örneğinden hareketle, işçi sınıfının eski devlet aygıtını ele geçirip kendi amaçları için kullanmayacağını, aksine onu kırıp parçalaması gerektiğini bir kez daha ortaya koyduktan sonra, imha edilen eski aygıtın yerine konulacak olan, ancak Paris Komünü tipinde bir proletarya diktatörlüğü olabildi.

Devletin niteliğine ilişkin bu temel adımların yanı sıra, dinin devlet işlerinden uzaklaştırılması, eğitimin parasız hale getirilmesi, işçi sınıfına yönelik sömürücü yasaların kaldırılması gibi ileri adımlar da atıldı.

Ancak Komün "ilk" olmanın getirdiği lekeleri taşımaktan da kaçınmadı. Fransız Bankası'na el konulmaması, Paris içindeki karşıdevrimcilerin ezilmesinde tereddütlü, hatta hoşgörülü olunması, bunların başında gelenlerdir. Bunların temelinde, en önemli zaaf olan merkezilik ve otorite eksikliği yatmaktadır. Ve bundan kaynaklanan siyasal ve ekonomik hatalar, Komün'ün yönetiminin ağırlıklı olarak Blanquci ve Proudhoncuların elinde olmasından kaynaklanmıştır. Bir enternasyonale bağlı Marksistlerin yeterli bir güce sahip olamamasıdır.

Keza Burjuva hükümetinin apar topar kaçtığı Versay'e saldırı yapılması yerine seçimlerle uğraşılması, Versay Hükümeti'ne zaman kazandırmıştır. Elbette hemen bir gün sonra 19 Mart 1871'de Versay'a saldırının örgütlenmesi, Komün'ün yaşaması için son derece elverişsiz olan nesnel koşulları kökten değiştirmeyecekti. Ama inisiyatifin güçlendirilmesi ve otorite boşluğunun doldurulması açısından çok önemli bir adım olabilecekti.

Paris'in çevresinde devam eden savaş 27 Mayıs'ta Bismarck'ın sınıfsal yardımıyla Versaylı'ların Paris'e girmesinden sonra korkunç boyutlara ulaştı. Paris bir hafta boyunca Komünarların kanıyla sulandı, ateşle yandı. Çocuğundan ihtiyarına, erkeklerinden barikatlarda yangın çıkarmak için gerekli petrolü taşıyan petrolcü kadınlarına kadar binlerce komünar, barikat barikat dövuştüler. Ve 28 Mayıs 1871'de Belleville ve Menilmartoni tepeleri üzerinde yenik düştüler.

Aragon; "Ben ki, bir çocuğunkinden fazla değildi bildiklerim... Partim gözlerimi kazandırdı bana ve belleğimi!" dizelerini henüz yazmamıştı. Paris proletaryasının ise, hem bildikleri bir çocuğunkinden fazla değildi; hem de onlara gözlerini ve belleklerini kazandıracak sınıf partileri yoktu.

Komün her şeyden önce devrimci proletaryanın sınıf iktidaridir. Bunun gerektirdiği temel özelliklerini bağrında taşımaktadır. Aynı zamanda ilktir. Ve doğum lekelerini taşıması da kaçınılmazdır. Artık bu andan itibaren yapılması gereken, alınması zorunlu temel özellikleri almak, lekeleri temizlemektir. Marks'ın ihtilalci öğretisinde, Lenin ve Stalin'in SSCB'de yaptığı budur.

Tarihin ilk proletarya diktatörlüğünün kızıl bayrağı yüz yılı aşkın süredir dalgalanıyor. Bunu sadece 72 gün sürmesinden değil, dövüşken ruhundan ve o mirası gerçekten hak ederek sahiplenenden alıyor. Bugün burjuvazi ve reformistler ne söylerse söylesinler, mahkemelerde "ben barikatlarda dövuştüm, öldürüldüğüme yanmıyorum, ben bir komünarım!", "beni sağ bıraksanız intikam diye bağırımdan geri kalmayacağım!" diye haykıran "çılgınca gözüpek göğün fethine çıkan komünarlar" geleceğe kalıyor.

Berkin Elvan, 15'inde bir fidan

Büyük Haziran direnişi sırasında polisin sıkıtığı gaz fişegi ile kafasından vurulan Berkin, 269 gün yaşam mücadelesi verdi. Hastanede iken 15 yaşına girdi. Arkadaşları doğum gününü, o yoğun bakımda direnirken kutladılar. Karneler gününde karnesini getirdiler yanına. Bütün notları 5'ti! Direniş, 5; Umut, 5; Coşku, 5... Ölümü yenme gücü, 5...

Ve Berkin'in küçük bedeni daha fazla dayanamadı, 11 Mart'ta o kısacık yaşama veda etti. "15 yaş nedir ki yaşamın sözle çizilen anlamında / ya bir duygu selidir aralıksız yaşanan / ya da bir gençlik fırtınası..." demişti ozan. Ama o, 15 yaşında ölümsüzleşti. Milyonlar oldu, caddeleri, sokakları doldurdu. Uzun yıllardan sonra ilk kez liselerde boykot gerçekleşti.

Onu vuran katilleri devlet saklamaya devam ediyor. Fakat er-geç hesabı sorulacak. Berkin direnişin bir sembolü olarak daima yaşayacak, katilleri ise lanetle anılacak.

☆ 4 Mart 1919- Komüntern kuruldu

II. Enternasyonal, emperyalist paylaşım savaşında sovenist bir çizgi izlenmesi sonucu dağıldı. Ekim Devrim'nin gerçekleşmesi savaşı bitirdi. Uluslararası komünist hareketi toparlamak amacıyla Komüntern kuruldu. Lenin ve Stalin önderliğinde Moskova'da kurulan Komüntern, dünya devrimcilerine ve komünistlerine teorik-pratik önderlik geliştirdi. Faşizme karşı mücadele, savaşlarda izlenecek taktikler vb. birçok konu Komüntern toplantılarında süzgeçlerden geçirilerek işçi ve emekçilere sunuldu.

☆ 5 Mart 1953-Sosyalist inşanın mimarı ve II. Emperyalist savaşta faşizmi dize getiren Stalin öldü

☆ 9 Mart 1952 Komünist kadın önderlerden Aleksandra Kollantai Öldü

☆ 9-11 Mart 1992-Boğaziçi Üniversitesi işgali

463 maden işçisinin Zonguldak-Kozlu maden ocaklarında katledilmesi üzerine, Genç Komünarlar, Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğünü işgal etti. "Katledilen madencinin haykıran soluğu" olan Komünarlar, üç gün boyunca militan bir işgal gerçekleştirdiler. Bu, '80 sonrası ilk siyasi işgaldi. İşgal sonrasında gözaltına alınıp tutuklanan Genç Komünarlar, gözaltında ve mahkemede de direngen tavırlarını sürdürdüler. Gençliğin işçi sınıfı dayanışmasında önemli bir örnek sundular.

☆ 10 Mart 1919- Spartakist hareketin önderlerinden Leo Joqiches katledildi.

☆ 13 Mart 1982- Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar idam edildi.

☆ 14 Mart 1930-Mayakovski öldü

Sosyalizmin şairiydi Mayakovski. Ekim devriminde ön saflarda savaştı. Devrim gerçekleştikten sonra sosyalizmin kültür-sanat alanında kurulmasını üstlendi. Devrim öncesinde "Yoldaşlar siperlere, yürek ve ruhla kurulmuş siperlere" diye haykırıyordu, devrim

sonrasında ise, sloganı "sokaklar fırça, alanlar pale-timiz" oldu. Halkın bulundu-ğu her yerde, iri bedeniyle, bir yüksekliğe çıkarak, gür sesiyle şiirlerini okurdu. Partili bir sanatçıydı Mayakovski; Partinin belirlediği bütün politikalar, önüne koyduğu hedefler, Mayakovski'nin şiirlerinde estetizmle buluşurdu. "Şair işçidir" der ve bir işçi disipliniyle ele alırdı bütün işlerini.

☆ 16 Mart 1978-Beyazıt katliamı

İstanbul Üniversitesi'nde devrimci ve demokrat öğrencilerin okuldan çıktığı sırada patlayan bomba sonucu 7 öğrenci öldü. Devlet eliyle planlanan ve devrimci hareketin önünü almayı amaçlayan bu katliam davası, hep sümen altı edildi. Göstermelik olarak yakalanan faşistler ya hiç tutuklanmadılar ya da hafif cezalarla kurtuldular. Katliamın asıl sorumluları arasında yer alan Mehmet Gül, '99 seçimlerinde MHP'den milletvekili oldu. Bu katliama tepkiler, her yıl öğrenci gençliğin yaptığı eylemlerde kendini ortaya koyuyor.

☆ 16 Mart 1919 Sverdlov Öldü

Yeraltı savaşının ustası mükemmel örgütçü Sverdlov, mücadeleci yaşamının zayıflatığı bedeni ölümüne yenik düştüğünde 35 yaşındaydı. 15 yaşında atılmıştı kavgaya. Ekim Devrimi gerçekleşene kadar ülke dışına hiç çıkmamış Bolşevik önderlerden biriydi. Mücadele yaşamının yarısından fazlasını sürgünde ve cezaevinde geçirdi, birçok kez firar etti. Örgütçü özellikleriyle kitleler içinde çok sevilen bir liderdi. Öldüğünde, Lenin, "her insanın yeri doldurulabilir, ama Sverdlov'un yerini doldurmak için 10 insan gereklidir" diyecekti.

☆ 16 Mart 1988-Halepçe katliamı

ABD emperyalizminin desteğini o günlerde arkasına alan Saddam Hüseyin, Kürt halkına karşı pervasız saldırılar düzenliyordu. İran'la süren 8 yıllık savaşın ardından iç temizliğe yönelen Saddam, Halepçe'de Kürt halkına kimyasal silahlarla saldırdı. Saldırıda 5 bin Kürt hayatını yitirdi. İnsanlar ölümün nasıl geldiğini dahi anlayamadılar. Kimyasal gazların etkisinin yıllarca sürdüğü görüldü.

24 Mart 1983 - Sefaköy direnişi

"Eğer çivi yapılmış olsaydı bu adamlardan Daha sağlam bulunmazdı onlardan."

Nerede boşluk varsa, orayı doldurmakta tereddüt etmeyenlerdendi Mehmet Ali. Öylesine çok yönlü, öylesine çalışkandı ki, Adana'da boşluk oluştuğunda İsmail'in aklına ilk onun gelmesi boşuna değildi. "Kaçmalarla, göçmelerle tozarken Avrupa yolları", Adana il komitesine koşar adımlarla gitti Mehmet Ali.

Sefaköy Direnişi'nde, Aslan Tel yoldaşı ile birlikte İsmail'in önüne geçip bedenini siper eden, bir eylem hazırlığı için İstanbul'a çağrılan Mehmet Ali'den başkası değildi. İsmail Cüneyt, ateş açarak çemberi yarıp çıkarken, iki yoldaş bu granitten kaleyi zaptederek şehit düştüler.

İsmail'in komutasındaki Sefaköy direnişi, üç işkencecinin de ölmesiyle sonuçlanmıştı. Hem de faşist generallerin meydanlarda "ezdik-bıçtık" diye nutuk attıkları bir dönemde, 1983 yılının Mart ayında... Baharda toprağa düşen tohum oldular...

Bir yıl kadar sonra, bir tesadüf sonucu İsmail Cüneyt'i bulduklarında, aynı gece "göztaltında kaybettiler." Kurşuna dizmişlerdi hunharca...

İsmail Cüneyt, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel'den oluşan ihtilalci komünist müfreze, Sefaköy'deki evi, granitten bir kaleye dönüştürdüler. Tıpkı 12 Eylül'ün ilk günlerinde Osman Yaşar Yoldaşcan'ın çatışarak girdiği Bağcılar'daki inşaatı çevirdiği gibi...

12 Eylül'ün yukarıdan aşağıya hakimiyetini tamamen kurduğu, devrimin yenilgisinin kesinleştiği ve yaprağın dahi kılmıdamadığı o günlerde, yine bir avuç kır çiçeği, "dövüşenler de var bu havalarda" dedi ve Sefaköy'le sarstı bu kez ülkeyi. Sefaköy, faşist cuntaya karşı direnişin bitmediğini, ihtilalci komünistlerin mücadeleyi kesintisiz sürdürdüklerini gösterdi. Şairin dediği gibi "çivilerin baladı"nı sundular. Her biri birer çivi gibiydiler. Yoldaşcan'ın 12 Eylül geldiğinde söylediği gibi "çivi çiviye söker"di. Öyle de oldu.

☆ 18 Mart 1883-Proletaryanın ideolojisinin yaratıcısı Karl Marx öldü

☆ 28 Mart 1940-II. Emperyalist savaş sırasında faşist Almanya tarafından, Auschwitz toplama kampı kuruldu.

☆ 28 Mart 1986 Mahsun Korkmaz şehit düştü

PKK MK üyesi, PKK'nin '84 Erüh Şemdinli baskınının komutanı Mahsun Korkmaz çatışmada şehit düştü.

☆ 30 Mart 1972-Kızıldere direnişi

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idamını önlemek isteyen THKP-C ve THKO militanları ortak bir eylemle 3 İngiliz'i kaçırdılar ve Tokat'a bağlı Kızıldere köyünde gizlendiler. Köyün muhtarının ihbarı sonucu devletin kolluk güçleri baskın düzenledi. Kızıldere'de saatlerce süren bir çatışma yaşandı ve çatışmada THKP-C önderi Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ahmet

Atasoy, Sabahattin Kurt, Ertan Saruhan, Hüdaî Arıkan, Sinan Kazım Özudoğru, Nihat Yılmaz, Ömer Ayna ve Saffet Alp şehit düştü. Kızıldere devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden biri oldu. "Biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" meydan okuyan Mahir Çayan ve diğer şehitler, direnme mirasını teslim ettiler yeni kuşaklara.

Mart ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

4 Mart 1992-Eralp Yazar

13 Mart 1995-Zeynep Poyraz

24 Mart 1983-Aslan Tel / Mehmet Ali Doğan

30 Mart 1995-Hakan Çabuk

14 Mart 1883-Karl Marks yaşamını yitirdi

Bilimsel sosyalizmin kurucularından Karl Marks, bugün hala eserleriyle yaşıyor, işçi sınıfına yol gösteriyor. Engels ile birlikte kaleme aldıkları "Komünist Manifesto" en fazla farklı dillere çevrilen ve basılan bir eser olma özelliğini koruyor. Kapitalizmi en iyi tahlil eden ve insanlığın kurtuluşunun sınıfsız-sömürsüz bir toplumda olacağını bilimsel olarak ortaya koyan bir deha olarak anılıyor. Eserleri ve mücadelesiyle daima yaşayacak...

Aşağıda onun ölümünün ardından mezarı başında en yakın dostu, yoldaşı Engels'in konuşmayı yayınlıyoruz.

14 Mart günü, öğleden sonra üçe çeyrek kala, yaşayan düşünürlerin en büyüğü artık düşünmez oldu. Ancak iki dakika yalnız bıraktıktan sonra, odaya girince, onu koltuğunda rahat rahat, ama sonsuzluğa dek, uyumuş bulduk.

Avrupa ve Amerika militan proletaryasının bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, tarihsel bilimin bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, ölçülemez. Bu devin ölümü ile bırakılan boşluk, kendini duyumsatmakta gecikmeyecek.

Nasıl ki Darwin organik doğanın gelişme yasasını bulduysa, Marks da insan tarihinin gelişme yasasını, yani insanların, siyaset, bilim, sanat, din, vb. ile uğraşabilmelerinden önce, ilkin yemeleri, içmeleri, barınmaları ve giyinmeleri gerektiği; bunun sonucu, maddi ilksel yaşama araçlarının üretimi ve böylece, bir halk ya da bir dönemin her iktisadi gelişme derecesinin, devlet kurumlarının, hukuksal görüşlerin, sanatın ve hatta sözkonusu insanların dinsel fikirlerinin üzerinde gelişmiş bulundukları temeli oluşturdukları ve buna göre, bütün bunların şimdiye değin yapıldığı gibi değil, ama tersine, bu temele dayanarak açıklamak gerektiği yolundaki, daha önce ideolojik bir saçmalıklar yığını altında üstü örtülmüş bulunan o temel olguyu buldu.

Ama hepsi bu değil. Marks günümüz kapitalist üretim tarzı ile onun sonucu olan burjuva toplumun özel hareket yasasını da buldu. Artı-değerin bulunması sonunda, bu konuyu aydınlattı; oysa burjuva iktisatçıların olduğu kadar sosyalist eleştiricilerin de daha önceki bütün araştırmaları, karanlıklar içinde yitip gitmişlerdi.

Bu türlü iki bulgu koca bir yaşam için yeterdi. Kendisine böyle bir tek buluş yapma nasip olana ne mutlu! Ama Marks araştırmada bulunduğu her alanda (bu alanların sayısı çoktur ve bir teki bile yüzeysel irdelemelerin konusu olmamıştır), hatta matematik alanında bile, özgün buluşlar yaptı.

Bilim adamı olarak buydu. Ama onun etkinliğinde asıl önemli olan, hiç de bu değildi. Marks için bilim, tarihi etkinliğe geçiren bir güç, devrimci bir güçtü. Pratik uygulamasının düşünülmesi belki de olanaksız olan herhangi bir teorik bilimdeki bir bulgudan duya-bileceği sevinç ne denli katıksız olursa olsun, sanayi için, ya da genel olarak tarihsel gelişme için doğrudan doğruya devrimci bir önem taşıyan bir bulgu sözkonusu olduğu zaman duyduğu sevinç bambaşkaydı. Böylece Marks, elektrik alanındaki bulguların gelişmesini ve daha şu son günlerde, Marcel Deprez'in çalışmalarını çok dikkatli bir biçimde izliyordu.

Çünkü Marks, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinmelerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini kendisine ilk onun vermiş bulunduğu modern proletaryanın kurtuluşuna yardımcı bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu.

Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve bir başarı ile savaştı o. 1842'de birinci Rheinische Zeitung'a, 1844'te Paris'teki Worwärts'a, 1847'de Brüksel'deki Deutsche-

Brüsseler-Zeitung'a, 1848-1849'da Neue Rheinische Zeitung'a 1852'den 1861'e değin New York Tribune'e katkı, ayrıca, bir sürü kavgaya broşürünün yayınlanması, tüm yapıtının doruğu olan büyük

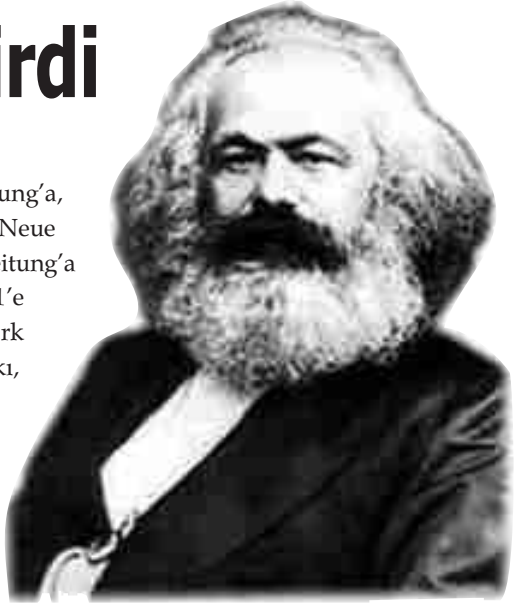
Uluslararası Emekçiler Derneği'nin kuruluşuna değin, Paris, Brüksel ve Londra'da çalışma... İşte eğer başka hiçbir şey yapmasaydı bile, yapıcısının gurur duyabileceği sonuçlar.

Marks, işte bu yüzden zamanının en sevilmeyen ve en çok karaçalınan adamı oldu. Mutlakiyetçi olduğu kadar cumhuriyetçi hükümetler de kovdular onu; tutucu burjuvalar ile aşırı demokratlar onu karaçalma ve kargışlara boğmakta birbirleri ile yarışıyorlardı. O bütün bunları, hiç aldırmaksızın, örümcek ağı gibi yolunun dışına atıyor ve ancak çok zorunlu durumlarda yanıtlıyordu.

Sibiryada madenlerinden Kaliforniya'ya değin, Avrupa ve Amerika'nın her yanına dağılmış, tüm dünyanın milyonlarca devrimci militanı tarafından ululanmış, sevilmiş ve aklanmış olarak öldü o. Ve ben çekinmeden söyleyebilirim ki, onun birçok karşı-düşüncede olan hasmı olabiliirdi, ama kişisel düşmanı pek o kadar yoktu.

Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, yapıtı da!

17 Mart 1883
Highgate Mezarlığı, Londra

11-13 Mart 1995-Gazi anti faşist halk direnişi

Yükselen kitle hareketinden rahatsızlık duyan faşist diktatörlük provakasyon girişimlerine yönelmişti. 11 Mart gecesi Gazi mahallesinde bir kahveyi tarayan kontrgerilla, bir Alevi dedenin ölümüne yol açtı. Bunu duyan Gazi halkı sokaklara döküldü ve katillerin peşine düştü.

"Katiller karakolda" sloganıyla başlayan barikat savaşı, İstanbul'un birçok semtinden işçilerin ve emekçilerin Gazi'ye akmasıyla kısa sürede kitleselleşti ve Gazi'yi bir direniş kalesine çevirdi. Bunların içinde "bizsiz olmaz bu işler" diyerek Gazi'ye koşan ve orada şehit düşen Zeynep Poyraz da vardır. Başka bölgelerden gelen yoldaşlar, Gazi'deki yoldaşlarla bir araya gelip ilk değerlendirmeyi yaparlar. Kararları; "burada ölmeliyiz" dir.

Ertesi sabah karakol civarında çatışma yeniden başlar. Aralarında Zeynep Poyraz yol-daşın da şehit düştüğü çatışma, o gün yaşanır.

İstanbul'un bir ucundan Gazi'ye koşan Zeynep, Gazi direnişindeki ilk şehidimiz olur. Bu olay, yoldaşlarımızdaki savaşıma azmini daha da kamçılar.

Devlet, üç gün boyunca Gazi'ye giremedi. Aralarında Zeynep Poyraz'ın da bulunduğu 17 devrimci ve emekçi, şehit düştü. Devletin teslim alma ve bölme politikalarına karşı kitleler, üç gün boyunca sokak sokak dövüştüler, ölümü gözlerde küçülttüler.

Gazi direnişi devam ettiği sırada, İstanbul başta olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında protesto gösterileri yapılmaktadır. Bunlardan biri de Ümraniye-1 Mayıs Mahallesi'nde gerçekleşir. Bu gösteride polis, kitlenin üzerine ateş açar. Eylemin örgütleyicilerinden Hakan Çabuk yoldaş, orada ağır yaralanır ve kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirir. Hakan, Gazi direnişinde yitirdiğimiz ikinci yoldaşımız olur. Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde toplam 23 kişi, bu büyük direnişte can verirler.

Feminizm mi Sosyalizm mi?

Yayınevimiz tarafından çıkartılan *Feminizm mi Sosyalizm mi* adlı kitabın Giriş bölümünü yayınlıyoruz.

Tarihsel olarak miyadını doldurmuş ve proleter kadın hareketi karşısında yenilmiş olmasına rağmen, feminizm son yıllarda giderek yaygınlık kazanıyor, güçleniyor. Özellikle ülkemizde 15-20 yıl öncesine kadar, orta sınıf kadınların marjinal eylem ve örgütlenmeleri ile sınırlıyken, bugün neredeyse “kadın hakları için mücadelenin tek yolu” olarak gösteriliyor. Ve ne yazık ki, devrimci hareketlerin içine de her geçen gün daha fazla nüfuz ediyor.

Kadının kurtuluşu için “feminizm mi, sosyalizm mi” sorusunu sormak bile abes karşılanabilir; öyledir de. Gerek teorik, gerekse pratik olarak kadının kurtuluşunun sosyalizmden geçtiği kanıtlanmıştır çünkü. Fakat çoğu kez bizim için son derece açık olan bir sorun, geniş kitleler için aynı açıklıkta görülmeyebilir. Ya da dönemsel gerileyişler, daha önceden “defteri dürülmüş”, geçmişte kalmış akımların yeniden siyaset sahnesinde yer almasını, popüler hale gelmesini sağlayabilir. Bu durumda geçmişte verilmiş çok yönlü mücadeleyi yeniden hatırlatmak, aynı zamanda bugünkü biçimleriyle de bir kez daha mücadele etmek zorunlu hale gelir.

Feminizm de bu durumdadır. Tarihsel olarak miyadını doldurmuş ve proleter kadın hareketi karşısında yenilmiş olmasına rağmen, feminizm son yıllarda giderek yaygınlık kazanıyor, güçleniyor. Özellikle ülkemizde 15-20 yıl öncesine kadar, orta sınıf kadınların marjinal eylem ve örgütlenmeleri ile sınırlıyken, bugün neredeyse “kadın hakları için mücadelenin tek yolu” olarak gösteriliyor. Ve ne yazık ki, devrimci hareketlerin içine de her geçen gün daha fazla nüfuz ediyor.

Zaten durumu daha vahim kılan, günümüzde feminizmin güçlenip yaygınlaşmasının, kendilerine “devrimci”, “sosyalist” diyen kadınlar aracılığıyla gerçekleştirilmesidir. “Sosyalist feminizm” adıyla, feminizmin devrimci hareketlerin içine sokulmuş olmasıdır.

Her şeyi psikoloji ile, onu da cinsel güdülerle açıklayan Freud ile Marks’ı birleştirme iddiasıyla ortaya çıkan From ne kadar Marksistse; feminizmle sosyalizmi birleştirmeye çalışanlar da o kadar sosyalisttir! Bu tür birleştirme çabaları, bugüne kadar birçok kez denendi. Ama her taklidin aslını güçlendirmesi gibi, bu çabalar da sözkonusu akımları güçlendirdi. Feminizm konusunda da yaşanan budur.

“Sosyalist feministler” bir burjuva akım olan ve en fazla orta sınıf kadınlarını kucaklayan feminizme, adeta “hayat öpücüğü” sundular ve onun asla ulaşamayacağı işçi-emekçi kadınlara doğru yayılmasına önayak oldular. Bunu ne kadar başardıklarından bağımsız olarak, yapmaya çalıştıkları şey son derece tehlikeli ve zararlıdır. Ve başta ideolojik

olmak üzere her tür mücadeleyi zorunlu kılmaktadır.

* * *

Feminizmin güçlendiği son 20 yıllık dönemde, dünyada ve ülkemizde kadın hakları yönünden gelişmelere kısaca bir gözattığımızda, nasıl bir gerileyiş içinde olduğumuzu görebiliriz.

Kadına dönük sınıfsal ve cinsel saldırılar, emperyalist ülkeler başta olmak üzere tüm dünyada artıyor. Emperyalist ülkeler, 11 Eylül sonrasında sadece devrimcilere ve kitle hareketlerine değil, kadın haklarına dönük saldırılarda da pervasızlaştılar.

Geri bıraktırlmış ülkelerde yaşananlar ise, ürkütücü boyutlara ulaştı. Hindistan’da kadınlara toplu tecavüzler, Mısır ve Libya’da şeriat ilan edilmesi ve direnen kadınlara dönük cinsel saldırılar, Afganistan’da ve Ortadoğu’da ABD’nin işgali başladığı andan itibaren kadınları örtünmeye ve eve kapanmaya zorlayan radikal dinci örgütlenmelerin

güçlenmesi, cins olarak kadının yaşadığı saldırıların sadece bazılarıdır.

Ülkemizde ise, özellikle AKP hükümetleri döneminde- kadın haklarına dönük saldırılar, sistemli bir biçimde tırmanmaktadır. Kadın cinayetlerindeki artıştan kürtaj konusunda örtük yasaklamalara, kız çocuklarının türbana sokulmasına zemin hazırlayan 4+4+4 eğitim sisteminden ev içinde kadının konumunun düşürülmesine kadar, her alanda olağanüstü bir saldırı dalgası estirilmiştir. Bunda AKP’nin dinci-gerici karakterinin etkisi olmakla birlikte, asıl belirleyici olan, devrimci mücadelenin geriye düşmüş olmasıdır. Burjuvazinin, sömürüyü genel olarak artırma çabasında, kadına daha büyük bir pay düşmüştür. Yani **asıl sorun, hükümetteki partinin kimliği değil, burjuvazinin sınıf olarak yönelimidir.** Emekçi kadının dünya genelinde yaşadığı hak kayıplarını, farklı dozlarda bizim ülkemiz de yaşamaktadır.

Bütün ülkelerde işçi sınıfının yaşadığı hak kayıplarıyla beraber kadının iş güvencesi giderek azalmakta, çalışan kadın sayısı düşmekte; parlamento gibi kurumlara sembolik olarak kadınların girmesine rağmen, kadının iş ve sosyal yaşamdaki yeri giderek daralmaktadır. Buna, reel ücretlerinin düşmesini, sosyal haklarını kaybetmelerini de eklemeliyiz.

* * *

Feminizmi güçlendiren zemini de bundan ayrı düşünemeyiz. Asıl neden, genel olarak sosyalizmin yenilgisi, devrimci yapıların güç ve prestij kaybıdır.

İlk olarak Fransız devrimiyle ortaya çıkan feminizm, devrimde aradığını bulamadı. Çünkü burjuvazi, iktidara geldiği andan itibaren gericileşti ve kadınların hiçbir talebini yerine getirmede. İlk kırılma ve yol ayrımı da o noktada yaşandı. Burjuvazinin kadınlara ve yoksullara hiç bir şey vermediğini gören kimi kadınlar, bu kez burjuvaziye karşı savaş açtılar ve feminizmden koptular. İlk ortaya çıktığında ilerici bir nitelik taşıyan feminizm, burjuva kadınlarla sınırlı kaldı ve gericileşti.

19. yüzyılın sonunda proleter kadın hareketi gelişmeye başladı. Bunun karşısında feminizmin hiç şansı yoktu. Çünkü **feminizm, işçi-emekçi kadının sorunuyla ilgilenmiyordu;**

sistemin değişmesini değil, düzeltilmesini istiyordu. 1917 Ekim Devrimi ile birlikte açılan “proleter devrimleri çağı”nda ise, hem ideolojik-siyasal, hem de tarihsel olarak geriye düşmüştü.

Dünyanın ilk proleter devleti olan Sovyetler Birliği, kadın hakları konusunda da çığır açtı. O güne dek en ileri burjuva devletin bile gerçekleştirmediği hakları yaşama geçirdi. Kadının kurtuluşunun işçi sınıfının kurtuluşuyla birlikte olacağını somut olarak gösterdi. Bu yıllarda feminizm dibe vurdu.

Ne zaman ki, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalizmden geriye dönüşler başladı ve revizyonizm baskın hale geldi, feminizm de güçlenmeye başladı. Avrupa’da feminizmin en parlak dönemi olan ‘70’li yıllar, “Avrupa komünizmi” denilen revizyonist-reformist partilerin büyüdüğü yıllardır. Proleter devrimlerin karşısına “barışçıl devrim”le çıkan, parlamentoda çoğunluğu ele geçirmeyi esas alan bu partiler, kadın sorununda feminizmi beslediler. Burjuvazi, sosyalizm tehlikesine karşı bu partileri ve feminizmi destekledi, önlerini açtı.

Ülkemizde ise 12 Eylül sonrası yenilgi dönemi ve tasfiyecilik, feminizme kan taşıdı. ‘90’ların ikinci yarısından itibaren Kürt ulusal hareketinde başgösteren gerilemeyle birlikte, feminizm adeta ‘altın çağını’ yaşama başladı.

* * *

Tasfiyecilik, siyasette reformizmi güçlendirmiştir; reformizmin kadın sorunundaki karşılığı ise feminizmdir. Feminizm bu nedenle her noktadan reformizmin kalıplarını kullanır: **İdeolojide sınıf uzlaşmacılığı, siyasette düzen-içilik, örgütlenmede yataylık, gevşeklik, şekilsizlik...**

Feminizm mücadele hattını “kadın bedeni”ne odaklar ve “ataerkil” yaklaşımlara karşı tepki gösterir; böylece dikkatleri emperyalist-kapitalist sistemin özünden uzaklaştırır. Proleter kadının, burjuva kadınla birlikte proleter erkeğe karşı savaşmasını öğütler; böylece proleter kadını sınıf kardeşine düşmanlaştırır, kadın sorununun kaynağının sınıfsal olduğunu gözlerden gizler.

Örneğin, işçi-emekçi erkeklerin de “erkek egemen toplum”un erkeğe sunduğu nimetlerden yararlanarak kadınları ezdiğini söyler de; burjuva kadının sınıfsal konumunu kullanarak işçi-emekçi kadını ezdiğini-sömürdüğünü söylemez.

Tasfiyecilik, siyasette reformizmi güçlendirmiştir; reformizmin kadın sorunundaki karşılığı ise feminizmdir. Feminizm bu nedenle her noktadan reformizmin kalıplarını kullanır: İdeolojide sınıf uzlaşmacılığı, siyasette düzen-içilik, örgütlenmede yataylık, gevşeklik, şekilsizlik...

Feminizm mücadele hattını “kadın bedeni”ne odaklar ve “ataerkil” yaklaşımlara karşı tepki gösterir; böylece dikkatleri emperyalist-kapitalist sistemin özünden uzaklaştırır. Proleter kadının, burjuva kadınla birlikte proleter erkeğe karşı savaşmasını öğütler; böylece proleter kadını sınıf kardeşine düşmanlaştırır, kadın sorununun kaynağının sınıfsal olduğunu gözlerden gizler.

Bütün bunlar, kadın hakları için feminist içerikteki mücadelenin son derece güçsüz ve etkisiz kalmasını kaçınılmaz hale getirir. Zaman zaman, konjonktürel etkilerle ve asıl olarak da kitle hareketindeki genel yükselişin etkisiyle kadın haklarında kimi iyileştirmeler olsa da, feminist hareketin kendi başına mücadele ederek elde ettiği herhangi bir hak, ne dünyada ne ülkemizde yoktur. Çünkü kadının “cins olarak” taleplerinin de, “sınıf olarak” vereceği mücadeleden bağımsız karışılması ihtimali yoktur.

Mesela kürtaj hakkı, 1970’lerde bütün dünyada esmekte olan anti-emperyalist ve devrimci dalganın bir sonucu olarak pekçok ülkede yasalaşmıştır. Mesela, genel oy hakkı, Fransız devrimindeki kadınların talebi olarak ortaya çıkmış olsa bile, 1917’ de Ekim Devrimi’yle birlikte hayat bulmuştur. Mesela, ülkemizde kadın kotası ve eşbaşkanlık sistemi, Kürt siyasal hareketinin yükselişi üzerinden yaygınlaştırılabilmiştir. Diğer taraftan, feminist hareketin son yıllarda en önemli gündemi olan kadın cinayetleri konusunda etkili bir mücadele ve sonuç alıcı en küçük bir yasal düzenleme gerçekleştirilmesi mümkün olmamıştır; devrimci hareketin genel yükselişi koşulları dışında gerçekleştirilmesi ihtimali de yoktur.

Zaten feminizm, işçi-emekçi kadınların sınıfsal taleplerini hiçbir zaman gündemine almamış, hatta bu talepleri savunan kesimlerle arasına mesafe koymuştur. Onun mücadelesinin odağında genel olarak “kadın sorunu” bile değil, burjuva, küçük-burjuva kadınların sorunları ve talepleri bulunmaktadır. Oy hakkından miras hakkına, kürtajdan cinsel özgürlüğe, kadına yönelik şiddetten tecavüze kadar, öncelikle mülk sahibi burjuva, küçük-burjuva kadınların işine yarayacak taleplerin peşine düşmüştür de; “eşit işe eşit ücret”, “işyerinde kreş hakkı”, “toplu yemekhaneler” gibi asıl olarak işçi-emekçi kadınların yaşam ve çalışma koşullarını rahatlatacak hiçbir talebi, mücadele programına almamış, bu konularda tek bir adım bile atmamıştır. Çünkü bu talepler, özünde sınıfsal taleplerdir ve burjuvazinin çıkarlarına ters düşmektedir.

Mesela Çarlık Rusyası’nda feministlerin düzenlediği kadın toplantılarında işçi kadınların talepleri (eşit işe eşit ücret, kreş, uzun çalışma saatlerinin kısaltılması, patronların insanca davranması vb.) feministler tarafından tartışılmadan reddedilmiştir. “Kadınların Eşitliği için

Birlik” adlı feminist örgütün toplantıları, işçi kadınların merakla gelip, hıza uzaklaştığı yerler olmuştur. Diğer taraftan, feministlerin çalışma programları içinde “hizmetçi kadınlarla kadın işverenler arasında huzurlu iş ortamını sağlamak” gibi, gerçekleşmesi ancak işçi kadınların ezilmesine bağlı girişimleri vardır. Ve elbette bu “huzurlu iş ortamı” talebi, evdeki “yardımcı kadınlar”ın değil, onları çalıştıran burjuva, küçük-burjuva kadınların talebidir.

Bu durum sadece Rusya ile ve 1900’lerin başıyla sınırlı değildir. Avrupa’dan Amerika’ya ve günümüze kadar uzanan genel yaklaşımdır. 1970’lerde, işçi kadınlar doğum izni için mücadele ederken, ABD’li feminist örgütler buna karşı durmuştur. Bu talepler, orta sınıf kadınların erkeklerle arasındaki kariyer rekabetinde aleyhlerine kullanıldığı için de karşı çıkmaktadırlar.

Böylesi bir nesnellik nedeniyle de, **feminizm hiçbir dönem işçi-emekçi kadınlar arasında yaygınlaşmamış, “orta-sınıf kadınlar”ın hareketi olarak kalmıştır.** Çünkü feminizmin öncelikle erkek egemenliğini hedef alan karakteri, işçi-emekçi kadınların dünyasına yabancıdır.

* * *

Feminizm, genel olarak sosyalizme, sosyalistlere ve devrim fikrine karşıdır. Bugün feminizmin kimi dallarının “sosyalist feminizm”, “Marksist feminizm” gibi isimler kullanmalarına rağmen bu böyledir.

Günümüzde “İslami feminizm”den, “anarşist feminizm”e, “liberal feminizm”den “radikal feminizm”e kadar sayısız çeşitlilikle feminizm icad edilmiştir. Ancak başındaki takısı ne olursa olsun, sözkonusu isim tamlamalarında, “nitelenen” ve “tanımlanan” kelime “feminizm”dir. Özünü, ruhunu, felsefesini, ideolojisini, sınıfsal kimliğini “feminizm” kelimesinden almaktadır.

Mesela “sosyalist feministler”, hem kadınlara baskının sorumlusu gördükleri “erkek egemenliği”ne, hem de işçi sınıfının sömürsünden sorumlu olan kapitalizme karşı mücadele ettiklerini söylerler. Oysa bir işçi kadının, sınıf mücadelesinde burjuvaziye karşı erkek işçilerle birlikte; cins olarak ise, burjuva kadınlarla birlikte erkek işçilere karşı mücadele etmesi mümkün değildir. Ya işçi sınıfı olarak sermayeye karşı birleşecek; ya da bütün sınıflardan kadınlar, bütün sınıflardan erkeklere karşı biraraya gelecektir. İkisini birlikte yürütmek

mümkün olmadığı gibi, eşyanın tabiatına da aykırıdır. **Burjuva kadınla, onun hizmetçisi-çalışanı olan kadın, hangi taleplerle biraraya gelecek ve birlikte mücadele edecektir?**

Kısacası “sosyalist feministler”in, kendi deyimleriyle Marksizmi feminizmle birleştirme çabası, böylesine paradokslarla dolu ve yaşama aykırıdır. Gerçekte feminizme kan taşımaktan başka bir anlam ifade etmez.

Başına hangi sıfat getirilirse getirilsin, feminizmin özü -ton farklarıyla- aynı kalmaktadır. “İslami feminizm” Kuran’ın kadını ikinci sınıf gösteren ve aşağılayan bütün ayetlerini feminist bakış açısıyla yorumlamaya çalışırken; “sosyalist feminizm” kadın mücadelesine “sınıfsal” bir sos bulaştırmaktadır sadece. Özde ise, bütün feminist akımlar, kadının “erkek” tarafından ezildiğinde ve kurtuluşunun “erkeğe karşı” verilecek mücadeleyle gerçekleşeceğinde hemfikirdirler. Bunun yanında söyledikleri herşey, birer teferruattır, bu özü değiştirmemektedir.

* * *

Feminizmin, sosyalizme duyduğu düşmanlık öylesine boyutludur ki, sosyalizme söylem düzeyinde bile tahammül edememektedir. 2013 yılının 8 Mart’ında, İstanbul’da yaşanan ayrışma, bu yönüyle çarpıcıdır.

Devrimci örgütlerle kadın platformu arasında zaten bir ayrışma uzun yıllardır sözkonusuydu. Devrimci örgütlerin önemli bir kısmı, “Devrimci 8 Mart Platformu” içinde ve “kadın-erkek elele mücadeleye” sloganıyla 8 Mart kutlamalarını gerçekleştirirken; bir kısmı ise, siyasette reformizme ve kadın sorununda feminizme yakınlaştıkça, kadın platformunun “erkeksiz” ve feminist 8 Mart’ına katılmak için uğraşıyordu. Bu kesimin, erkekleri dışlamak, erkeğe karşı mücadele etmek vb konularda feminist jargonun ve tarzın bütün gereklerini yerine getirmelerine rağmen, yer yer kadının sınıf olarak ezildiğinden de sözetmeleri, feministlerden büyük tepki alıyordu. 2013 yılında ise feminist örgütler, “sosyalist feminist”leri de dışlayarak ayrı bir 8 Mart örgütlediler.

Feministlerin, özünde feminist bile olsa “sosyalist” önekinin alanlara karşı bu tahammülsüzlüğü; kadın sorununun çözümünde sosyalizmin gerçek bir örnek yaratabilmiş olmasına, gerçekte kadın sorunu ile sadece sosyalizmin yan yana gelebilmesinedir.

Feminizm, kapitalist sömürü sistemini fazla rahatsız etmeden, sistemin özüne dokunmadan kadın sorununun

Kadın sömürüsünün kaynağında özel mülkiyet olduğuna göre, özel mülkiyet düzeni tümüyle ortadan kalkmadan kadın sorunu da çözülmecektir.

Sosyalizm özel mülkiyeti kaldırdıkça, kadının kurtuluşu konusunda da ilerleme kaydeder. Özel mülkiyetin tümüyle kalkacağı toplumsal sistem komünizmdir; kadın sorunun tümüyle çözüleceği sistem de komünizmdir.

Sosyalist Sovyetler Birliği, kadının gerçekten önemli kazanımlar elde edebildiği, hem sınıfsal hem de cinsel anlamda kurtuluşunun ilk adımlarının atıldığı en somut örnektir. Sömürücü toplumların başlangıcından bugüne, kadın haklarının en ileri noktaya geldiği yer, sosyalist SB’dir.

çözülebileceğini vaazetmektedir. Çünkü feminizm burjuva ideolojisidir ve burjuva kadının haklarını savunmaktır. Kapitalizmin özüyle bir sorunu yoktur; burjuva kadınların, kapitalizmin “nimetleri”nden faydalanma düzeyini artırmakla ilgili talepleri vardır. Bu nedenle, bütün kazanımlarını düzenin temel kurumlarına dokunmadan gerçekleştirmeye çalışırlar.

ABD’de 1990’lı yıllarda feminist örgütler “kürtaj hakkı” için yürüttükleri faaliyetlerde, bütün enerjilerini ve bütçelerini kürtajı yasalaştıracağını söyleyen Demokratlar’ın seçim kampanyalarına harcamıştır. Çarlık Rusya’sında feminist örgütler, “kadınlara oy hakkı” karşılığında, I. Emperyalist savaşa girmeyi savunmuştur.

Feminizmin sosyalizme olan düşmanlığı, özellikle Sovyetler Birliği’nde kadınların kazanımlarına karşı saldırganlıkta kendisini gösterir. Sosyalizmin de kadın sorununu çözmediğini, bu nedenle sosyalizmde bir çıkış aramamak gerektiğini söylerler. Kadın hakları konusunda bütün olumlu örnekleri, İsviçre başta olmak üzere Avrupa’nın kapitalist ülkelerinden verirler. Onlardan çok daha fazlasını başarmış olan sosyalizmin, hatta Küba, Çin vb halk demokrasisi ülkelerinin muazzam örnekleri, feminist literatüre hiç girmez. Bilinçli bir şekilde görmezden gelir, unuttururlar.

Bu tutumları, her türden feminizmin bir burjuva ideolojisi olduğunun en açık göstergelerinden biridir.

“Sosyalist feminist”ler ise, “sosyalizmin zaten nihai çözümü getirmeyeceği” gerçeğinden hareketle, SB’de kadın hakları konusundaki devasa kazanımlardan daha fazla “eksiklikleri” üzerinde dururlar. Ve hemen arkasından, Stalin’e bir de kadın sorunu üzerinden saldırmaya kalkarlar.

Kadın sömürüsünün kaynağında özel mülkiyet olduğuna göre, özel mülkiyet düzeni tümüyle ortadan kalkmadan kadın sorunu da çözülmecektir. Sosyalizm özel mülkiyeti kaldırdıkça, kadının kurtuluşu konusunda da ilerleme kaydeder. Özel mülkiyetin tümüyle kalkacağı toplumsal sistem komünizmdir; kadın sorunun tümüyle çözüleceği sistem de komünizmdir.

Sosyalist Sovyetler Birliği, kadının gerçekten önemli kazanımlar elde edebildiği, hem sınıfsal hem de cinsel anlamda kurtuluşunun ilk adımlarının atıldığı en somut örnektir. **Sömürücü toplumların**

başlangıcından bugüne, kadın haklarının en ileri noktaya geldiği yer, sosyalist SB’dir.

Elbette ki, yaklaşık 30 yıllık sosyalizm deneyimi içinde (ki bunun önemli bir kısmı iç savaşlarla, II. Emperyalist savaşla ve bunların yarattığı yıkımlarla geçmiş tir), sosyalist insanın genelinde olduğu gibi kadın hakları konusunda da kimi eksiklikler, hatta yanlışlar olabilir. Ancak bunlar kadınların muhteşem kazanımlarını gözden düşürmek, sosyalizmi yıpratmak, SB’yi ve Stalin’i “başarısız” göstermek adına yapıyorsa; orada, sosyalizmi küçültmeye-burjuva ideolojisini güçlendirmeye çabalayan özel bir hesap sözkonusudur.

* * *

Feminizmin örgütlenme modeli de, ideolojisine uygundur. Ayrı kadın örgütleri kurmak, ayrı kadın toplantıları düzenlemek, ayrı kadın eylemleri örgütlemek, feminizmin genel tutumdur. İş, kadınların örgütlediği eylemlere destek vermek için alanda bulunan erkeklere, hatta alandaki erkek simit satıcılarına, erkek gazetecilere saldırmaya kadar varmışlardır.

Toplunun yarısı kadındır; ama toplumun yüzde 90’ı, kadınıyla erkeğiyle işçi-emekçi kitlelerdir. Burjuva kadını kazanma adına, proleter-emekçi erkeği dışlamak, kadınların hak alma mücadelesini bilinçli olarak darbelemek, burjuvazinin “böl-parçala-yönet” taktiğine destek sunmaktır.

Hiçbir cins, sınıfsal konumundan bağımsız olarak düşünmez. Yaşam karşısında öncelikle sınıfsal kimliğiyle bulunur. “Bağımsız”lık, burjuva ideolojisine entegrasyondan başka birşey değildir. Benzer biçimde “bağımsız kadın örgütleri” kurmayı savunmak da, burjuva ideolojisinin bir yansımasıdır.

Kadın sorunu elbette ki, önemli bir konudur ve özel olarak ele almayı, özel bir kadın çalışması yürütmeyi gerektirir. Ancak **bu çalışma, sınıf kardeşleriyle birlikte aynı çatı altında yürütülmelidir.** Sendikaların kadın komisyonları geniş kadın kitlelerini kazanmak için özel ve yoğunlaşmış bir faaliyet yürütmelidir; fakat bu çalışma sendikanın çatısı altında olmalıdır, ayrı bir kadın sendikası kurmak biçiminde değil. Benzer biçimde, parti örgütlenmesinin de, kadın kitleleri örgütlemek ve eyleme seferber etmek, ileri çıkan unsurlarını kadrolaştırmak ve önlerini açmak için, özel politikalara, örgütsel biçimlere ihtiyaç vardır ve bu

vazgeçilmez önemdedir. Ancak hiçbir alanda bağımsız kadın örgütlenmeleri oluşturulması doğru değildir.

* * *

İlkel topluluklarda, kadın ve erkek arasındaki ilk toplumsal işbölümü gerçekleşmeden önce, kadınlarla erkekler arasında fiziksel güç farklılıkları da sözkonusu değildi. İlkel toplumların savaşçı ve avcı kadınları, bunun somut örneğidir. Kadın ve erkek arasında işbölümünün gerçekleşmesinden bugüne, kadınların anatomisi, kas ve kemik yapısı da, yaptıkları tarım ve ev işlerine bağlı olarak farklılaştı.

Sonrasında sömürücü egemen sınıflar, bu gerçeği kadınlar üzerindeki baskıyı artırmanın araçlarından, gerekçelerinden biri haline getirdiler. Mesela kapitalizmin yeni geliştiği dönemlerde, kadınların ancak sanat ve edebiyat alanında gelişebileceği, tıp vb pozitif bilimleri anlamayacağı iddia edilerek, kadınların üniversite eğitimleri sınırlandırıldı. Feodalizmde ise kadınların edebiyattan da anlamayacağı iddia ediliyor, ev işleri ve sanat dışında bütün alanlar kadınlara kapatılıyordu. Bugün yeniden vahşi kapitalizm döneminin argümanlarıyla çıkılıyor kadınların karşısına; üniversite sınavında sosyal bilimler kadınlara, fen bilimleri ise erkeklerle ayrılıyor. Yapılan bir araştırmaya göre, liseli genç kızlar, “erkekler tarafından beğenilmeyecekleri” korkusuyla üniversite sınavlarında tıp ve mühendislik alanlarını yazmıyorlar.

Bugün, demokratik devrimin “kadın emeğinin korunması” talepleri kapsamında, kadınların ağır işlerde çalıştırılmaması, biyolojik özelliklerinin dikkate alınması sözkonusudur. Özellikle doğum izni gibi maddeler, mutlak biçimde iyileştirmeye ihtiyaç duymaktadır.

Ancak sosyalizmin ekonomik inşasının ilerlediği aşamalarda, “kadınların yapamayacağı” işler giderek azalacak, kadın emeği ile erkek emeği arasındaki fark, komünist toplumda ortadan kalkacaktır.

Sosyalist Sovyetler Birliği’nde, bir yanıla emperyalist savaş koşullarının yarattığı ihtiyaç ortamında, bir taraftan toplu spor, daha iyi beslenme, yaşamda refah düzeyinin artması gibi nedenlerle, madencilik ve ağır sanayi gibi “erkek işleri”nde çalışan kadınların sayısında hızlı bir artış sözkonusudur.

Sosyalist toplum, cinsiyetçi işbölümünü de, “kadınlar bu işi yapamaz” aşağılamasını da adım adım etkisizleştirecektir.

Bugün artan dinci-gericilik, kadın ile erkeği yaşamda birbirinden

İlkel topluluklarda, kadın ve erkek arasındaki ilk toplumsal işbölümü gerçekleşmeden önce, kadınlarla erkekler arasında fiziksel güç farklılıkları da sözkonusu değildi. İlkel toplumların savaşçı ve avcı kadınları, bunun somut örneğidir. Kadın ve erkek arasında işbölümünün gerçekleşmesinden bugüne, kadınların anatomisi, kas ve kemik yapısı da, yaptıkları tarım ve ev işlerine bağlı olarak farklılaştı.

Sosyalizmin ekonomik inşasının ilerlediği aşamalarda, “kadınların yapamayacağı” işler giderek azalacak, kadın emeği ile erkek emeği arasındaki fark, komünist toplumda ortadan kalkacaktır. Sosyalist toplum, cinsiyetçi işbölümünü de, “kadınlar bu işi yapamaz” aşağılamasını da adım adım etkisizleştirecektir.

koparıyor, yaşam alanlarını ayırıştırıyor. Feminizm ise farklı gerekçelerle kadınla erkeği birbirinden koparıyor, birbirine yabancılaştırıyor, yer yer düşmanlaştırıyor. Özerk kadın alanları yaratmaya, kadınlarla ayrı toplantılar gerçekleştirmeye, erkekleri dışlamaya uğraşıyor. Kısacası birbirine zıt görünen bu iki akım, (feminizm ile dinci-gericilik) kadın ile erkeği birbirinden yalıtma konusunda objektif olarak aynı noktada buluşabiliyorlar.

Günümüzde bir yandan anneliğe övgüler dizilirken, bir yandan da kadın bedeni daha fazla cinsel nesne olarak kullanılmakta, aşırı zayıflık, yüksek topuklu ve dekolte giyimler “moda” olarak tüm kadınlara sunulmaktadır. (Öyle ki, ABD’de 10 yaşındaki kız çocuklarının yüzde 80’inin zayıflamak için diyet yaptığı saptanmıştır.) 1960’larda başlayan kadın bedenini belli bir kilo ile sınırla modası, 80’lerde 38 bedene, 2000’lerde ise 34 (sıfır) bedene kadar düştü. Bu trendler, kadın bedeninin erkeğin keyfi için varolduğu düşüncesinin, hem erkekler hem de kadınlar arasında yaygınlaşmasına yol açtı. Zaten amaç da, bu fikrin kabul görmesini, benimsenmesini sağlamaktı.

Kadın bedeninin cinsel bir nesne olarak pazarlayan sembollerden en bilineni Playboy dergisidir ve onun başında da bir kadın bulunmaktadır. 1988’den bu yana Christie Hefner adlı kadın, bu karlı şirketin yönetim kurulu başkanıdır. Hangi sınıftan olursa olsun cins olarak kadını savunan feminizm, bizzat kadınların kadını bir meta olarak kullanması karşısında, kendi paradoksunu yaşamaktadır. Tıpkı kadın ile erkeği birbirinden yalıtırcı dinci-gericilikle buluşması gibi...

Bize düşen; öncelikle kadınların yaşamda erkeklerden koparılmasını durdurmak, hayatı birlikte üretenlerin mücadeleyi de, örgütü de, eylem alanlarını da birlikte paylaşmalarını sağlamaktır. Ve bu, mücadelenin geleceği için vazgeçilmez önemdedir.

* * *

Ülkemizde feminizmin etkisine ilk kapılanlar, 12 Eylül yıllarında tasfiyecilikten en fazla etkilenen modern revizyonist, reformist örgütler oldu. Bu örgütlerin, 12 Eylül öncesinde kadına bakışlarının sorunlu olması dikkat çekicidir. Öyle ki, bunların çoğunda kadın kadrolar, “yardım-yataklık” şeklinde konumlandırılmıştır.

Feminizmin bu kadınlar üzerinden yükselmesi; reformist, modern-revizyonist örgütlerde hep ikinci planda tutulan, örgüt içinde de bunu yaşayan

kadın kadroların başkaldırısı olarak nitelenebilir. Ama asıl neden, 12 Eylül faşizmi karşısında diz çöküş, teslimiyet ve inanç yitimidir. Onun içindir ki, savruldıkları nokta feminizmin dar, marjinal ve elitist zemini olmuştur.

Feminizmin yaygınlaşması ise, Kürt siyasal hareketi sayesinde. Kürt hareketi, 2000’lerin başından itibaren tasfiyeci sürece girdikçe, kadın sorununda da feminizme yönelmiştir. Ancak **Kürt hareketini o güne kadarki feminist hareketlerden ayıran önemli farklar sözkonusudur.**

Birincisi, “salon muhalifi” burjuva feministlerden farklı olarak direnişçi-militan bir kadın hareketi geleneğine sahiptir. Doğrudan savaşın içinde özgürleşmiş, devletin ve geleneklerin her tür baskısına karşı direnerek çelikleşmiş kadın kadrolara sahiptir. Yakın geçmişe ait bu tablo, Kürt hareketinin kadın sorununa girişinde üstünlük edinmesini ve ileri sürdüğü görüşlerin geniş bir kesimde yankı bulmasını sağlamıştır. **İkincisi, Kürt hareketinin temel meselesi, “ulusal kurtuluş”u şu ya da bu biçimde sağlamaktır. Komünistlerin her sorununa “sınıfsal” bakması gibi, onlar da “ulusal çıkarlar”dan bakarlar.** Kadın sorununa feminist bakış açısıyla yaklaşmakla birlikte, kadın sorunu Kürt sorununa göre ikincildir. Mücadelelerinin merkezinde “ulusal sorun” vardır.

Şehirli burjuva, küçük-burjuva feminist akımlardan bu yönleriyle farklı olmalarına karşın, burjuvaziyle “çözüm” sürecinde, bütün devrim ve demokrasi cephesini kendi politikasına yedeklemeye çalışırken, kadın politikalarını da etkili biçimde kullanmışlar ve feminizmin yaygınlaşmasında çok önemli bir rol oynamışlardır. **Militan bir geçmişten ve ezilen bir halkın saflarından gelmeleri, feminizmin açık burjuva yüzünün perdelenmesini ve geniş kesimler içinde meşrulaşmasını kolaylaştırmıştır.** Öyle ki, kimi devrimci örgütleri bile peşine takabilmiştir.

Bunlar, asıl olarak siyasal arenada da Kürt hareketinin peşine takılan örgütlerdir. **Siyasette genel olarak Kürt hareketinin menziline girmeleri, kadın sorununda da aynı çizgiye düşmelerini kaçınılmaz kıldı.** Bu nedenle bu devrimci yapıların yaşadıkları gerileme, kadın sorununa yaklaşımın çok ötesinde bir içeriğe sahiptir. Bunların bir kısmı mücadeleyi “ezilen ulus” odaklı bir düzene muhalefet hareketine indirgeyecek kadar gerilemiş, “ezilen ulusun seksiyonu” gibi davranmaya başlamıştır.

Kürt ulusal hareketinin burjuva karakteri netleştikçe, yeni ayrışmalar da gündeme gelecektir. Bu durum feminizme militan özellikler ve kitle-sellik kazandıran Kürt kadınlarının durumunu da değiştirecektir. Bugünden onun işaretleri mevcuttur. İşçi-emekçi Kürt kadınları ile zengin Kürt kadınları arasındaki uçurum; savaşın içinde özgürleşen militan kadınla, kurumlarda bürokratlaşan kadınlar arasındaki açığı farkı, giderek derinleştirecek ve bu durum, Kürt kadınları içinde de devrimci-feminist ayrışmasını zorunlu kılacaktır.

Genel olarak kadınlar, sınıflı toplumla birlikte ezilmeye, horlanmaya, aşağılanmaya mahkum edilmiştir. Egemen sınıftan kadınlar da cins olarak baskı görmüştür, bu doğrudur; fakat emekçi kadın, cins olarak daha fazla ezilmekle kalmamış, sınıfsal olarak da -egemen kadınlardan farklı biçimde- en ağır sömürüye tabi tutulmuştur. Dolayısıyla burjuva kadının üzerindeki baskı ile, işçi-emekçi kadının üzerindeki baskı ve sömürü asla bir ve aynı görülemez.

Buradan hareketle kadın sorununu ele alırken vazgeçilmez önemdeki hususların altını bir kez daha çizmek gerekir.

Birincisi, kadın sorununu sınıfsal kimlikten ve sınıfsal mücadeleden bağımsız olarak ele almamak gerekir. Genel bir "kadın dalkavukluğu" ile araya mutlak bir sınır çizmek; egemen sınıfların maşası konumundaki kadınlarla, işçi ve emekçi sınıfların direnen kadınları arasında mutlak bir ayrım koymak zorunludur. Yaşama ve mücadeleye "kadının" değil, kadınıyla erkeğiyle "proletaryanın" gözünden bakmak, "kadının" değil, "proletaryanın" çıkarlarını savunmak gerekir. Bu yapılmadığında, egemen sınıfın ideolojisinin taşıyıcısı olmak kaçınılmazdır.

İkincisi, kadının kurtuluşu mücadelesi, ancak proleter-emekçi erkeklerle birlikte, aynı partinin, aynı sendikanın, aynı kitle örgütünün çatısı altında yürütülebilir. Aynı bir örgütlenme, burjuvazinin tam da istediği şeydir; bölünmüş kitleleri daha rahat yönetir, daha rahat yenilgiye uğratar. İşçi-emekçilerin sendikal ve siyasal örgütlenme-leri içinde, ama kadınları özel olarak hedefleyen bir çalışma yürütmek en doğru olanıdır. Ve devrimin saflarında işçi-emekçi kadınların sayısını, etkisini güçlendirmek, gelişen kadın kadroların öne çıkması için özel politikalar yürütmek, direnen kadınların saflarını büyütme, mücadelenin başarıya ulaşması için vazgeçilmez önemdedir.

Üçüncüsü, feminizme karşı mücadele, Komüntern'in (3. Komünist Enternasyonal) altını kalınca çizdiği gibi, işçi-emekçi kadın çalışmasının öncelikli görevleri arasındadır. Burjuvaziye karşı yürütülen mücadelenin kadın alanındaki yansımaları, feminizme karşı mücadeledir. Feminizm, devrim saflarına sızan en tehlikeli akımlardan biridir; burjuvazinin emekçi kadın saflarına saptırma çalıştığı hançeridir.

Kadın çalışmasının ve kadın sorununa yaklaşımın temel unsurları bunlardır.

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ
Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümleri.

İLK KURŞUN
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldoğan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı.

İN ANCI SINANDIĞI ZOR MEKANLAR: HÜCRELER
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnenlerin onurları anılan kitap.

DUYARLARINIZIN HÜKMÜ YOK
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihinde cezaevinin kablolu ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutukluların direniş günceleri.

SAVAŞ VE DEVRİMCİ DURUŞ
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısında birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümüne, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) 1. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgütünde yaptığı ve örgütsel-siyasal hatlarını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı 1. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayımlanan ve Stalin'e dönük karıştırmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

SAVAŞ HAZIRLIKLARINDA BİR DÖNEMECİ 3 KASIM SEÇİMLERİ
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik" "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI
Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direniş yükseltilmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yitip-bittiği anlatılan kitap, işçi sınıfı hareketinin tikanma noktalarını ve açma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandıma" adı altında karıştırmaya çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşımlar, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya den ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD baskılığı.

KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İN ANCI SINANDIĞI ZOR MEKANLAR: HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasından ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFIYECİLİK
Derleyen: Osman Yaşar Yıldoğan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'dü, direnenlerin gözünden anlatılmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM
Derleyen: Hacı KOSE
"Yeni insan"ı yaratmak, insani erdemleri öne çıkarmak için, kapitalist ideolojik bombardmana karşı, sosyalizmin savunusu.

BU DAHA BAŞLANGIÇ Daha fazla haziran
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp, Okoyu saran Haziran Ayaklanması'na, yaşayanların gözünden objektif bir bakış.

Newroz piroz be!

Demirci Kawa dericdi adına
Medyalı yigitler başıydı dağlarda
Tek tek yanan ateşleri
Birleştirip Ninowa'ya kaydırmakta
Zalim Dehak'sa oturmuş yatağında
Başındaki yaralara
Tabaktan gencecik beyinler çalmakta
Bütün çileler tek bir söz içindir
Demiri dövmek tavında gerektir
Tam da karlar erirken yürüdüler
İncecik derelerce süzülüp nehirleştiler
Kabanp taştilar
Köpürüp derinleştiler
Ninowa surlarında denizlere girdiler
O gün dağlardan ateşlerle inen Medler
Ninowa artık yoktur dediler
Sevinç gözyaşlarını koyup taslara
Yudum yudum şarap diye içtiler
Demirci Kawa tanrısal Dehak tahtında
Elinde balyoz
İner kalkar beyin sürülen yaralı başa
Medya'dan yükselen havarlar adına
Babil'de çekilen ahlara adına
Bir daha, bir daha...
Bir ateş yükseldi gökyüzüne Ninowa'dan
Zulmün karanlıklarını yırtan ateş
Yükselen yalımlarla dillendi özgürlük
Ceylanlar indi yeniden nehir kıyılarına
Turaç sesleri yükseldi sazlıklardan
Ateşin çevresinde halaylar kuruldu
Sevinçler süzüldü geçmiş havarlardan
O büyük günün adına
'Newroz' denildi

Adnan Yücel